

Benvinguts a
La Festa

1986
50 Aniversari

PROLETARIS DE TOTS ELS
PAISOS UNIU-VOS!

treball

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

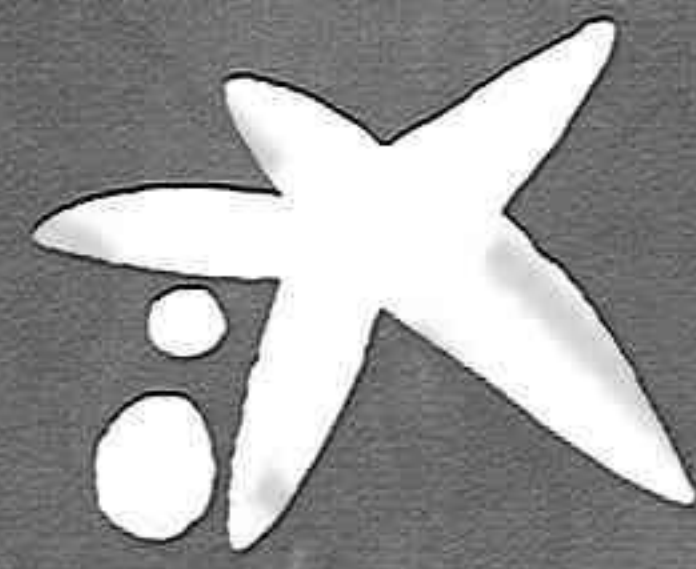
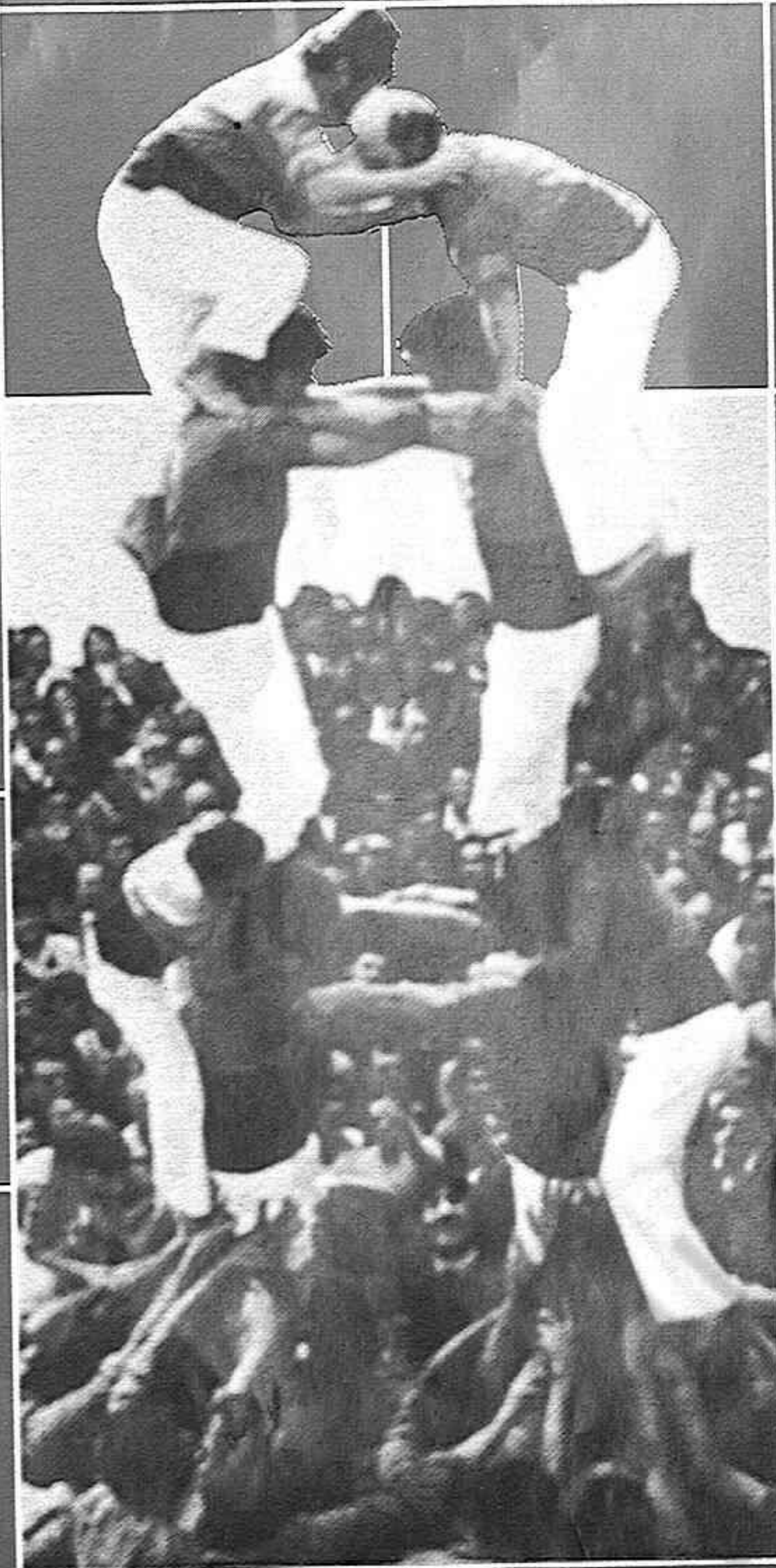
Redacció: Ciutat, 7
Tel. (93) 301 06 12
Impressió: GRATESA, Galileo, 347
Terrassa. Tel. (93) 788 74 58
Dipòsit Legal: B-16948-77
Fotocomposició: Fernández, S. A.
Aragó, 141-143
Tel. (93) 254 43 10

Director: Jordi Guillot
Consell de redacció: Josep M.
Clariana, Alfons Labrador, Marta
Corcoy, Sebastià Guirado, J. M.
Perez Molinos.
Secretària de redacció: Dolors
Estela.
Correcció: M. Àngels Espuny.

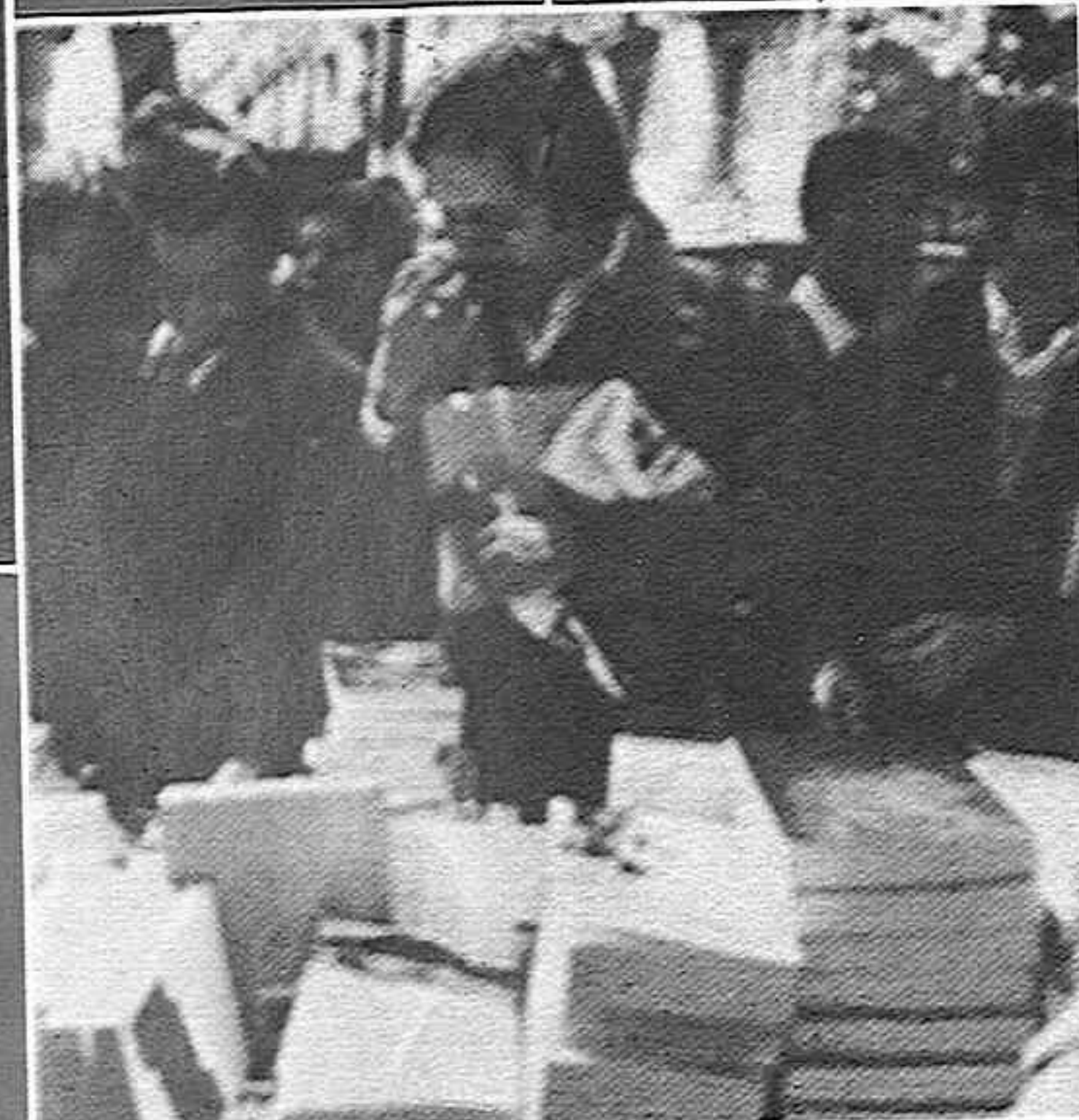
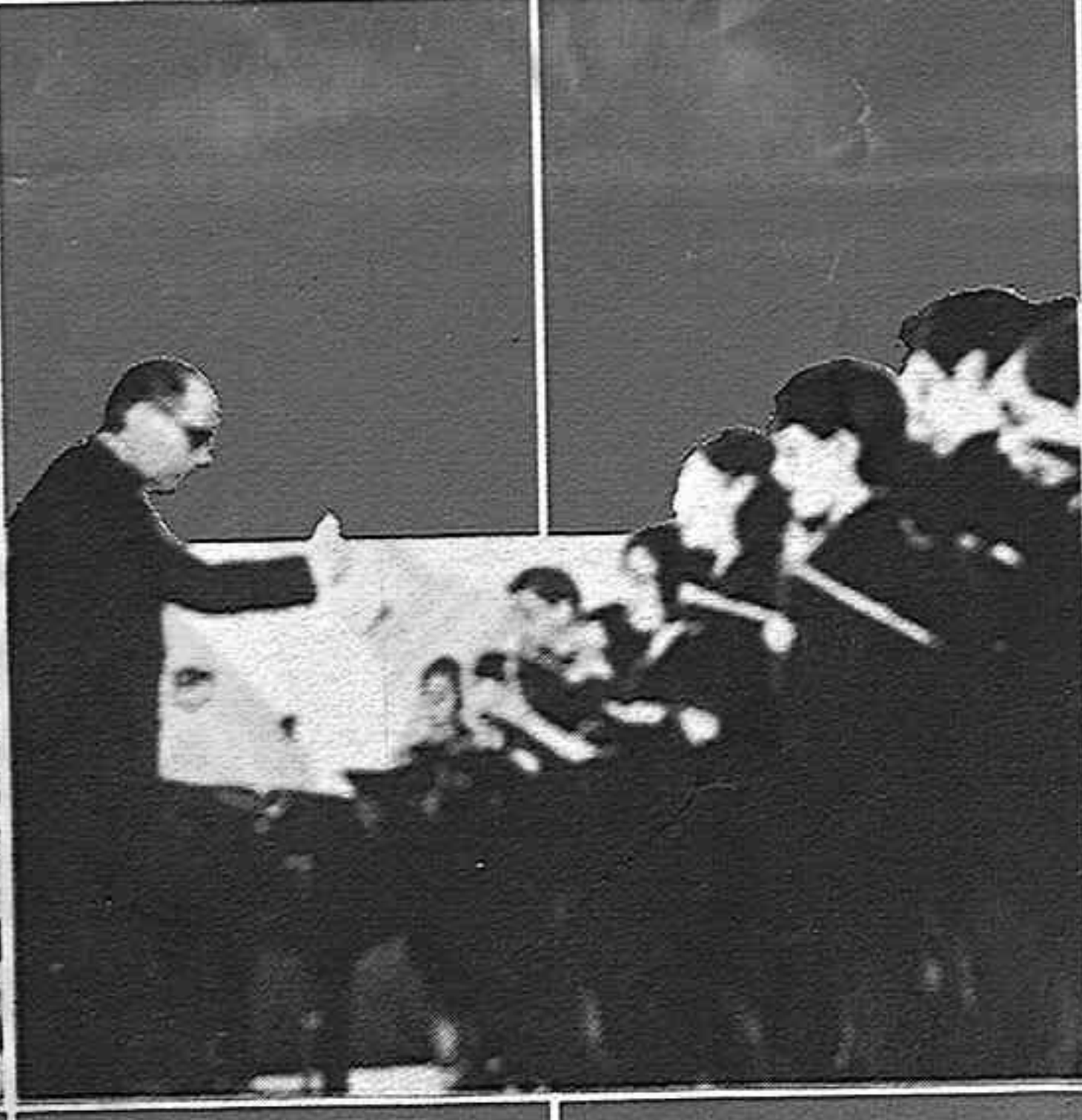
CAIXA DE PENSIONS

Servint a la tradició popular,
el servim a vostè.

CAIXA DE PENSIONS

"la Caixa"

INVT

EL TREBALL de la Festa

50 ANIVERSARI

1936-1986

PSUC

Any rere any hem anat aconseguint que el número extraordinari de TREBALL, que s'edita amb motiu de la Festa, vagi adquirint una personalitat pròpia. Inlluïts per la dimensió i la significació mateixes de la Festa, els números extraordinaris de TREBALL s'han convertit en una part seva més, des de les pàgines d'informació del programa de la Festa a l'aportació, de manera plural i oberta, als debats i col·loquis amb l'apartat de la revista dedicat a analitzar monotemàticament aquells elements de la situació política que creiem que són de major interès per a l'esquerra. I fins la contribució cultural que representen tant les portades dels números extraordinaris —enguany reproduïm un magnífic quadre de Francesc Artigau, realitzat amb motiu del 50 aniversari—, com les pàgines dedicades a les figures a qui la Festa rendeix homenatge.

Així els números dedicats a la Festa van configurant a poc a poc un capítol propi dins el patrimoni que representen els 50 anys de TREBALL.

50 anys de TREBALL, 50 anys de PSUC i 10 anys de Festa fan de 1986 un any ple de significació per als comunistes. Junt amb el poble de Catalunya i les seves institucions, ho hem anat commemorant de diferents maneres. La Festa i el TREBALL extraordinari d'enguany també formen part d'aquesta commemoració, que, en tots els seus actes, ha tingut sempre un mateix fil conductor: revalidar dins les nostres actuals dificultats tot el patrimoni consolidat com a suport i estimul per afrontar el present i el futur del nostre partit. Val a dir que unes de les coses de les quals estem més satisfets és haver pogut consolidar després de 10 anys un acte polític, social i cultural de les dimensions de la Festa de TREBALL. Hem aconseguit una Festa que va molt més enllà del PSUC, que ha sabut compaginar els seus aspectes lúdics amb els polítics i culturals. Una festa pensada de manera oberta per a tots aquells sectors socials que durant uns dies troben un marc de divertiment, però sobretot de comunicació, de solidaritat.

Per tercer any consecutiu hem seleccionat un temari polític, enguany la política municipal, i hem obert les nostres pàgines per abordar, des del ventall més ample de l'esquerra catalana, les reflexions i aportacions que es fan des de tots els angles. Ho fem de manera oberta i amb pluralitat d'opinions, convençuts que així el debat és més enriquidor i rigorós per als nostres lectors. Participant des de TREBALL en la creació de plataformes de discussió i reflexió com a contribució al desitjat i difícil procés d'articulació de l'esquerra.

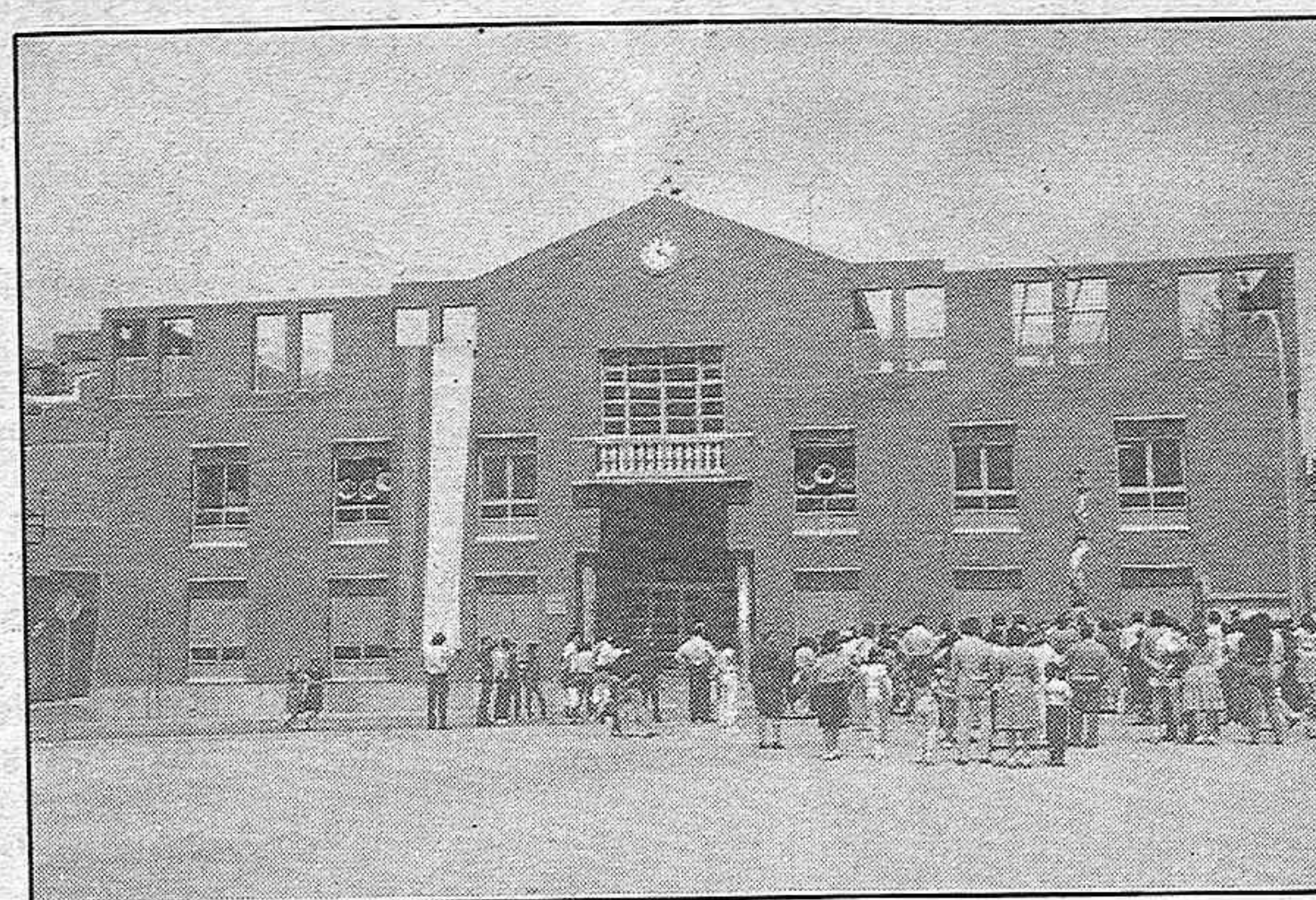
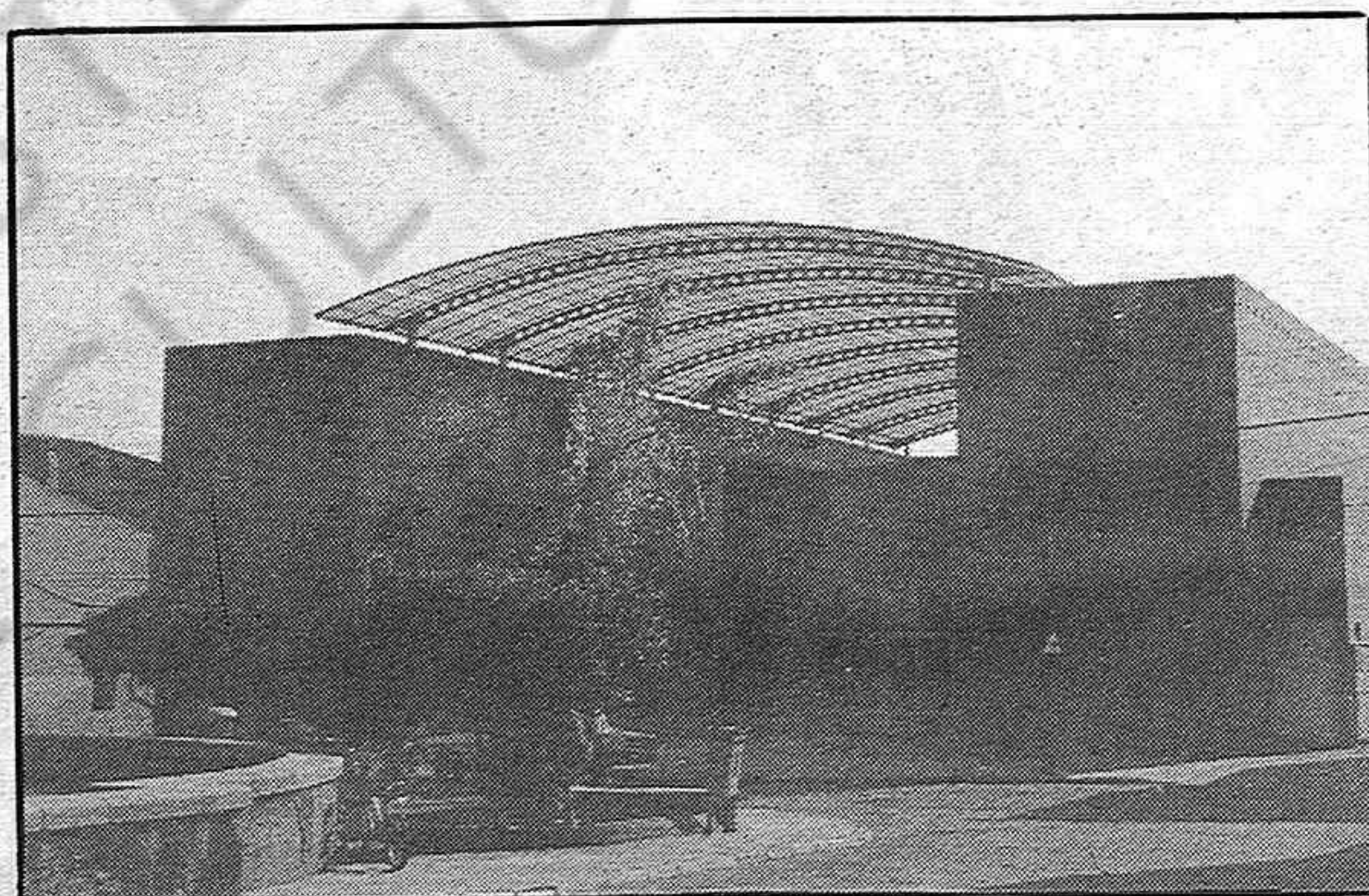
Després de gairebé vuit anys d'ajuntaments democràtics, a les portes d'unes eleccions municipals, hem cregut convenient, des d'aquesta redacció, triar la política municipal com a element de debat, orientant a reflexionar sobre aquells aspectes més de fons que configuren el govern dels ajuntaments, com a primer nivell, i, més directament en contacte amb els ciutadans, sobre l'estructura de l'estat democràtic. Aprofundir en les experiències de govern i d'oposició que té l'esquerra catalana i el partit en els ajuntaments, com fem en aquest número de TREBALL, ha d'ajudar a revalidar la majoritària confiança dels ciutadans de Catalunya en uns ajuntaments gestionats des de l'esquerra, que permetin avançar en la democratització de l'aparell de l'Estat i en la satisfacció de les necessitats socials que són de competència municipal.

Teniu, doncs, a les vostres mans un nou TREBALL extraordinari, que, junt amb la Festa, compleix cada mes de setembre el primer contacte de masses del PSUC en l'inici del curs polític. Desitgem que sigui un estimul per abordar els reptes polítics del proper període.

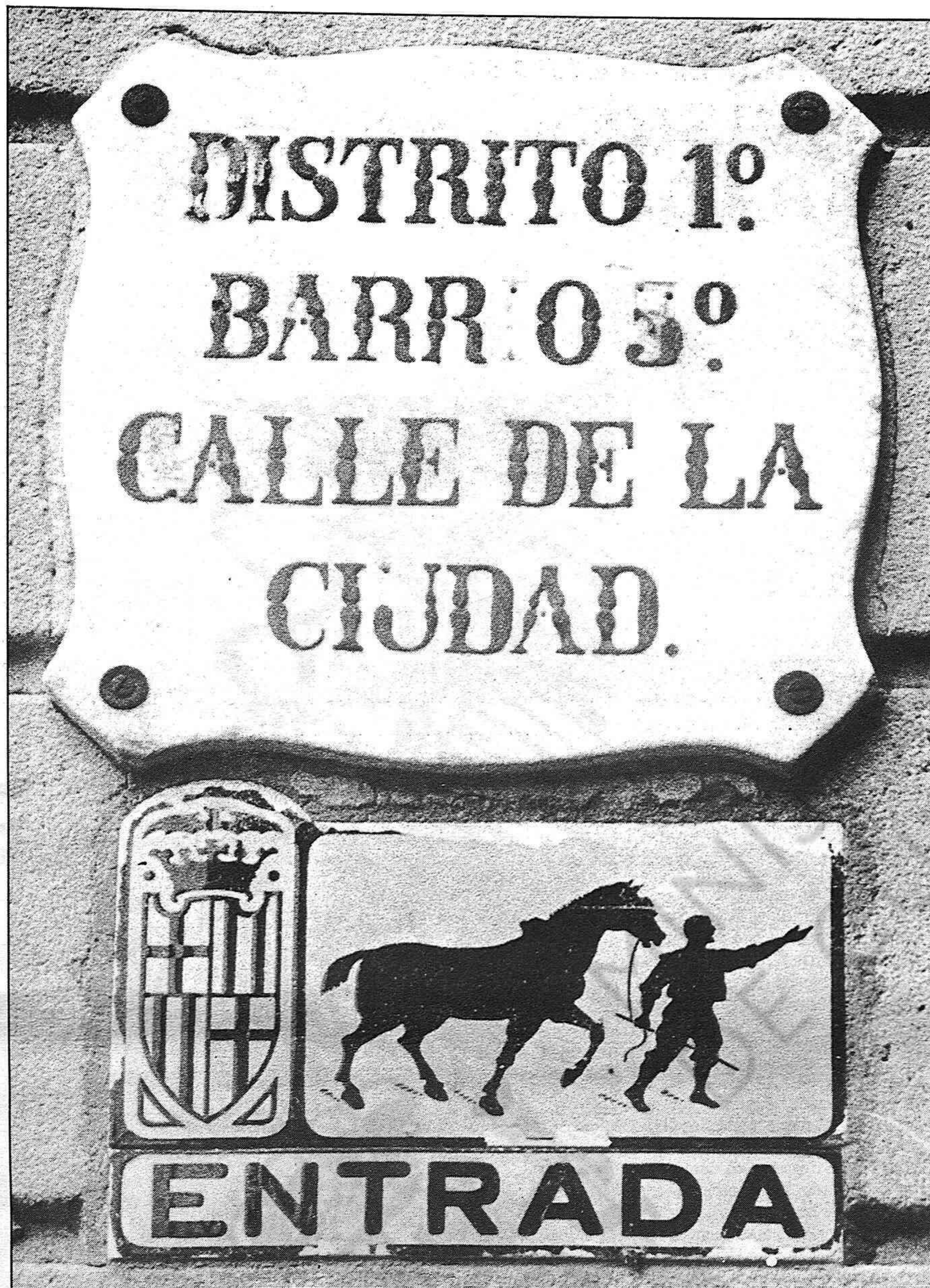
TREBALL núm. 798
Edició extraordinària
de la Festa
Preu: 100 Ptes.

treball

EN EL 50 ANIVERSARI, «L'ESTIMAT PSUC» ESTIMA SABADELL

**GRUP MUNICIPAL DEL
PSUC QUE GOVERNA
L'AJUNTAMENT DE SABADELL**

Gairebé vuit anys d'ajuntaments democràtics

Hi escriuen:

Francesc Baltasar, Jordi Borja, Jaume Bosch, Ramon M. Canals, Antoni Farrés, Pasqual Maragall, Miquel Llugany, Josep A. Pombo, Lluís Tejedor, Rafael Ribó, Eulàlia Vintró i Maties Vives

Tres tasques per a tothom

Falten aproximadament deu mesos per a la celebració d'eleccions municipals, autonòmiques a les comunitats de l'article 143 de la Constitució, i possiblement europees. Sóc dels qui creuen que és difícil que s'avencin notablement les eleccions, a no ser que algú estigués disposat a violentar l'ordenament jurídic (el mandat dels regidors està establert en quatre anys) i a ajornar, altra vegada, el compliment del Tractat d'adhesió a la CEE pel que fa a l'elecció per sufragi universal dels eurodiputats.

Queda, doncs, un període de temps, no gaire llarg, per realitzar o completar tres tasques que al meu entendre s'han d'abordar amb la participació més ampla possible de ciutadans. Fixem-nos que fins ara quasi tot el que fa notícia sobre aquelles eleccions són els noms dels possibles caps de llista, sobretot a les grans ciutats i especialment a Barcelona. És, en certa forma, coherent que els qui més creuen que el joc polític actual a casa nostra passa essencialment per les imatges i els candidats, cercant l'adhesió d'uns individus subsumits en una opinió pública globalitzadora, s'afanyin a projectar els seus candidats gairebé sense parlar de propostes programàtiques. És encara més coherent que això ho facin els qui creuen tenir més possibilitats de ser els primers en la futura contesa. Però per nosaltres, si de debò creiem que la recuperació de l'esquerra, i la pròpia, passa per una altra dimensió de fer política, per un arrelament d'un projecte polític-cultural per aconseguir l'hegemonia, més enllà de les urgències electorals, i per una participació col·lectiva, hi ha d'altres tasques tan o més urgents i importants que la de projectar candidats.

És amb aquesta perspectiva, i pensant molt més enllà de les municipals, que s'han de contemplar les tasques següents:

a) Elaboració de programes

Cal fer balanç de la gestió duta per les corporacions locals, detectar les llacunes que s'hi han produït, destriar les mancances d'aquest període, formular les necessitats de les diverses poblacions, arregar tot això en un programa, tot a partir d'una discussió oberta i participativa, barri per barri, amb les entitats socials, amb els col·lectius de veïns, tant si som al govern dels municipis com si som a l'oposició. Per a la formulació dels programes hem de ser conscients que potser ja estem entrant en una nova etapa de govern municipal i que això els afectarà.

Han passat prop de vuit anys de govern democràtic dels ajuntaments. En una primera etapa era necessari netejar els ajuntaments franquistes heretats i començar a cobrir els déficits més elementals, com ara els carrers, les escoles, els llums, etc. Aquestes realitzacions continuen sent necessàries a determinats in-

drets, però ja no són les qüestions més nombroses ni urgents. Hem de plantejar què significa governar avui els ajuntaments des d'una perspectiva d'esquerres.

Hi ha uns objectius que afecten tots els ajuntaments. En primer lloc, el finançament local. És una vergonya que després d'aquesta etapa de democràcia a l'Estat espanyol encara avui des de l'administració central es receli de la capacitat de gestió de les corporacions locals i es regatejin els fons públics. Fan pena els percentatges de fons públics destinats a les corporacions locals (com també els destinats a les comunitats autònomes). A més, les corporacions locals no solament han arribat, en molts casos, al seu propi sostre fiscal, sinó que l'haurien de poder rebaixar. En segon lloc, caldria ampliar i assegurar les competències d'actuació municipal, relacionant aquesta qüestió amb les exigències d'aquesta nova etapa (per exemple, política territorial, incentius socio-econòmics, cultura, lleure i comunicació, etc.). En tercer lloc, cal tenir en compte la participació ciutadana, tema que situarem també en el següent apartat. I, per últim, recordar que estem a prop d'encetar una nova experiència d'entitats supramunicipals, que segons com es configuren tindrà una utilitat o altra per a aquests programes. És per això que també caldrà definir-se programàticament sobre la futura llei d'ordenació territorial i govern local.

Obviament a tot això caldrà afegir les temàtiques que afectin particularment cada població.

b) Els compromisos de govern. L'any 83 es van esmicolar una quantitat d'acords de govern de progrés i l'experiència d'aquesta etapa ens hauria d'alligonar sobre la necessitat de la seva recuperació. Però això cal definir-ho ara, abans de les eleccions i a partir de la possible entesa sobre els diferents programes. Hem de propiciar acords de govern per aplicar aquells programes. Han de ser acords que repectin les majories d'entre les esquerres per poder sumar forces davant d'altres models de govern municipal de caire conservador. I això s'ha de traslladar, també, als àmbits supramunicipals, ja siguin les comarques; ja siguin les diputacions mentre subsisteixin.

Hi ha dos elements irrenunciables en els acords de govern que per la seva importància són també elements programàtics fonamentals. D'una banda, la participació ciutadana; de l'altra, la lluita contra tot tipus de corrupció. Pel que fa a la participació, i connectant amb la reflexió que feia al principi d'aquest article sobre quina democràcia volem, fa massa temps que les esquerres s'omplen la boca d'aquell concepte, mentre que anem molt endarrerits en el seu desenvolupament. Els ens locals són els àm-

bits on es pot practicar per excel·lència la democràcia indirecta, però més encara la directa. La gent pot conèixer més de prop els problemes, les solucions, els representants, la seva actuació. Però en moltes qüestions pot ser el propi ciutadà qui realitzi la tasca política (consells de barris, cases de cultura, administració de les prestacions socials, etc.). Per això caldria ser més decidits en les propostes de fórmules electorals més directes i en l'impuls o foment de la participació, de la responsabilitat col·lectiva i del paper que haurien de jugar les diverses classes d'entitats socials.

La corrupció, dissortadament, no és un fenomen aliè a algunes corporacions locals. I hi ha diverses menes de corrupcions, i es poden classificar segons el volum de benefici econòmic. Però per les esquerres ha de ser igualment rebutjable una o altra forma de corrupció o de corrupteles.

c) L'adhesió social i electoral. És clar que després de formular programes i compromisos de govern cal buscar la major adhesió social (que ja estaria en bona part implicada en el procés de formular el programa) i electoral. Aquí cal discutir sobre les possibles aliances, coalicions, etc., però també so-

bre les dones i els homes que millor representen tot el que s'ha dit i que amb més força arrossegaran, pel seu prestigi social i democràtic, major nombre de ciutadans. Pel que fa als acords electorals, no hi ha una fórmula màgica a aplicar arreu. Nosaltres hem de situar els tres objectius d'enfortir el PSUC, contribuir a la construcció d'un projecte d'esquerres a Catalunya (més enllà de les municipals) i replantejar l'espai comunista, i hem de treballar amb voluntat d'aglutinar tots aquells que estiguin d'acord en el contingut definit en els dos punts anteriors. Les esquerres requereixen uns acords com més amplis millor on tothom respecti la personalitat i la força de l'altre, però amb voluntat de coincidir sense prepotències. És així que cal que cada organització defineixi els seus objectius, globals i territorials, i que s'encetin uns processos de negociació a diversos nivells però emmarcats per aquells objectius i coordinats des de pautes globals d'actuació. I a molts indrets, malgrat les temptacions de prepotència, hauríem d'estar molt oberts a recollir tot allò que es belluga de les esquerres, amb una visió de futur i amb voluntat d'assolir la fita enunciada al principi: avançar en la definició i l'arrelament social d'una altra forma d'interpretar Catalunya.

Unió de Progrés Municipal: una idea

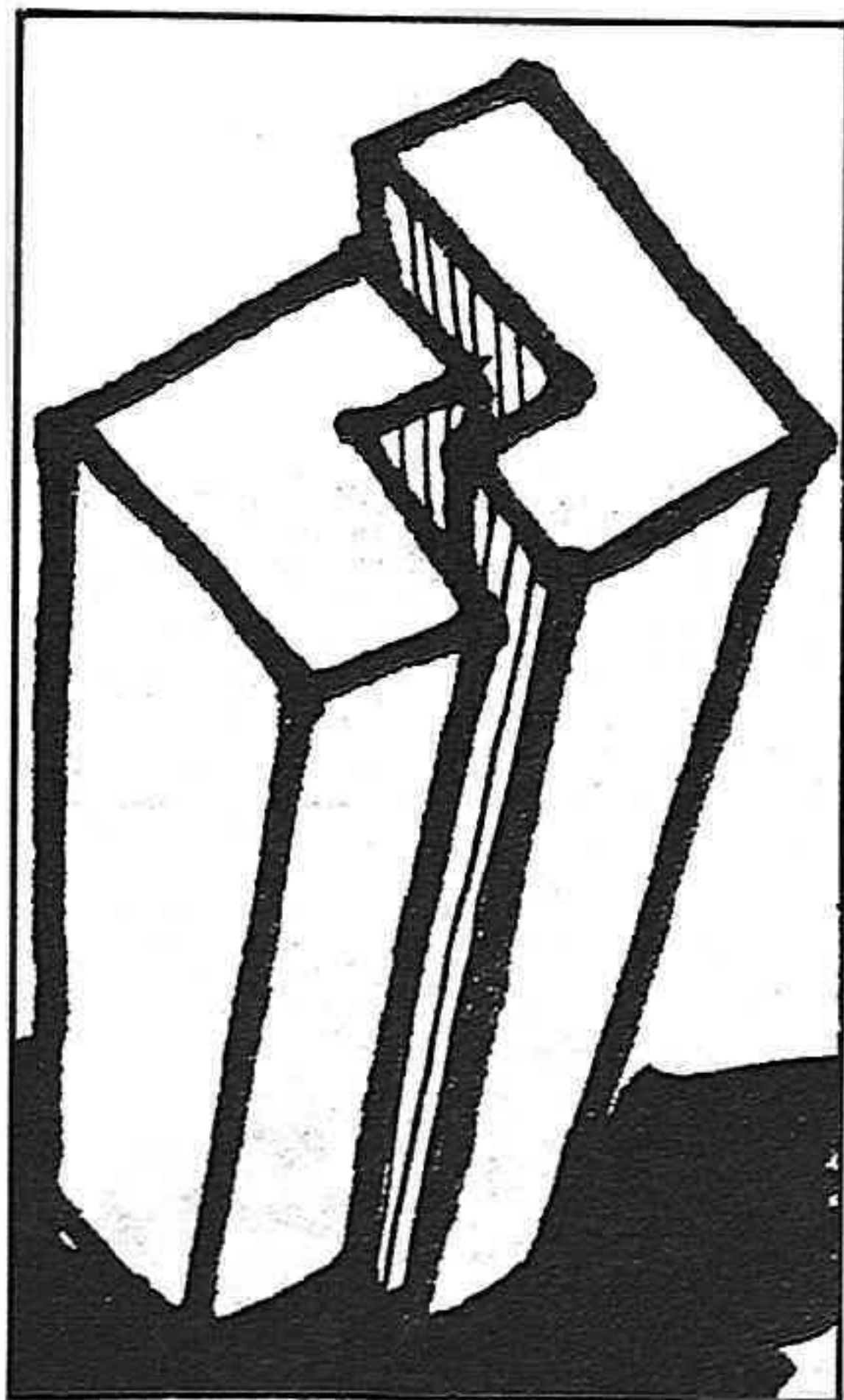
En els darrers temps, a les comarques de Tarragona s'està discutint la possibilitat de posar en marxa una campanya que permeti configurar candidatures d'Unió de Progrés Municipal, arreu, en les properes eleccions municipals.

Aquestes candidatures d'àmplia base, amb voluntat inequívocament progressista, no dogmàtiques, pluralistes..., haurien de ser una garantia en la defensa de l'autonomia i el poder municipal enfront d'altres institucions estatals i/o autonòmiques, i, alhora, un pas important en la tan tractada recuperació de l'esquerra al nostre país, superant egoïsmes de partit.

És obvi que CiU vol hegemonitzar el conjunt d'institucions existents a Catalunya; és obvi que, per fer-ho, li cal guanyar les majories a molts consistoris que avui no té. Davant d'aquestes obvietats, l'esquerra cal que n'activi una altra: uns ajuntaments de progrés, no hegemonitzats per la dreta catalana, són la millor garantia de servei al ciutadà i, alhora, el més clar element de reequilibri polític a l'interior de Catalunya. Sense un poder municipal fort, i en mans, majoritàriament, de l'esquerra, serà molt difícil recuperar la majoria política al Parlament de Catalunya, en les actuals circumstàncies.

A aquest fet cal afegir el tema de les diputacions. Unes institucions que volem veure desaparèixer, però davant les quals, i mentre no desapareguin, no podem «passar» de contemplar-les com una peça clau en l'organigrama institucional de Catalunya. Les diputacions són, avui per avui, el més gran instrument de poder polític que existeix a l'interior de Catalunya (així ens val); per tant, si estem d'acord que cal reconstruir l'esquerra i fer que vagi recuperant poder polític, cal plantejar-nos guanyar les majories a les quatre diputacions catalanes.

Des d'aquesta reflexió, forçosament esquemàtica per raons evidents d'espai, sorgeixen algunes preguntes: ¿pot alguna força política de les situades a l'esquerra (incloent-hi els socialistes), garantir per si sola aquella recuperació de poder polític? ¿com incorporem a aquest pocés les múltiples candidatures d'independents existents arreu de Catalunya, amb clara voluntat de progrés? ¿com fem possible que no es perdi ni un vot d'esquerres a l'hora de comptabilitzar-los per designar els diputats provincials? ¿és possible donar resposta a tot això si algun partit —el PSC (PSC-PSOE) en aquest cas— pretén que totes aquestes candidatures, aquests homes i aquestes dones, s'apleguin soia les seves sigles, renunciant al propi patrimoni polític i cultural en benefici electoral d'un altre, que no és exactament el seu i amb el qual a cops es veuen confrontats, encara que sigui en temes de no estricta obediència municipal?

Crec que això fora possible resolde-ho des de les candidatures d'Unió de Progrés Municipal; obertes a tothom, però amb un marge gran d'autonomia local per concretar-les en noms i cognoms. Si no es fa així, i a la vista dels resultats electorals més recents, el panorama l'endemà de les properes eleccions municipals pot ser descoratjador. CiU pot estendre la seva hegemonia institucional arreu de les zones rurals de Catalunya; controlarà possiblement tres de les quatre diputacions catalanes; en aquesta situació, els obstacles per aplicar la tronada i caduca llei d'organització territorial i de govern local seran mínims, i les excuses per justificar com un enfrontament camp-ciutat la polèmica de la CMB al seu abast. En aquesta situació, la pèrdua de poder municipal i de capacitat d'autonomia dels municipis a favor del centralisme practicat des del consell executiu de la Generalitat, seria un fet a curt termini.

Mentrestant, molts regidors progressistes, d'esquerres, romandrien en els petits o grans ajuntaments del seu poble, iniciant de nou les peregrinacions per «pidolar» una almoïna de la seva diputació provincial; veient com la força dels seus vots no pot traduir-se en mecanismes de control i representació d'aquelles diputacions provincials; observant que és impossible fer una política municipal que fomenti la participació popular, la defensa real dels recursos naturals de cada terme municipal en un marc de solidaritat i el propi poder local com a conquesta bàsica dels ciutadans d'aquest país, a punt de desaparèixer.

Estic convençut que si els diferents partits d'esquerra poguessin decidir aquesta qüestió a nivell local, la Unió de Progrés Municipal seria una realitat abans de fi d'any. Naturalment, el fet que els diferents partits orientin una estratègia global per a Catalunya és lògic i desitjable, sense que això minvi ni un xic la dedicació municipal, poble a poble, ciutat a ciutat, de cadascun d'ells. Però precisament aquesta dedicació els hauria de portar a reflexionar sobre aquelles voluntats locals de molts col·lectius dels seus propis partits.

La recuperació de l'esquerra a Catalunya demana als partits que la conformen dues actituds diferenciades però que cal que es complementin: dels partits petits, realisme; dels grans partits, generositat.

Estancament dels poders locals

Estem assistint a una fase d'estancament, gairebé de reflux, dels poders locals. Lluny queda aquell trienni 1979-82 on el municipalisme i els seus portaveus vàrem fer d'aquests organismes punta de llança del país, motors del benestar i punt de referència bàsica per a la democràcia cívica i participativa.

El relatiu estancament dels poders locals sorgeix de la incomprensió del conjunt de les administracions públiques de l'Estat per fer realitat el principi constitucional que en el seu article 140 garanteix l'autonomia municipal. Una situació que fa que avui, quan un es pregunta quines són les qüestions fonamentals pendents, ningú no posa com a gran prioritat els ajuntaments, els poders locals. La realitat és tossudament diferent.

En aquests darrers anys, s'han agreujat alguns problemes; la nova llei de base de Règim Local no pot ser considerada positivament i encara molt menys els textos refosos publicats fa ben poc temps. Tot això ja és prou greu, però més ho són els intents de retallades competencials, de recursos o d'ambdues coses que practiquen l'administració central i l'autonòmica.

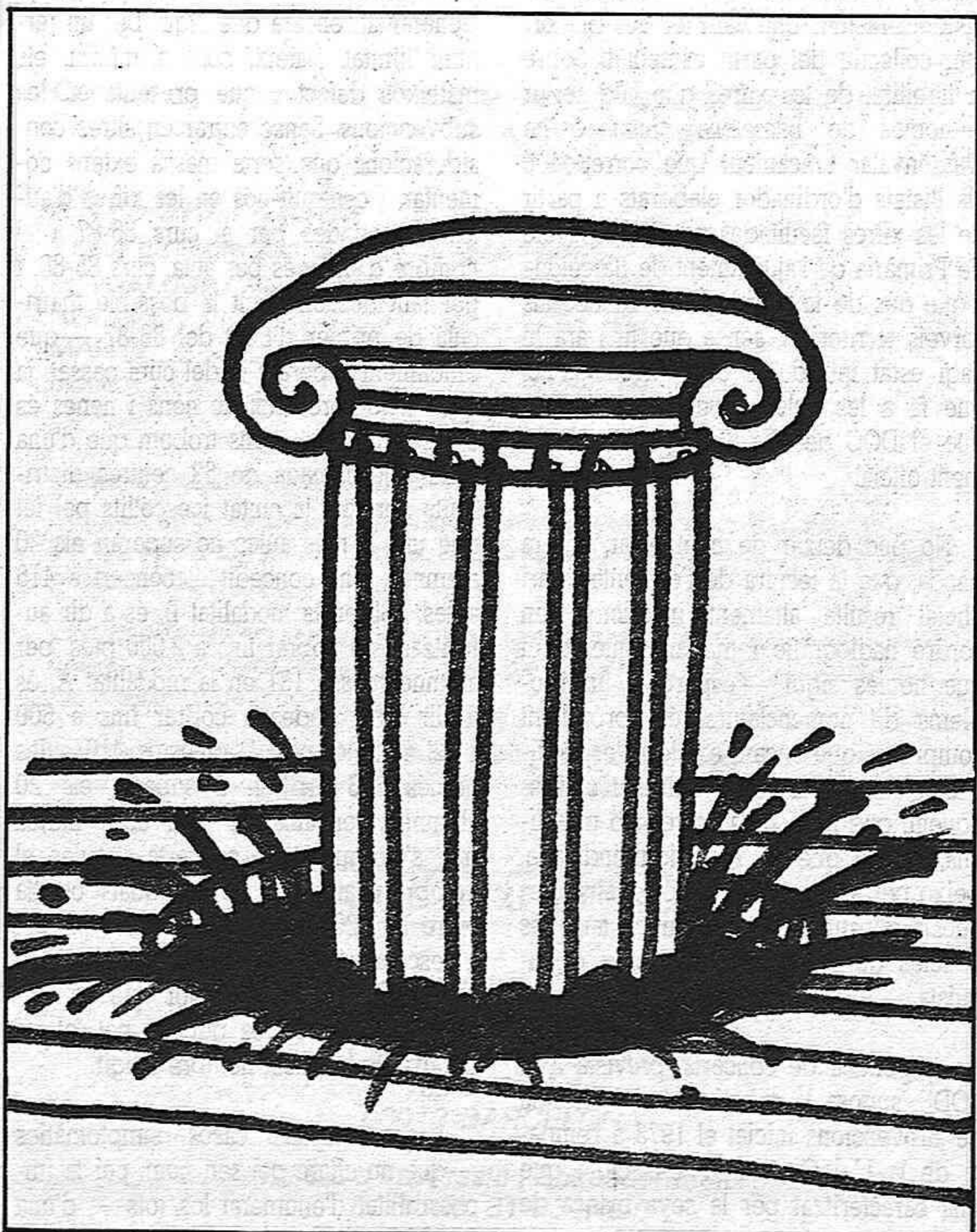
D'exemples, n'hi ha molts. Però tot això encara queda empallidit pel tema econòmic. Les hisendes locals ja no donen més de si. I ja no es tracta de crear més figures impositives locals o pujar

fins el cost real les taxes (?). Res de tot això.

El tema és molt més profund i complex. Es tracta de redistribuir d'una altra manera el diner públic, els ingressos de l'Estat —que no del govern central— per tal que els tres nivells d'administració (central, autonòmic i local) puguin aconseguir els seus objectius amb dignitat.

Aquest és un veritable repte de l'estat democràtic. Aconseguir això és sentar les bases perquè les millores en la qualitat dels serveis i les prestacions segueixin un línia d'increment, perquè els ajuntaments, com les administracions més properes als ciutadans, són les més permeables, les més participatives, les que fan més rendibles la seva acció inversora en el territori i el ciutadà.

Les dotacions de recursos per als poders locals esdevé, doncs, un dels reptes més importants existents avui. No és per casualitat que els governs conservadors de l'Europa comunitària han tendit a congelar o retallar els pressupostos destinats als poders locals. Per tant, hem de situar aquesta perspectiva de redistribució dels pressupostos de les administracions públiques (Estat i Generalitat) com un dels elements de la nostra activitat política a tots nivells. Perquè enfortir els ajuntaments és enfortir l'estat democràtic i garantir una millora de les condicions de vida dels ciutadans.

De re concertada Generalitatis

Fa menys d'un mes, l'Honorable conseller d'Ensenyament, senyor Joan Guart, en una roda de premsa dedicada a explicar els concerts que la Generalitat anava a subscriure amb col·legis privats, va dedicar alguns paràgrafs a contradir les declaracions que la Secretaria d'Ensenyament del PSUC havia realitzat amb anterioritat sobre el mateix tema, dient reiteradament que aquesta no havia treballat amb dades fiables o que les havia manipulades.

Voldria, en aquest article, després de la calma estiuenca i després d'haver repassat amb detall les xifres —les crítiques són sempre un bon estímul per al estudi, almenys per mi—, reincidir en les declaracions que vam fer des de l'òrgan col·lectiu del partit esmentat. Sobre la fiabilitat de les xifres que faig servir —només de Barcelona ciutat—, he d'assenyalar únicament que correponen als llistats d'ordinador elaborats a partir de les xifres facilitades per la Inspecció de Primària de l'ajuntament de Barcelona i que des de la regidoria he tramès als serveis territorials, sense que fins ara hi hagi estat introduïda cap correcció. Pel que fa a les aules concertades, entenc que el DOG del dia 6 d'agost és document oficial.

No puc deixar de manifestar, d'altra banda, que la lectura de l'esmentat diari oficial resulta altament instructiva en l'ordre hagiogràfic i marí, i que, tot i que només sigui —espero— un problema de nomenclatura, és sorprenent comprovar que encara existeix l'especificitat «femení» al costat del sant corresponent, que té la seva correlació masculina, encara que no hi estigui indicada. Deixo per a una altra ocasió l'anàlisi d'aquesta qüestió que, sens dubte, faria les delícies de qualsevol antropòleg o lingüista.

La política de concerts, prevista a la LODE, suposa la substitució del sistema de subvencions iniciat el 1973 a l'empara de la Llei General d'Educació i que s'ha caracteritzat per la seva manca de

transparència, el seu absolut descontrol i una notable arbitrarietat en la concessió. En reiterades ocasions he denunciat aquest mecanisme de transvasament de fons públics a mans privades sense la menor garantia de l'ús que s'anava a fer dels diners de tots. L'alternativa a aquest procediment, que tothom reconeixia com a imperfecte, era, primer, la Llei de Finançament de l'Ensenyament Obligatori que mai no va arribar a discutir-se a les Corts, i, després, els concerts de la LODE que aspiraven a consolidar la doble xarxa escolar, pública i privada, a canvi d'unes garanties i una raonable planificació.

L'aplicació de la LODE per part de la Generalitat, encara que sigui per un termini limitat, pateix, com a mínim, els mateixos defectes que presentaven les subvencions. Sense entrar en altres consideracions que seria massa extens comentar, i centrant-nos en les xifres d'aules concertades per al curs 86-87 i el nombre d'alumnes per aula, curs 85-86, i per tant desconeixent la possible matrícula de primer d'EGB del 86-87 —que difícilment superarà la del curs passat, ja que el nombre total de nens i nenes és encara inferior—, ens trobem que d'una llista seleccionada de 52 centres distribuïts per tota la ciutat i escollits pel fet que una o més aules no superen els 20 alumnes, s'ha concedit el concert a 416 aules, 285 en la modalitat B, és a dir autoritzades a cobrar fins a 2.000 ptes. per alumne/mes, i 131 en la modalitat A, és a dir autoritzades a cobrar fins a 500 ptes. alumne/mes. D'aquestes 416 aules només 223 arriben a superar els 20 alumnes per aula, la qual cosa indica que s'atorguen 193 concerts a aules el nombre d'alumnes de les quals oscilla entre 10 i 20, quan la xifra que s'exigeix a l'escola pública és de 35 alumnes/aula i, a més, existeix el temor que es tanquin aules a centres públics pel fet de no arribar a aquest nombre exigít.

Vegem alguns casos simptomàtics —que no citaré pel seu nom, per la impossibilitat d'enumerar-los tots—, d'una

actuació administrativa difícilment comprensible. Al districte de l'Eixample, zona estadística núm. 23, amb un sol centre públic que té 44 vacants, però amb 15 centres privats concertats, 10 tipus A i 5 tipus B, aproximadament la meitat dels quals tenen places vacants, s'ha concertat, tipus B, un altre centre que ofereix la següent matrícula: 1er, no se sap; 2on, 6; 3er, 5; 4rt, 3; 5è, 7; 6è, 11; 7è, 30 i 8è, 24. Es veritat que de les 8 unitats sol·licitades només s'han concedit 5 però ni tan sols aquestes són justificades.

Al districte de Sants, zona estadística 31, amb un centre públic que té 88 vacants, i cinc privats concertats, tots ells amb vacants, ha obtingut el concert tipus B, per a 4 aules, un centre, l'estructura d'alumnes del qual és: 1er, no se sap; 2on 9; 3er, 9; 4rt, 14; 5è, 12; 6è, 11; 7è, 19; 8è, 13.

Al districte de Sarrià-Sant Gervasi trobem una variant significativa: a algunes escoles de les considerades d'èlite se'ls concerta dues aules per nivell als cursos de 2on, 3er i 4rt, quan la xifra total d'alumnes oscilla entre 32 i 40, és a dir, per formar grups de 16 a 20 alumnes, tracte, aquest, discriminatori, no sols cap a les exigències de la pública, sinó també cap a altres centres privats

que amb 43 i 45 alumnes no obtenen el concert desdoblant. Aquesta anomalia arriba al seu punt més alt en una escola del districte d'Horta-Guinardó, a la qual amb 35 alumnes de 2on, 66 de 3er i 56 de 4rt es concedeixen tres grups per nivell, és a dir, entre 11 i 22 nens per aula. Tampoc no s'entén perquè es concerten tres aules d'un centre de Sarrià-Sant Gervasi, zona estadística 51, amb un centre públic amb 135 vacants, i 29 privats concertats, amb vacants la majoria, l'alumnat del qual oscilla entre 3 per a 3er curs i 19 per a 8è.

Els exemples es repeteixen a tots els districtes fins i tot a Nou Barris, on existeixen gairebé 5.000 places públiques vacants i, per exemple, es concerta amb desdoblament de les aules de 1er i 2on amb 31 i 39 alumnes en total, o es concedeixen els concerts a 22 aules que no arriben a superar els 20 alumnes.

Espero tenir l'ocasió de discutir amb noms aquestes xifres al Parlament de Catalunya, ja que la importància del tema i el volum econòmic que implica així ho aconsellen. Malgrat tot, i abans d'aquesta cita obligada, em semblava útil informar l'opinió pública de la incorrecta utilització que es donarà als diners de tots, concertant, amb un clar menyspreu a la lletra i a l'esperit de la llei, uns centres privats que sense entrar en altres consideracions —les instal·lacions, per exemple— no mereixien a cap país civilitzat la consideració de centre escolar d'interès públic i, per tant, digne de ser ajudat amb fons públics.

S'ha desapropiat, doncs, una ocasió —la primera i per això més significativa— per demostrar que autonomia, competència plena, eficàcia, transparència i agilitat eren conceptes assimilables. Però encara és més greu comprovar que la Generalitat de Catalunya, en un aspecte tan fonamental per a un país com és l'educació, fa un ús indegut dels diners de tots, distribuint entre centres privats els diners que després diu que no té per millorar la qualitat dels centres públics.

L'Alcalde
Sant Feliu de Llobregat

L'ajuntament de St. Feliu de Llobregat dona suport al dret dels ajuntaments a crear emissores municipals i a les gestions de la MUC per evitar-ne el tancament

Ciutat: experimentar la democràcia

Si la democràcia és un mètode, convé practicar-lo permanentment. Si l'objectiu polític que es pretén aconseguir és el progrés i la igualtat socials i la maximització de les llibertats, mai no podrem conformar-nos amb el que tenim. En cap cas no és acceptable, des d'una posició d'esquerres almenys, donar com a bo allò que ja existeix. Estem en un món, ara per ara, en què «el que és real no pot ser vertader» (Ernest Bloch). La ciutat futura potser és encara llunyana: una raó més per caminar-hi cada dia. La política ciutadana no pot ser monopoli de les autoritats, dels càrrecs polítics i tècnics, encara que siguin elegits i designats democràticament. La ciutat solidària l'hem de construir entre tots.

Aquest discurs és simplement fer retòrica si no es proposen objectius mobilitzadors i procediments viables. En aquesta nota ens limitem a apuntar-ne alguns per estimular el debat i les aportacions de tots plegats.

1) Una gran ciutat necessita **grans projectes** que mobilitzin tots els recursos econòmics, socials i morals potencials. Els Jocs Olímpics en són un exemple. En calen d'altres. Convé fixar-se objectius que ens facin competir amb les grans ciutats del món. Però també establir l'adequació entre les realitzacions que comporten aquests projectes i les necessitats i les aspiracions ciutadanes de cada barri i de cada grup. En resum: el projecte olímpic ha de donar també alguna resposta als problemes que tenen avui els ciutadans de Barcelona i el seu entorn.

Sanejament i racionalització de la gestió

2) L'**administració**, els serveis i les empreses del sector públic tendeixen inevitablement a la burocratització, esdevenen opacs, inaccessibles per a la majoria, a vegades acaben funcionant sense criteris de rendibilitat social i de productivitat econòmica. El **sanejament** i la **racionalització** de la gestió no és una qüestió simplement tècnica o gerencial. És imprescindible establir mecanismes de transparència social i de participació dels interessats (treballadors, usuaris) en la gestió.

3) La gran ciutat, les àrees metropolitanes, les comarques, han d'impulsar processos de **reactivació econòmico-social** que no consisteixin simplement en la reproducció de situacions anteriors. S'ha de canviar la base productiva però també la naturalesa dels agents econòmics dominants. Per aconseguir-ho cal impulsar el dinamisme del sector públic local, l'ajut a les diverses formes d'economia social, la creació d'un teixit de petita i mitjana empresa recolzat en un nou tipus d'empresari (joves, tècnics i treballadors qualificats amb iniciativa demos-

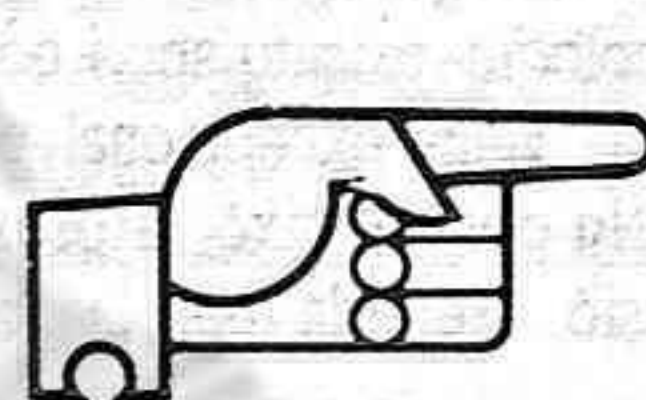
trada, tots aquells que tenen «projectes») i també l'atracció d'activitats innovadores (per la tecnologia de producció o de gestió).

Política solidària

4) Fer una **política solidària** a les nostres ciutats suposa donar resposta als problemes d'abans, de marginació, de pobresa, de discriminació social, sexual o ètnica, de manca de perspectives de futur... No és possible resoldre aquests problemes només amb una política d'equipaments, de serveis socials, d'ajuts públics. Si no s'aconsegueix estimular la participació i la solidaritat de la majoria de ciutadans, ni s'obtidran els recursos necessaris, ni es coneixeran amb precisió les necessitats reals, ni es promouran mecanismes de socialització de responsabilitats que donin un paper a tothom en la vida de la ciutat.

5) No es pot pretendre promoure una nova política ciutadana si no renovem els mecanismes de participació política. La ciutat és un marc experimental que no pot desaproveitar-se. En lloc de reproduir en la vida municipal els modes polítics i burocràtics de l'Estat, hem de proposar-nos que la renovació democràtica ciutadana sigui un dia generalitzada a l'Estat. Les experiències de descentralització i participació ciutadana tot just iniciades s'han de desenvolupar molt més: eleccions directes i no estrictament per llistes partidàries en els districtes, gestió de serveis per part de collectius ciutadans, autogestió de l'urbanisme de barri, etc.

En conclusió, proposem una política ciutadana que no s'immobilitzi en les actuals estructures legals i administratives, que no s'aturi en la vida dels partits i de la burocràcia, que no depengui exclusivament de plans i programes intocables. O, dit d'una altra manera: desitgem una ciutat que visqui posant constantment en qüestió l'ordre establert. Perquè quan tot és ordre, tothom és esclau.

índice, s.l.

AGÈNCIA DE PUBLICITAT

Creació de campanyes. Estudi de Marketing. Distribució de medis. Planificació a nivell nacional i local. Servei fotogràfic.

ARTS GRÀFIQUES

Taller de litografia propi. Màquines offset:

ULTRAMAN 7 - 4 colors - Tamany 110 x 160	
ROLAND - 2 " - " 72 x 102	
MAN IV - 1 " - " 80 x 112	
PERLE - 1 " - " 52 x 74	

Taller d'enquadernació propi

Equipat amb la maquinària més moderna i ràpida per l'acabat final. Un conjunt industrial de servei complet des del paper en blanc fins al producte terminat.

Especialitzats en la impressió i enquadernació de llibres, revistes, fullets, cartells, catàlegs, etc., dins de la més rigorosa qualitat, preu just i termini de lliurament.

Edició de revistes pròpies especialitzades en el Tèxtil i la Moda: VESTIRAMA: La Moda d'Espanya i Internacional - CYL: Corseteria i Llenceria.

¡25 ANYS D'EXPERIÈNCIA!

Direcció, Administració, Departaments
Tècnics i Comercials:
c/ Casp, 118-120, 5a.planta
Tel. 232 03 11
08013-BARCELONA

Tallers d'impressió i Enquadernació:
c/ Fluvà, 81-83 (Nau)
Tels. 308 68 27 - 308 52 61
08019-BARCELONA

Pla de costes

Un decidit pas endavant

El municipi del Prat de Llobregat té vuit quilòmetres de platges que ofereixen la possibilitat d'una actuació que les recuperi i les apropi als ciutadans —els pratencs i els de més enllà del nostre terme municipal.

Malauradament, encara avui sorprèn l'audàcia dels pratencs quan afirmem que l'estany de la Ricarda i el seu entorn constitueixen la tercera reserva ecològica de Catalunya després del delta de l'Ebre i dels aiguamolls de l'Empordà. Aquesta és una altra de les realitats que configuren el nostre litoral deltaic, una realitat en perill per la seva fragilitat i els diversos atemptats que suporta.

La valoració que aquesta zona costanera està amenaçada i que tots els esforços que fem seran insuficients per protegir-la si el nostre municipi actua aïlladament, l'hem tingut clara des de sempre. És en funció d'això que hem reivindicat, discutit, negociat i acordat en els darrers anys, amb la Generalitat de Catalunya i amb la Corporació Metropolitana de Barcelona, en el marc del Pla de costes.

El passat dia 26 de juny el Consell Metropolità aprovà provisionalment la

modificació del Pla General Metropolità a la zona costanera (Pla de costes) que afecta extensament les nostres platges i el futur desenvolupament del territori del Prat.

El pas següent serà l'aprovació definitiva —o la denegació— que haurà de sancionar el Conseller d'Urbanisme i Obres Públiques del govern de la Generalitat. Per tant, alguns punts encara estan pendents de la decisió que aquest adopti.

Si bé és cert que encara hauran de passar anys fins que algunes propostes vagin prenent cos, des d'avui ja podem afirmar que el contingut bàsic d'aquestes és molt positiu i recull les reivindicacions formulades pels pratencs —amb la solidaritat, en ocasions, de la nostra comarca, el Baix Llobregat. I hem defensat aquestes reivindicacions convençuts que és possible recuperar la costa sense destrossar el territori per a usos especulatiu de rendibilitat econòmica immediata.

Els vuit quilòmetres de costa pratencs i les zones pròximes a ella són un patrimoni natural, ecològic, paisatgístic i econòmic únic, d'una vàlua excepcional per al nostre futur. No obstant això, la proximitat i la pressió exercida per la Gran

Barcelona han significat, històricament, una tendència a la degradació del territori i, concretament, una voluntat desenvolupista no justificada d'ampliació de l'aeroport i de desviament del Llobregat per interessos del port de Barcelona.

Davant d'aquesta situació, no oblidant la història, però sense girar l'esquena al futur, hem participat activament en la proposta que s'ha aprovat, recollint allò que és bàsic de les aportacions que el teixit social i polític del nostre municipi i de la nostra comarca, a través d'una valuosa participació, ha suggerit en els dos últims anys.

D'aquesta manera, es recullen propostes per a la recuperació de les nostres platges i el seu sanejament, i de la Pineda com a espai verd públic; per a la protecció de la Ricarda i el seu entorn natural, el manteniment agrícola d'una zona important propera a l'aeroport, la canalització provisional del Llobregat pel seu llit actual i la previsió d'una zona de reserva per si, en el futur, es demostrés

efectament la necessitat del seu desviament; el desenvolupament industrial del Polígon pratenc, etcètera.

Qualsevol ciutadà que hagi seguit el procés de discussió del polèmic Pla de costes sap que no ha estat gens fàcil arribar a l'acord aconseguit; per aquesta raó, hem de sentir-nos satisfets del resultat.

No hi ha cap dubte que existeixen interessos contradictoris, en conflicte encara, no solucionats definitivament: s'han de concretar terminis d'execució i formes de finançament, i posar d'acord institucions públiques diferents. És un fet que hem de reconèixer per no enganyar-nos. Però, al mateix temps i amb tota rotunditat, podem afirmar que hem fet un pas endavant i que estem avançant en la recuperació i el desenvolupament equilibrat del territori. Un pas endavant que en el proper decenni significarà millorar la qualitat de vida de la nostra comunitat i comarca si no ens adormim sobre els llorers.

PAHOSA

**VENTA AL MAYOR
DE PAN Y BOLLERIA**

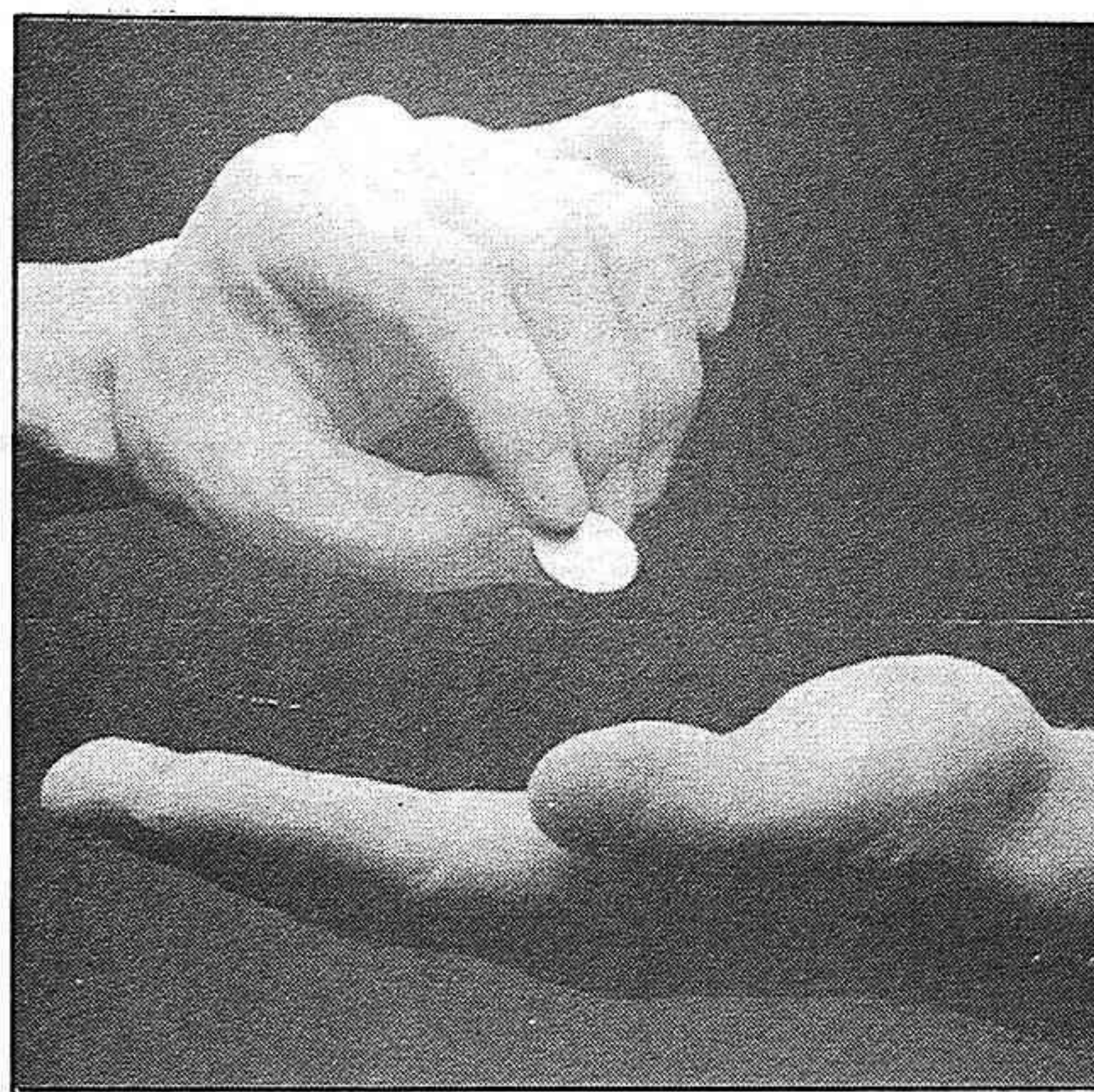
Panificadora de Hospitalet, S.A.

TRAVESIA INDUSTRIAL, S/N

Tels. 335 05 49 - 335 09 45

L'HOSPITALET

Els ajuntaments i la seva situació financera

L'última novetat en matèria de propostes (no de fets consumats, com és el cas del «text refós») amb la qual hem estat obsequiats els ajuntaments per part de l'administració central de l'Estat, porta el sorprenent títol de «Primer Borrador del Proyecto de Ley Régimen Tributario de las Entidades Locales», amb data de març de 1986. Si s'admet la reducció del problema del finançament dels ajuntaments al seu règim tributari, la qual cosa és absolutament inadmissible, es tractaria evidentment de un «primer borrador». Però no és aquest el cas, perquè, sobre el tema del finançament municipal, disposem ja d'uns primers esborranys de l'octubre de 1984, seguits de un «Borrador del Proyecto de Ley...» de l'abril de 1985, al qual cal afegir un Projecte alternatiu del Ministeri d'Administració Territorial de l'octubre del mateix any. A aquest se sumarà un «Segundo Borrador...» del gener de 1986, i després, el mes de març d'aquest mateix any, l'esmentat «Proyecto de Ley de Régimen Tributario...». S'està creant ja una gran expectació sobre si hi haurà o no més projectes i esborranys, i sobre les eventuals novetats que ultrapassin la nostra capacitat de sorpresa.

Ara bé, atès que el darrer document emès —el de «Régimen Tributario»— gairebé no modifica les intencions del Ministeri d'Economia i Hisenda paleses en el «Segundo Borrador...» del gener d'enguany (com no sigui la delirant autorització perquè els ajuntaments puguin exigir altres impostos als seus ciutadans —art. 52,3—, inventant, suposo, inexistents o cabalístics fets imposables), voldria fer alguns comentaris sobre les conseqüències nefastes que poden derivar-se de l'actuació de l'administració central de l'Estat en la matèria que ens ocupa.

A) En tot aquest llarg procés, es pot perdre una oportunitat històrica per convertir els ajuntaments (nivell constitucional d'administració més proper al ciutadà) en prestadors de serveis que elevin la qualitat de la vida col·lectiva ciutadana. S'està agreujant la seva precarietat financera i la seva inseguretat econòmica. I, si no s'hi posa remei, no s'assolirà mai l'objectiu de fer que el conjunt de les administracions locals tingui un pes específic del 25 % sobre el total de la despesa pública (exceptuada la Seguretat Social), a no ser que la pressió fiscal municipal augmentés brutalment.

B) Els esborranys existents no són autèntics projectes de llei de finançament, sinó, bàsicament, un conjunt de notes no massa ben ordenades sobre tributació local, que perfilen una estructuració tributària deficient, fiscalment injusta de vegades, excessivament tutelada en ocasions per altres administracions, i que no gosen plantejar amb generositat política el compliment del mandat constitucional sobre la suficiència financera dels ajun-

taments i la seva participació en els recursos econòmics de l'administració central i de les comunitats autònomes. En el cap. III del «Segundo Borrador...», art. 112-114 sobre la participació en els tributs de l'Estat, es preconitza un «Fondo Nacional de Haciendas Locales» totalment inadmissible:

1. L'article 112.2 defineix la participació com un «porcentaje». Però, tot seguit, l'apartat 3 del mateix article desvirtua i nega absurdament el principi abans afirmat de percentualitat, i estableix quotes fixes anyals determinables pels pressupostos generals de l'Estat en funció del seu nivell d'increment de la despesa dels capítols I-IX (excepte el IV), i no en funció de la recaptació líquida obtinguda per l'Estat en aquells impostos objecte de participació percentual per part dels ajuntaments.

2. La xifra de partida per al càlcul de la dotació econòmica del «Fondo» fa referència al «ejercicio anterior». El bloqueig en l'increment del «Fondo Nacional de Cooperación Municipal» l'any 1986 hauria provocat definitivament, amb aquest projecte de Llei, el col·lapse financer dels ajuntaments i hauria consagrat la seva insuficiència econòmica. La situació és punyent i irònica, quan es constata l'eficàcia recaptatòria innegable de l'administració central, que en els darrers anys ha incrementat extraordinàriament els seus ingressos, mentre que els ajuntaments han vist disminuir el seu percentatge de participació en els impostos estatals inclosos en els capítols I i II no cedibles a les comunitats autònomes, passant de gairebé el 8 % el 1983 al 7,3 % el 1984, al 6,4 % el 1985, i baixant per sota del 6 % el 1986, justament el «ejercicio anterior» a la hipotètica vigència de l'esmentat «Segundo Borrador».

D) No entrarem ara en l'anàlisi dels projectes i esborranys. No és aquest article el marc més adequat. El cas és que el govern del PSOE retira el «Segundo Borrador» de la taula de discussió, s'inventa un projecte de Llei («Borrador» també, i tant!) sobre «régimen tributario», i s'oblida olímpicament dels compromisos electorals de 1982 en matèria municipal. La situació actual presenta les característiques següents:

1. El govern del PSOE congela l'any 1986 la dotació econòmica del FNCM, retarda el pagament de les quotes trimestrals, induïx un dèficit addicional en els ajuntaments a través de l'IVA, i es permet l'arrogància de disminuir el dèficit (o, si més no, ho intenta) de l'administració central tot establint simultàniament una rebaixa en els tipus de l'IRPF i baixant 6 ptes. el preu de la gasolina (mesures que evidentment s'agraeixen), conscient com és que es recaptaran molt diners a partir de l'IVA.

2. Cal afegir que, via lleis sectorials

(sanitat, forces de seguretat, etc.), el govern del PSOE buida de contingut les competències municipals (totes les administracions tenen competència sobre moltes matèries), i, com en el cas de la llei de Sanitat, saqueja les hisendes municipals.

3. Aquesta panoràmica suscita una reacció fulminant (però només verbal) per part de la FEMP, de la FMC i de la AMC, que es resumeix en una protesta continguda i educada. L'alcalde de Barcelona (ajuntament relativament molt ben tractat en el FNCM) llença el reclam publicitari del «50,25,25», sense analitzar ningú com i de quina manera es pot assolir aquest objectiu. Probablement, el govern pensi en un increment del FNCM per a l'any 1987 (un insuficient 8-10 %, segons les darreres filtracions) per allò que ja tenim al damunt les eleccions municipals. Resumint: «Adiós del Gobierno a la política municipal del PSOE», com deia un article publicat a EL PAÍS el 4 d'agost de 1985.

4. Per acabar-ho d'adobar, els ajuntaments es troben amb una sentència del Tribunal Constitucional que els nega la facultat d'establir discrecionalment un recàrrec sobre l'IRPF, per tractar-se d'una matèria que és «reserva de Ley». Totalment d'acord. Però el que passa és que això demostra la incapacitat del govern del PSOE per preservar a les Corts espanyoles projectes de llei jurídicament correctes quan es tracta de legislar sobre corporacions locals. Si més no, ho sembla. En aquesta matèria, les eventuals iniciatives del Consell de Ministres es contemplen amb recel i amb una indefinible sensació d'inseguretat. Tot i que, atès el pes de les rendes salarials en

l'IRPF i el frau fiscal dels altres components, no estem d'acord amb els recàrrecs sobre aquest impost; no és admissible la pretensió de l'administració central de deduir dels ajuntaments afectats, via FNCM, les quantitats que cal retornar als contribuents, carregant sobre les esllanguides hisendes locals els errors legislatius de les Corts espanyoles.

5. Finalment, s'espera una segona sentència del Tribunal Constitucional que, basada en les mateixes consideracions que l'esmentada abans, anul·li la facultat per als ajuntaments d'establir discrecionalment un tipus de gravamen de la contribució territorial diferent del tipus de caràcter general (20 %). El problema és molt més greu (100.000.000.000 de pesetes?). Molts ajuntaments haurien de retornar diners als contribuents, posant en greu perill el seu equilibri econòmic i financer. D'altres (els que van reduir el tipus de gravamen per sota del 20 %) podrien veure's forçats a reclamar dels seus ciutadans, amb tot el descrèdit i desgast polític fàcilment imaginables, les diferències no percebudes; perquè, altrament, per la discutible via de la ponderació de l'esforç fiscal, potser disminuiria la seva participació en el FNCM.

¿Haurem de continuar, els ajuntaments, amb el nostre complex d'inferioritat quan contrastem la nostra realitat municipal amb la dels països de la CEE? ¿Estem, els ajuntaments espanyols, condemnats a ser la ventafocs de les administracions públiques, tot esperant el «princep» —del PSOE— que ens retorni les nostres il·lusions perdudes?

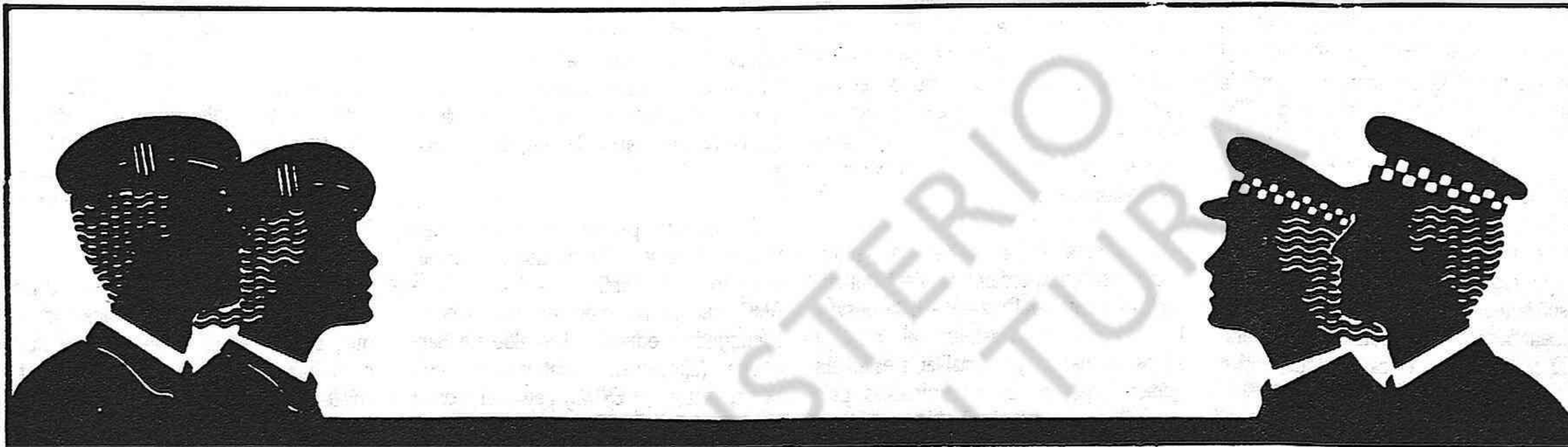
Santa Coloma de Gramenet

servei municipal de neteja

Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet

Les competències sobre seguretat, una assignatura encara pendent

Els alcaldes i regidors escollits l'any 79 vam copsar de seguida, malgrat la nostra inexperiència, la importància d'una competència, la seguretat, sobre la qual la nostra reflexió prèvia des de l'oposició havia estat més aviat escassa. La preocupació dels ciutadans davant la inseguretat, fàcilment manipulable per la dreta; les diverses òptiques per abordar el fenomen de la delinqüència, sovint orientades tan sols al vessant repressiu; l'existència d'un cos propi de policia, la policia local, farcit de problemes acumulats en molts anys de desgavell; la presència d'altres cossos policials en el municipi dependents del governador civil, sense cap tipus de coordinació; la manca de claredat en relació al repartiment legal de competències i responsabilitats, obligaren els nous consistoris a endin-sar-se en un món desconegut.

Des d'un primer moment, l'esquerra reivindicà un major protagonisme dels alcaldes en matèria de seguretat i la necessària coordinació de tots els cossos policials. El govern de la UCD s'hi oposà sistemàticament: diverses disposicions del ministre Martín Villa i l'absència de les lleis que havien de regular, d'acord amb la Constitució, el Règim Local i els Cossos i Forces de Seguretat varen frenar tota possibilitat d'avenç, malgrat les protestes dels ajuntaments i la Federació de Municipis.

La victòria del PSOE l'any 82 semblava obrir noves expectatives. Accedí al Ministeri de l'Interior un equip procedent del món municipal, especialment dels ajuntaments de Madrid (Barrionuevo, Vera) i Barcelona (Figueroles). Quatre anys després, el balanç no és pas massa engrasador.

La Llei orgànica de Forces i Cossos de Seguretat neixia al final de la legislatura, tard i malament. Des del punt de vista d'avenç cap a una policia moderna i democràtica, la llei és tímida i conservadora: es manté el caràcter militar d'una guàrdia civil amb competències sobre la major part del territori; es regulen de manera més que discutible els drets dels policies, etc. Des de la perspectiva de l'aprofitament de les possibi-

litats de la Constitució per avançar en una perspectiva federalitzant, sembla que els autors de la llei s'hagin llegit el darrer llibre de Jordi Solé Tura per fer precisament tot el contrari del que ell proposa. D'altra banda la possibilitat que la Generalitat obtingués les competències en matèria de seguretat i ordre públic a Catalunya no ha estat ni tan sols contemplada.

Des de l'òptica municipal, la llei ignora, i fins i tot contradiu, els avenços continguts en la Llei de Bases de Règim Local (competència dels municipis sobre la seguretat als llocs públics) i en la Llei Orgànica del Poder Judicial (caràcter de policia judicial per a la Policia local). A més de desapropiar l'ocasió de clarificar les funcions de la policia local, la llei, malgrat reconèixer en el preàmbul el paper de les tres administracions (central, autonòmica i local) en el manteniment de la seguretat, atorga als alcaldes una funció més aviat secundària: les Juntes Locals de Seguretat seran presidides pels alcaldes sempre que no hi assisteixi el governador civil, ha que en aquest cas la presidència és compartida; l'alcalde ha de demanar permís al governador si vol que alguns policies municipals efectuïn determinats serveis sense uniforme... La posada en marxa de les Juntes Locals resta pendent de la reglamentació que ha de dictar el Ministeri de l'Interior. D'aquesta regulació depèn en bona part que els alcaldes juguin un paper real o decoratiu en el camp de la seguretat.

Però, a més d'analitzar el nou marc jurídic dins el qual ens hem de moure, cal potser fer esment, de forma telegràfica, per a la nostra actuació en els propers mesos i davant les properes eleccions municipals, d'algunes iniciatives que els municipis poden defensar envers altres administracions i començar a reflexionar sobre l'enfocament dels programes municipals en matèria de policia i seguretat.

De cara a enfora seria necessari:

1er. Exigir del Ministeri de l'Interior una aplicació progressista i municipalista

de la Llei Orgànica de Forces i Cossos de Seguretat:

a) Publicació d'una norma legal que reconegui el paper dels alcaldes com a coordinadors efectius dels cossos policials a través de les Juntes de Seguretat.

b) Acord dels quatre governadors civils a Catalunya renunciant a presidir les Juntes Locals de Seguretat, excepte casos d'extrema gravetat i donant explicacions al Ple Municipal.

c) Acord dels quatre governadors civils a Catalunya autoritzant de forma genèrica els alcaldes per establir els serveis de la policia local que es realitzaran sense uniforme (qüestió que pot semblar anecdòtica però que és fonamental en moltes actuacions).

2on. La defensa d'un futur model policial català que aprofiti al màxim les possibilitats de la Constitució i l'Estatut:

a) Competències de Seguretat per als alcaldes i per de servei policial bàsic per a la policia local, a nivell municipal, acompanyat això, és clar, dels corresponents ajuts econòmics.

b) Competències de Seguretat i Ordre Públic, Trànsit i Protecció Civil per a la Generalitat.

3er. Presència dels ajuntaments als organismes de coordinació policial a nivell nacional, d'acord amb la proposta del PSUC aprovada pel Parlament l'any 85.

4rt. La potenciació de la coordinació de les policies locals prolongant el consens que presidí l'aprovació de la Llei de Coordinació de les Policies Local, l'any 84, i la Llei de l'Escola de Policia de Catalunya, l'any 85, a la seva aplicació i a la futura Llei de Normes bàsiques de la Policia local de Catalunya.

5è. Exigir de la Generalitat una solució definitiva al problema dels dipòsits municipals de detinguts.

En l'àmbit estrictament municipal caldrà fer balanç de tot allò que s'ha aconseguit. L'esforç dels ajuntaments democràtics s'ha de centrar, pel que fa a la

Policia Local, en l'augment considerable de plantilles, l'increment de responsabilitats i funcions, la millora dels mitjans tècnics, l'extensió de les primeres experiències de formació, la promoció de nous caps, la democratització del serveis...

Fets recents prou lamentables esdevinguts a diverses localitats semblen demostrar, però, que l'impuls a la renovació de les policies locals no ha estat suficient. La formació dels aspirants i dels policies en actiu, la promoció de nous comandaments i l'aprovació de nous reglaments locals adaptats a la normativa general han de ser eixos de l'actuació dels governs locals en els propers quatre anys. En aquest augment de professionalització caldrà comptar amb els policies i les seves organitzacions representatives. CC.OO. ha de fer front al repte d'abordar amb imaginació la seva implantació en aquest sector, frustrat ja l'interessant intent de sindicat unitari que havia representat la USPM.

I, finalment, caldrà definir cap on anem. Diverses actuacions de l'ajuntament de Barcelona són demostratives de les contradiccions que inspiren l'actuació dels consistoris d'esquerres. L'acceptació que fos el governador civil qui

presidís la Comissió de Seguretat Urbana precisament a Barcelona no es pot entendre sinó per necessitats internes del PSC, mai des d'una perspectiva municipalista. I les darreres actuacions de la guàrdia urbana com a força antiavalots són també més que discutibles. Pot ser que en un futur la guàrdia urbana esdevingui la força policial bàsica al municipi i que això comporti la necessitat de fer front a manifestacions il·legals. Però això seria (i caldrà discutir-ho) el final d'un procés en el qual l'ajuntament jugués el paper que avui encara reivindicuem. Quan la guàrdia urbana no pot fer l'atestat que fa referència a un petit delictes o no pot atendre plenament un ciutadà víctima d'un robatori, és gairebé irrisori començar la casa per la teulada corrent per les Rambles darrere els independentistes.

No tot és clar, doncs, en els governs municipals d'esquerra en aquesta matèria, i potser fariem bé si hi comencéssim a reflexionar. Si parlem de la qüestió policial com una assignatura pendent del govern central potser també haurem de reconèixer, com a estímul per a futur, que no tot està fet ni tot ha estat ben fet en matèria de seguretat i policia als ajuntaments.

Comportament electoral a les municipals (1979-1983)

Una aproximació a les eleccions municipals des de la sociologia electoral

Durant el curs polític que ara s'enceta tindrà lloc una nova contesa electoral —a més de les eleccions sindicals. Serà la convocatòria d'eleccions municipals —junt amb les autonòmiques a tretze comunitats autonòmiques—, a celebrar, probablement, a la primavera de 1987. No cal dir l'interès que tenen tant pel que fa a la consolidació o al canvi dels actuals governs municipals, com per veure si es produeixen modificacions en la correlació de forces sorgida de les eleccions legislatives del passat mes de juny, tot i que s'ha de tenir cura de fer extrapolacions entre consultes electorals d'àmbit diferent.

1979-1983

Des de 1977 s'han celebrat dues eleccions municipals: les d'abril de 1979 i les de maig de 1983. Anem a veure quins n'han estat els tres principals del comportament electoral.

En primer lloc, cal destacar que, en general, el comportament electoral en les municipals de 1979 i 1983 és més semblant al de les legislatives immediatament anteriors (1979 i 1982) que no pas al de les autonòmiques posteriors (1980 i 1984). Així, pel que fa al nombre de vots obtinguts, el conjunt de l'esquerra supera els partits de centre i dreta en ambdues consultes. Si sumem els percentatges assolits pel PSC, el PSUC i les agrupacions d'electors a què aquests partits donaven més o menys suport, la implantació electoral se situa entre el 51 % (1979) i el 53 % (1983), enfront del 37 i el 36 %, respectivament, de CiU, UCD, AP i les agrupacions d'electors d'orientació conservadora.

En segon lloc, les forces polítiques conservadores obtenen la majoria quant al nombre de regidors i alcaldes. Mentre la dreta en conjunt assoleix el 46 % (1979) i el 53 % (1983) dels regidors, l'esquerra arriba al 35 i 34 %, respectivament. Pel que fa als alcaldes, la dreta obté el 45 % (1979) i el 58 % (1983) de les alcaldies, mentre que l'esquerra s'ha de conformar amb el 31 i el 28 %, respectivament.

En tercer lloc, l'abstenció registrada en les eleccions municipals ha estat superior a la de les legislatives i semblant a la de les autonòmiques (1979 en relació amb 1980) o lleugerament inferior (1983 en relació amb 1984).

Finalment, cal destacar un element diferenciador important entre les dues eleccions, que és el fet que en les de 1983 una part de l'electorat sembla decantar-se no tant per l'oferta programàti-

ca dels partits com per la imatge que té dels candidats a l'alcaldia, i especialment dels alcaldes sortints que es presenten a la reelecció. En aquest sentit, a molts municipis l'elecció té més aviat un caire plebiscitari sobre la gestió de l'alcalde sortint. Val a dir que aquest fenomen no és exclusiu d'aquestes municipals, sinó que també sembla observar-se en les legislatives i autonòmiques del període electoral 1982-86.

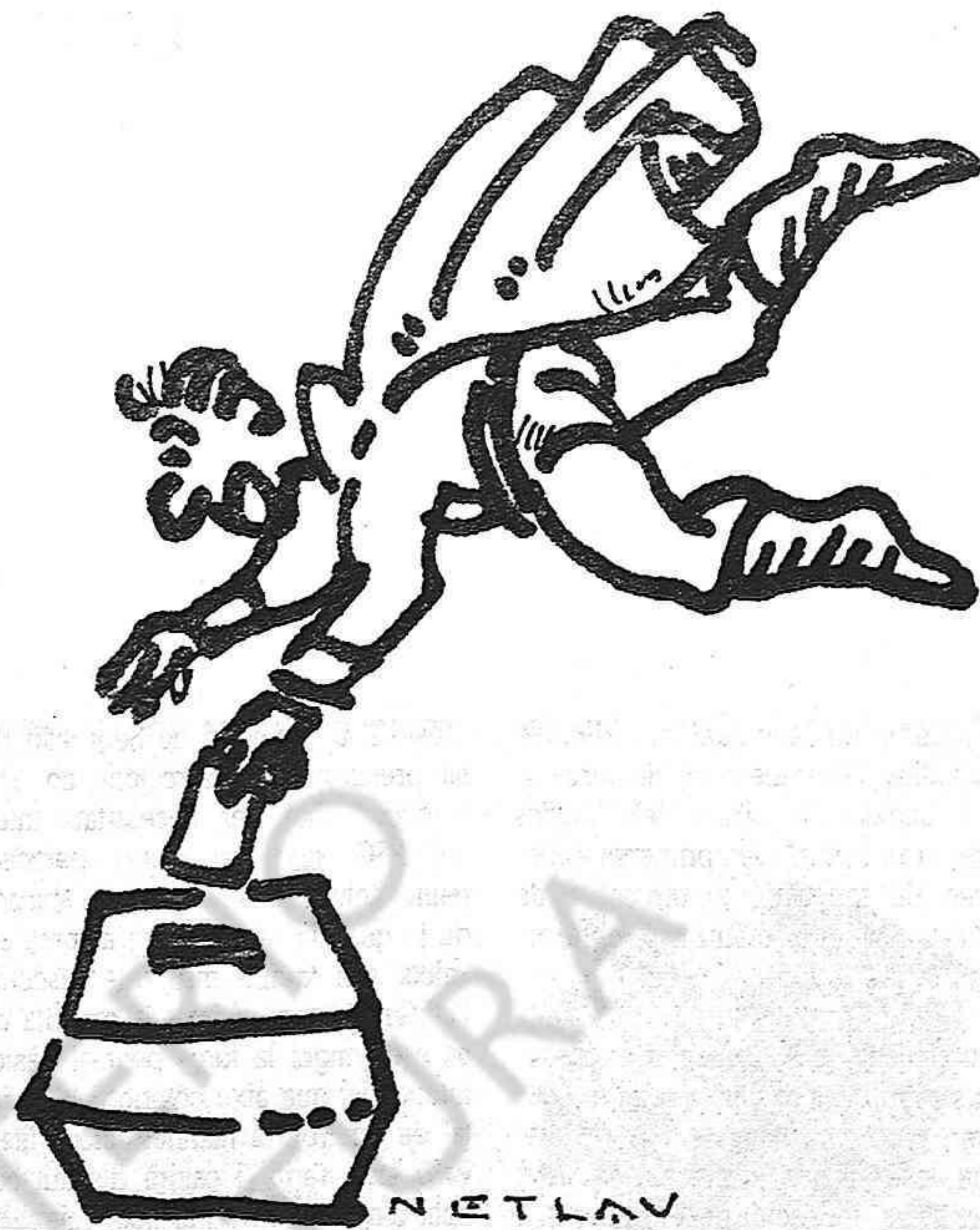
Quant a l'implantació electoral dels principals partits, cal dir que el PSC és el partit guanyador en nombre de vots, passant del 27 % de 1979 al 39 % de 1983, ja que manté bona part de l'electorat comunista que li dona suport a partir de les legislatives de 1982. La implantació socialista és més forta a les comarques del cinturó industrial de Barcelona i Tarragona, junt amb el Gironès i el Segrià. El PSC aconsegueix la majoria dels seus alcaldes a les quatre capitals provincials i a ciutats de més de 10.000 habitants i a ciutats de més de 10.000 habitants i capitals comarcals.

CiU passa del 18 % (1979) al 25 % (1983), a causa del suport de gran part de l'antic electorat centrista. En l'àmbit comarcal, la seva major implantació relativa es localitza a les comarques més rurals de l'interior i en aquelles on es combinen els models econòmics de base rural i industrial. CiU és el partit que aconsegueix el major nombre de regidors i alcaldes. La majoria d'alcaldes són de municipis de menys de 10.000 habitants, excepte en algunes capitals comarcals, com Igualada, Vic, Olot o Tortosa.

El PSUC, amb l'11 % dels vots emesos, presenta una recuperació notable en relació amb les legislatives de 1982, doblant el nombre de vots i la quota electoral, per bé que només conserva el 60 % dels vots de les municipals de 1979 i la meitat dels regidors. El PSUC obté els seus millors resultats en aquelles comarques on l'oferta comunista ha tingut tradicionalment millor acollida i on es localitzen els municipis amb alcaldia comunista des de 1979: l'àrea industrial de Barcelona, i especialment el Baix Llobregat i el Vallès Occidental. Al Barcelonès i al Vallès Oriental —zona de Mollet— aconsegueix uns resultats apreciables que se situen prop de la mitjana. També manté una certa presència a l'àrea industrial de Tarragona.

1987, una aproximació

Quant a les properes eleccions municipals de 1987, s'està produint ja una notable expectació entre les forces polítiques, sobretot a partir dels resultats electorals registrats a les legislatives del passat mes de juny. Si bé aquests resultats, en les grans tendències, no s'allunyen massa dels de 1982, no hi ha dubte que es produeix una reculada de cer-

ta importància del PSC i un avenç notable de CiU. A la vegada, les victòries parcials de CiU en municipis amb alcaldia socialista com Girona, Vilafranca, Manresa i la Seu d'Urgell, com també el gairebé empat assolit a la ciutat de Barcelona, fa créixer l'interès per aquestes eleccions de cara a si es pot produir un canvi en la correlació de forces, especialment en aquells municipis grans on l'esquerra, en el seu conjunt, ha estat majoritària en les dues consultes municipals celebrades fins ara.

Sembla ser, doncs, que aquestes eleccions es presenten més renyides que les de 1983, i que l'objectiu socialista serà la consolidació de la seva majoria obtinguda en els grans municipis, mentre que CiU té l'aspiració de guanyar en alguns

d'aquests municipis, i especialment a la ciutat de Barcelona, com ho prova la designació del seu candidat a l'alcaldia, que, a priori, aquesta vegada sembla molt més competitiu.

Quant al PSUC, un objectiu realista a assolir en aquestes properes municipals ha de ser la consolidació de la seva força electoral en aquells municipis on té la majoria de govern i augmentar la seva implantació en aquells municipis de majoria de govern socialista, ja que si es confirma la hipòtesi que en aquests municipis es poden registrar uns resultats més igualats entre PSC i CiU, el paper a jugar pels partits minoritaris com PSUC, AP, ERC o CDS, quan s'hagin de conformar majories de govern, pot ser decisiu.

**Unió Mutualista
de Venedors de Peix
Subministra gel a tots els estands
de la FESTA DE TREBALL**

**Local social i despatx:
Badajoz, 31-33 Telèfon: 300 14 41**

¿Entrar a l'Europa dels municipis?

Ara, després de quasi vuit anys d'ajuntaments democràtics i a les portes d'unes noves eleccions, és convenient repassar com han interpretat, les administracions central i autonòmica, els conceptes d'autonomia municipal i com, per tant, han considerat els ajuntaments.

No cal dir que molts dels qui hem estat al front dels ajuntaments, del 1979 ençà, vam concebre expectatives en reiniciar la nostra activitat després de les municipals de 1983. La consolidació democràtica, la pujada dels socialistes al govern central, el restabliment, mitjançant unes eleccions, del govern de la Generalitat i, sobretot, les promeses fetes per uns i altres abans d'accedir al poder enfront de la precarietat i les mancances amb què havíem governat durant quatre anys, van produir-nos un seguit d'illusos que llàstimosament hem vist esvaïr-se al llarg d'aquests anys. La manca d'unes lleis adequades per poder exercir amb racionalitat la nostra tasca ha comportat continuar treballant, moltes vegades, amb la improvisació, la intuïció i la prudència com a substitutives.

És lamentable que avui els ajuntaments no disposem encara d'una llei de finançament que ens permeti actuar amb uns mínims de previsió de futur. Com ho és, també, el fet que alguns dels arti-

cles de la nova llei de Règim Local i del «text refós» atemptin de manera flagrant contra l'article 140 de la Constitució. Sí, hem avançat molt poc en aquests aspectes i és certament xocant imaginar-se, l'any de l'entrada de l'Estat espanyol a la CEE, com funcionen encara, i la majoria força bé, les administracions locals.

Són prou coneguts, i ens hi hem referit moltes vegades, els problemes bàsics de creuament, la duplicitat de competències entre els ajuntaments i les altres administracions, la manca de recursos i els problemes immediats que originaran... Però possiblement el més preocupant és saber fins quan durarà tot plegat, ja que nosaltres, o potser la majoria, tampoc no hem fet el que calia. Massa vegades hem baixat el cap. Massa vegades hem vist com les nostres associacions municipalistes, encomanades, potser, dels tics dels governs respectius, cedien i no plantejaven els nostres problemes més punyents, donant, passivament, la raó als qui no la tenien.

I ara quan estem, com deïem, a les portes d'unes noves eleccions val la pena, doncs, demanar a tothom, si més no, sinceritat. Que no es repeteixin les promeses que no van enlloc. Sinceritat per preguntar-nos si de debò volem que els nostres municipis siguin algun dia europeus o, pel contrari, ja ens sembla

bé com estan fins ara. Aquesta és una pregunta que caldrà, ja ho cal ara, fer a les formacions polítiques, els propers mesos.

Ara, amb més anys d'experiència a l'esquena, la il·lusió i les expectatives han minvat i, per tant, caldrà que la resposta vingui acompanyada de fets. Volem i voldrem que quan es parli de finançament es parli dels ajuntaments; que quan sigui la seguretat ciutadana matèria de discussió, es pensi en nosaltres; també, que quan es decideixi sobre el futur de l'ordenació territorial del nostre país es pensi, de veritat, que els municipis en som una peça clau «fins i tot per colaborar en els plans de prevenció i extinció d'incendis amb el temps suficient».

Sols així, tenint-nos en compte, deixant de tractar-nos com a administració secundària i recuperant —que bona falta ens fa— l'esperit municipalista d'èpoques passades podrem avançar i assolir, en el futur, el nivell que tenen els municipis a la majoria de països de la CEE.

Campanya d'ajut amortització deutes electorals

Saldo publicat a l'anterior TREBALL	14.963.809
Joan Cervera, França	20.000
Rafael Vidiella Ruiz, Barcelona	2.000
Reis Bertral, Barcelona	2.000
Pere Meroño, Barcelona	10.000
Una companya de Barcelona	60.000
Reis Bertral, Barcelona	2.000
Una família gracienc	10.000
Josep Pardell, Barcelona	5.000
Germanes Martí, Eixample, Barcelona	2.000
Agrupació de Malgrat	10.000
Barcelona (diverses aportacions)	150.000
J. R. i Rosita, Barcelona	5.000
Joaquim López Raimundo, Barcelona	2.000
Agrupació de Sabadell (diverses aportacions)	15.500
Antoni Gutiérrez Díaz, Barcelona	64.200
Total	15.323.509

Correcció d'un error de la llista a l'anterior TREBALL:
Jaume Ballester, Petra Abril, Salvador González, Florenci Gómez, Rafael Salazar, tots aquests amics corresponen a França Nord.

Tancament de la campanya «Convocatoria por Andalucía»

S'ha lliurat al Comitè Central del PCA la quantitat de 267.230 ptes., corresponents a tots els ajuts que el Comitè Central del PSUC ha rebut per aquest concepte.

EQUIPAMENTS CULTURALS MUNICIPALS

AJUNTAMENT DE RUBÍ

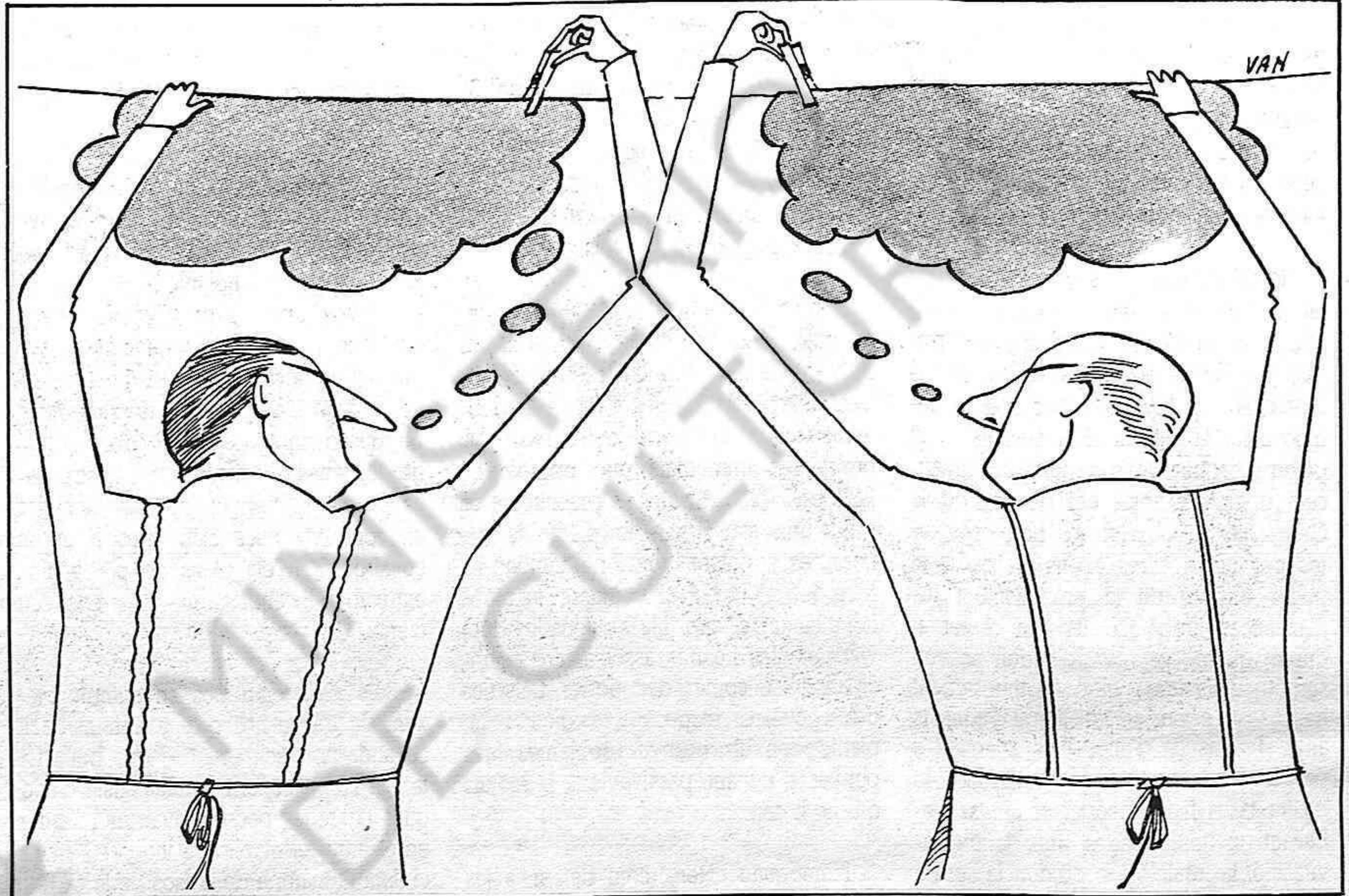
Els objectius de l'esquerra

Al cap de quasi vuit anys de democràcia municipal l'esquerra, en el singular de cada partit i en el plural del seu conjunt, hauria de redefinir objectius i estratègies. Hi ha una sèrie de qüestions fonamentals que cal encarar per al futur, ara que el govern municipal ja és una experiència sòlida.

M'interessa, sobretot, allò que fa referència al territori i a les polítiques que cal desplegar-hi. Governem territoris concrets, perfectament definits en les seves dimensions i perfectament identificats en els seus habitants. Hem desplegat polítiques d'administració i de serveis i hem discutit del territori. Però hem de fer polítiques de territori, més enllà dels models interns de cada municipi que ja hem dissenyat i fins i tot aplicat.

Hi ha un diàleg territorial entre municipis que des de l'esquerra hem d'impulsar i aprofundir, perquè des de la dreta intentaràn, sobretot, dividir-nos en aquest aspecte. I no perquè la dreta cregui més en el territori que no pas en els homes hem d'oblidar que el nostre objectiu són els homes dins del seu territori.

Són polítiques globals, que passen sobretot per trobar un model territorial de l'esquerra per al conjunt de Catalunya. Són polítiques sectorials o intercomarcals, que superin divergències sovint basades en una explotació del localisme més elemental i que vagin a enfil·lar perspectives suggestives de futur comú. Són polítiques sectorials que prevegin la localització territorial dels serveis d'altres administracions, sobretot serveis que les poblacions rebutgen acollir amb la mateixa contundència que els reclamen.

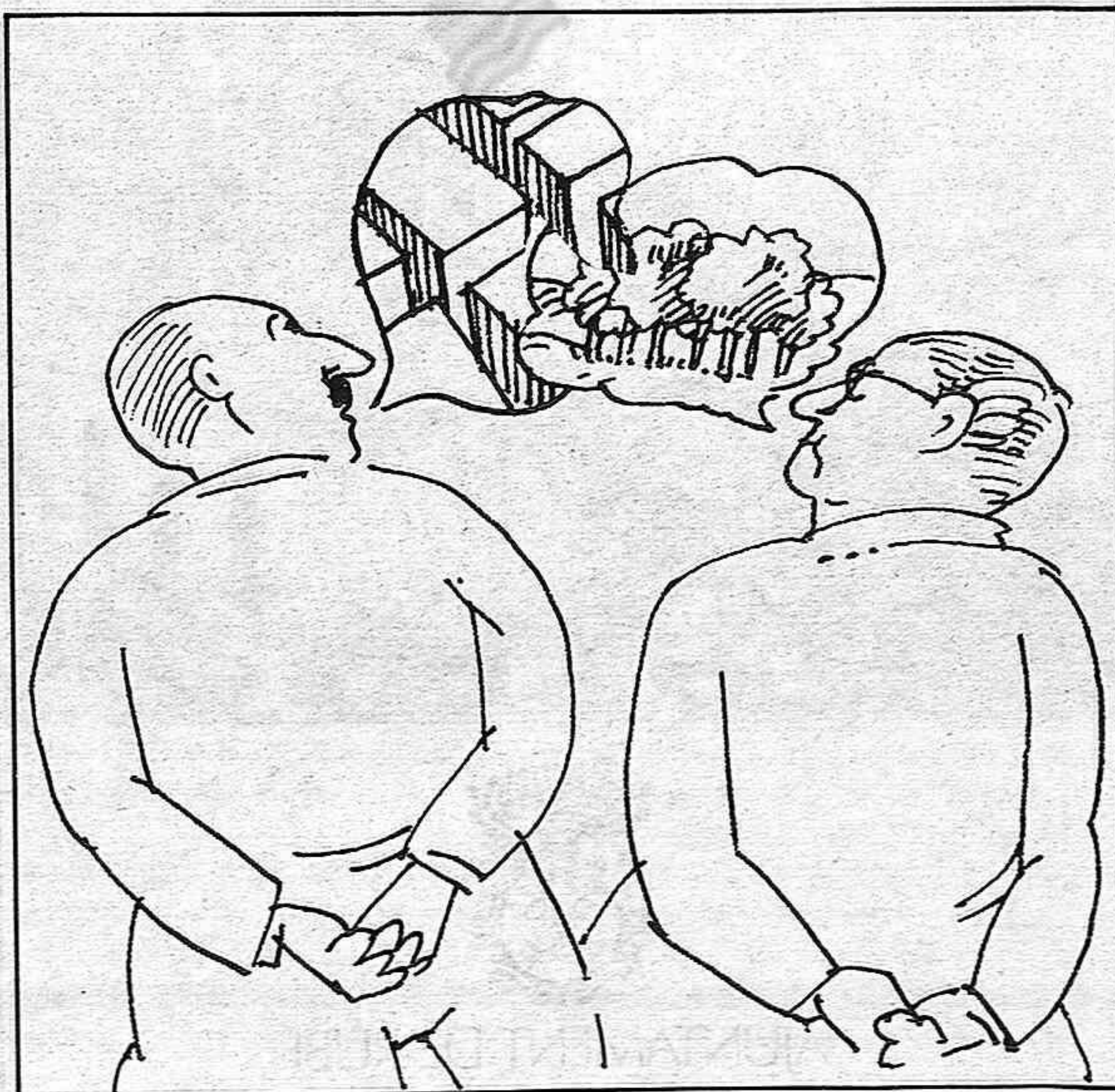

La pluralitat de l'esquerra és sempre la més real, perquè expressa idees i conceptes, no pas interessos materials. Per això mateix, el diàleg de l'esquerra de vegades és més difícil, per la seva sinceritat i la passió de les conviccions. El diàleg de l'esquerra, per tant, és més necessari i hauria d'estar pel damunt de qualsevol accident.

Ara que s'acosten unes noves eleccions municipals és més important aquest diàleg per definir posicions al voltant de grans qüestions —organització territorial, estructuració de les comarques i relacions entre elles, túnel de Vallvidrera, Corporació Metropolitana,

situació de presons, entre altres— que no pas especular políticament sobre pactes, llistes o coalicions. Això segon no té prou sentit sense el primer que hem dit. Les posicions de l'esquerra sobre el territori ja no poden quedar en formulacions polítiques genèriques, sinó

que s'han de concretar en problemes i propostes. Hem d'abordar les grans qüestions i trobar-hi acords. Allò altre vindrà sol, després, i la política són fets.

«Las mujeres en las cárceles franquistas»

Dissabte, dia 13,
Paco Candel presentarà la trilogia de Tomasa Cuevas
«Las mujeres en las cárceles franquistas». L'acte
se celebrarà a la llibreria de la Festa, a les 8 del vespre.

La Festa!!

de treball 1986

En lloc de gemegar sobre la crisi de l'esquerra, la Festa de TREBALL li planta cara amb imaginació, creativitat i vocació de canvis revolucionaris. Ho cantarà Joan Manuel Serrat amb poemes de Mario Benedetti; ho escamparan els nois de LA TRINCA amb el sarcasme revulsiu i divertit que arrela en la tradició de l'humor popular. Ho demostrarà la nit flamenca més llarga, viva com la vida mateixa, amb cançons, dansa i sentiments que ja són part indivisible de la Catalunya d'avui i de demà.

Els joves «no passen» de la Festa de TREBALL perquè la Festa «no passa» dels joves. Els ofereix l'espai, l'ocasió i la il·lusió que necessiten. Aquells que no ho saben hi aniran a descobrir-ho. Els qui ho han provat hi tornaran.

A la Festa de TREBALL s'aplega la Catalunya més dinàmica. La trobada es renova cada any a Montjuïc, talaia prodigiosa des de la qual s'admira l'esplèndida ciutat de Barcelona, que no es deixa aclaparar per les crisis ni renuncia a l'alegria.

Amb tarannà festiu, els comunistes conviden tots els ciutadans a «carregar les bateries» durant tres dies i cinc nits. La Festa de TREBALL esdevé, més que una pausa en el combat cívic, una ocasió de consolidar-lo en la més engrescadora de les trobades populars.

Cada dia, cada hora

Dimecres 10 Entrada gratuïta

- 19.30 h S'obre el recinte de la Recta de l'Estadi de Montjuïc.
- 20.00 h S'estrena l'«Olimpic Bus» (avinguda de la Unió).
- 21.45 h **Gran castell de focs artificials** com a inauguració de la Festa. Sortiran de l'avinguda de la Unió i es podran veure des de tots els punts de la Festa i part de Barcelona.
- 22.30 h **Gran revetlla d'aniversaris.** Actuació de l'Orquestra Bossa Nova (escenari central).
- 00.30 h **Revetlla de la Festa**, que continua amb més **Salseta del Poble Sec** que mai (escenari central).

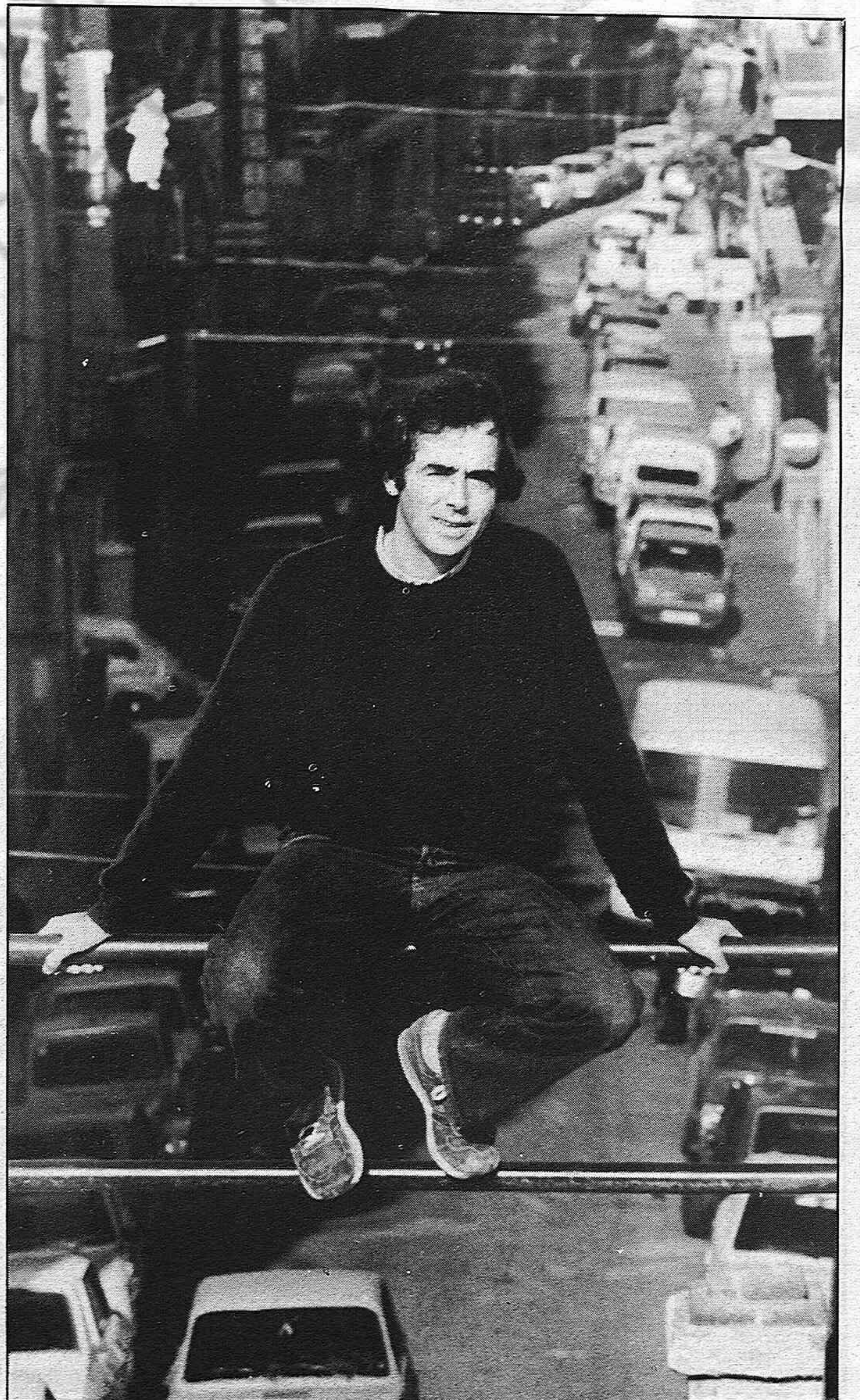
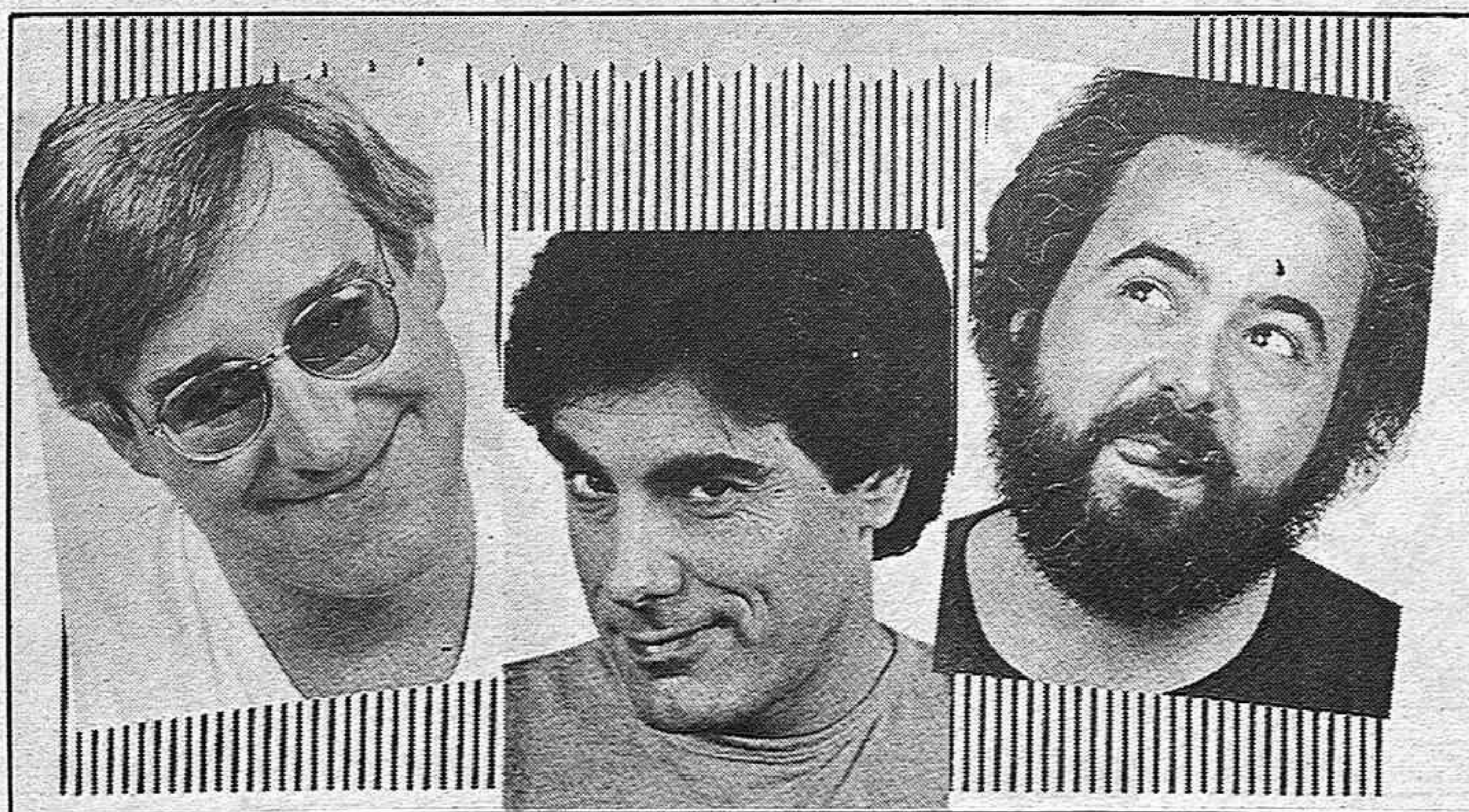
Divendres 12

- 19.30 h S'obre el recinte de la Recta de l'estadi de Montjuïc.
- 20.00 h Últim dia de l'«Olimpic Bus» (avinguda de la Unió).
- 20.00 h **Col·loqui: «Paper dels sindicats a l'empresa»**, a l'àrea del Comitè Central —«carpa»— (plaça del Cinquantenari).
- 22.00 h **Cinema:** projecció de la pel·lícula «Tatuaje», de Bigas Luna (darrere de l'estand del Comitè de Barcelona, avinguda de la Unió).
- 22.00 h Julio Anguita parla de la «Convocatoria por Andalucía» («carpa»).
- 22.30 h **Nit de rock:** Actuació del grup català **Doble Buble** (escenari central).
- 22.30 h **Nit flamenca**, a càrrec del «Centro Cultural Federico García Lorca» (àrea del Comitè Central —«carpa»—, plaça del Cinquantenari).
- 23.00 h **Salsa cubana**, amb el conjunt «Sierra Maestra», a l'estand de Cuba: l'Hospitalet, naturalment (passeig de la Pau).
- 23.30 h **Nit de rock:** continua l'espectacle amb l'actuació del grup lleidatà **Primavera Negra** (escenari central).
- 00.30 h **Nit de rock:** actua **Luz Casal** (escenari central).
- 01.30 h **Nit de rock:** la cloenda d'aquesta nit de rock anirà a càrrec del grup **La Unión** (escenari central).

Dijous 11

- 11.00 h S'obre el recinte de la Recta de l'Estadi de Montjuïc.
- 18.00 h Continua la visita de l'«Olimpic Bus» (avinguda de la Unió).
- 18.00 h **Taller de senyeres.** Comencen les activitats a l'espai infantil per a tots els nens i nenes que desitgin participar-hi (àrea infantil, prop de l'escenari central).
- 19.30 h **Obres completes de l'Alfons Carles Comín.** Presentació a càrrec de Josep Antoni González Casanova i Gregori López Raimundo (estand de Barcelona, avinguda de la Unió).
- 20.00 h **Col·loqui: «La lluita del poble xilè per la llibertat»**, a l'àrea del Comitè Central —«carpa»— (plaça del Cinquantenari).
- 20.00 h **Havaneres de capvespre**, amb el grup **Mar endins** (estand de Cuba: l'Hospitalet - passeig de la Pau).
- 22.00 h **Cinema solidari amb la lluita del poble xilè: «Allende, el tiempo de la historia»**, de la pel·lícula «Acta general de Chile», de Miguel Littin (darrere de l'estand de Barcelona, avinguda de la Unió).
- 22.30 h **La Trinca**, amb molt de sexe i rock and roll, més altres coses (escenari central).
- 22.30 h **Música clàssica solidària amb la lluita del poble xilè:** concert a càrrec de **Miguel Àngel Querubito**, a l'àrea del Comitè Central —«carpa»— (plaça del Cinquantenari).
- 23.00 h **Salsa cubana amb el conjunt «Sierra Maestra»**, naturalment a l'estand de Cuba: l'Hospitalet (passeig de la Pau).
- 1.30 h **Sessió golfa de rock**, a l'escenari central: Paris 15 (funky).
- 2.15 h **Snuffo** (heavy).

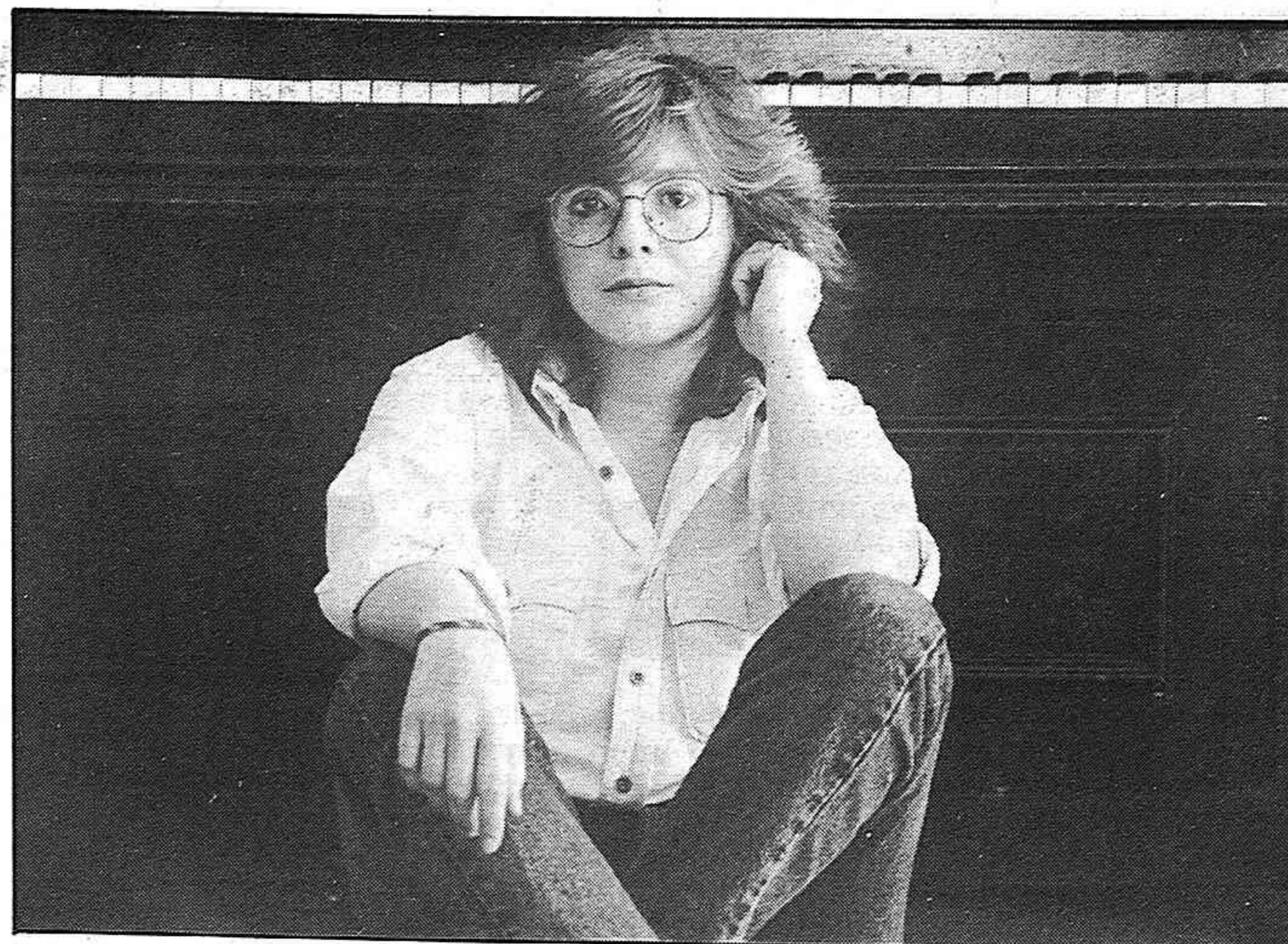

Dissabte 13

- 9.00 h S'obre el recinte de la Recta de l'Estadi de Montjuïc.
- 10.00 h **Botxes** («petanca»): comença el campionat de botxes per parelles (àrea d'esports: passeig de la Pau - Recta de l'Estadi).
- 11.00 h **Futbol-sala**: Comencen les eliminatòries dels trenta-dos equips que participen en la competició (àrea d'esports: passeig de la Pau - Recta de l'Estadi).
- 11.00 h **Taller de cartró**: comencen les activitats de l'espai infantil per a tots els nens i nenes que desitgin participar-hi (àrea infantil, prop de l'escenari central).
- 11.00 h **Bàsquet**: comencen les eliminatòries dels vuit equips per a cada una de les categories, masculina i femenina (àrea d'esports: passeig de la Pau - Recta de l'Estadi).
- 12.00 h **VII Cursa popular de patins**: comencen les sis proves de patins en les diferents categories, masculina i femenina (sortida i arribada, àrea d'esports: passeig de la Pau - Recta de l'Estadi).
- 12.00 h **Jocs recreatius i populars al carrer**: jocs organitzats per alumnes de l'INEF de Barcelona (àrea infantil, prop de l'escenari central).
- 18.00 h **Col·loqui**: «Esport pràctica: professió-espectacle», a l'àrea del Comitè Central —«carpa»— (plaça del Cinquantenari).
- 19.00 h **Col·loqui**: «L'ENASA i el sector públic» (estand del Comitè de Barcelona, avinguda de la Unió).
- 20.00 h **Col·loqui**: «Per fer del Mediterrani una zona de pau», a l'àrea del Comitè Central —«carpa»— (plaça del Cinquantenari).
- 21.00 h **Cinema infantil**, amb la projecció de la pel·lícula «Els amos dels temps» (darrere de l'estand del Comitè de Barcelona - avinguda de la Unió).
- 21.00 h **Correfocs**: «Els diables del Raval» us desitgen una bona nit.
- 22.00 h **Cinema**: projecció de la pel·lícula «Dolores», de José Luis García Sánchez i Andrés Galindo (darrere de l'estand de Barcelona, avinguda de la Unió).
- 22.30 h **Joan Manuel Serrat** canta a la Festa (escenari central).
- 22.30 h **La màgia de l'Andreu**, a l'àrea del Comitè Central —«carpa»— (plaça del Cinquantenari).
- 23.30 h **Els misteris del Fakir Kirman**, a l'àrea del Comitè Central —«carpa»— (plaça del Cinquantenari).
- 00.30 h **La Revetlla del dissabte**, amb l'orquestra de Barcelona, **La Clandestina** (escenari central).

Diumenge 14:

- 09.00 h S'obre el recinte de la Recta de l'Estadi de Montjuïc.
- 10.00 h **Futbol-Sala**: continuen les eliminatòries. Semifinals i final (àrea d'esports: passeig de la Pau - Recta de l'Estadi).
- 10.00 h **Bàsquet**: continuen les eliminatòries. Semifinals i finals (àrea d'esports: passeig de la Pau - Recta de l'Estadi).
- 12.00 h **Col·loqui**: «Els municipis i la divisió territorial de Catalunya» a l'àrea del Comitè Central —«carpa»— (plaça del Cinquantenari).
- 12.00 h **IV Cursa popular atlètica**, que tindrà com a punts de sortida i d'arribada la Recta de l'Estadi (passeig de la Pau).
- 13.30 h **Lliurament de premis** a tots els guanyadors i participants en les diferents proves esportives, a càrrec de Gregori López Raimundo i de representants de les federacions (àrea del Comitè Central, plaça del Cinquantenari).
- 13.30 h **Recepció del Comitè Central** a tots els seus convidats a la Festa (àrea del Comitè Central, plaça del Cinquantenari).
- 16.00 h **Col·loqui**: «El futur de l'esquerra a Catalunya», a l'àrea del Comitè Central —«carpa»— (plaça del Cinquantenari).
- 16.00 h **Animació infantil amb Toni Giménez** (àrea infantil, prop de l'escenari central).
- 18.00 h **Folklore** (escenari central).
Actuació del **Grup de Ball de Bastons de l'Espluga de Francolí**.
Actuació del **quadre flamenc** del «Centro Cultural Federico García Lorca».
Actuació del **grup musical eslovè**: «Los muchachos de todos los vientos».
- 19.00 h **El míting de la Festa**, amb les intervencions de Jordi Guillot (director de TREBALL), Gerardo Iglesias (secretari general del PCE) i Rafael Ribó (secretari general del PSUC) (escenari central).
- 21.00 h **Rosa León** tancarà amb les seves cançons la Festa dels aniversaris: 10 anys de Festa, 50 anys de TREBALL, 50 anys de vida del PSUC (escenari central).

Solidaritat amb la lluita del poble xilè

Estand permanent (plaça del Cinquantenari, estand núm. 27).

Dijous 11

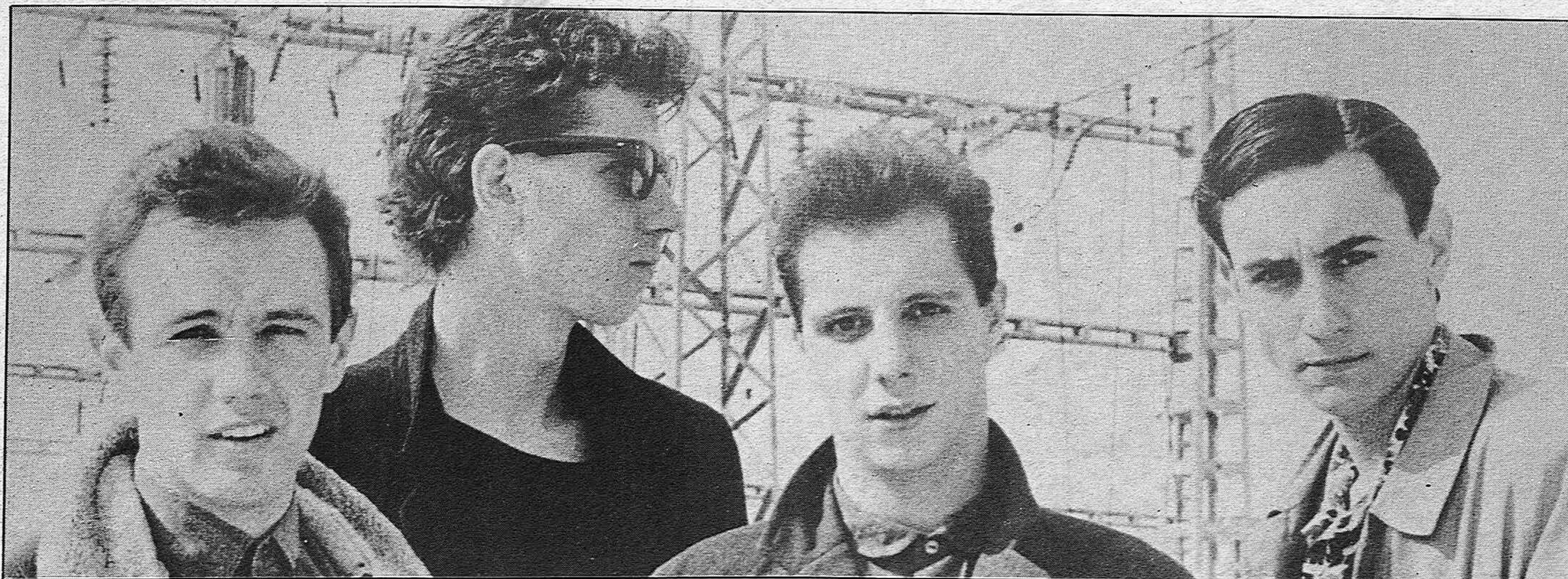
- 19.00 h **Míting de la Festa**, amb les intervencions de:
Jordi Guillot, director de TREBALL.
Gerardo Iglesias, secretari general del PCE.
Rafael Ribó, secretari general del PSUC (escenari central).
- 20.00 h **Col·loqui**: «La lluita del poble xilè per la llibertat» a l'àrea del Comitè Central —«carpa»— (plaça del Cinquantenari).
- 22.00 h **Cinema**: «Allende, el tiempo de la historia», de la pel·lícula «Acta general de Chile», de Miguel Littin (darrere de l'estand del Comitè de Barcelona, avinguda de la Unió).
- 22.30 h **Música clàssica**: concert de guitarra a càrrec de Miguel Angel Querubito, a l'àrea del Comitè Central —«carpa»— (plaça del Cinquantenari).

Àrea del Comitè Central

- Estand de solidaritat amb Xile.
- Exposició de fotografies del company Agustí Centelles.
- Punt de trobada amb els membres del Comitè Central (afiliació).
- Exposició «Estimat PSUC, 1936-1986» - 50 anys d'història de Catalunya.
- Estand de solidaritat amb Nicaragua.
(plaça del Cinquantenari, estand núm. 27).

Míting de la Festa

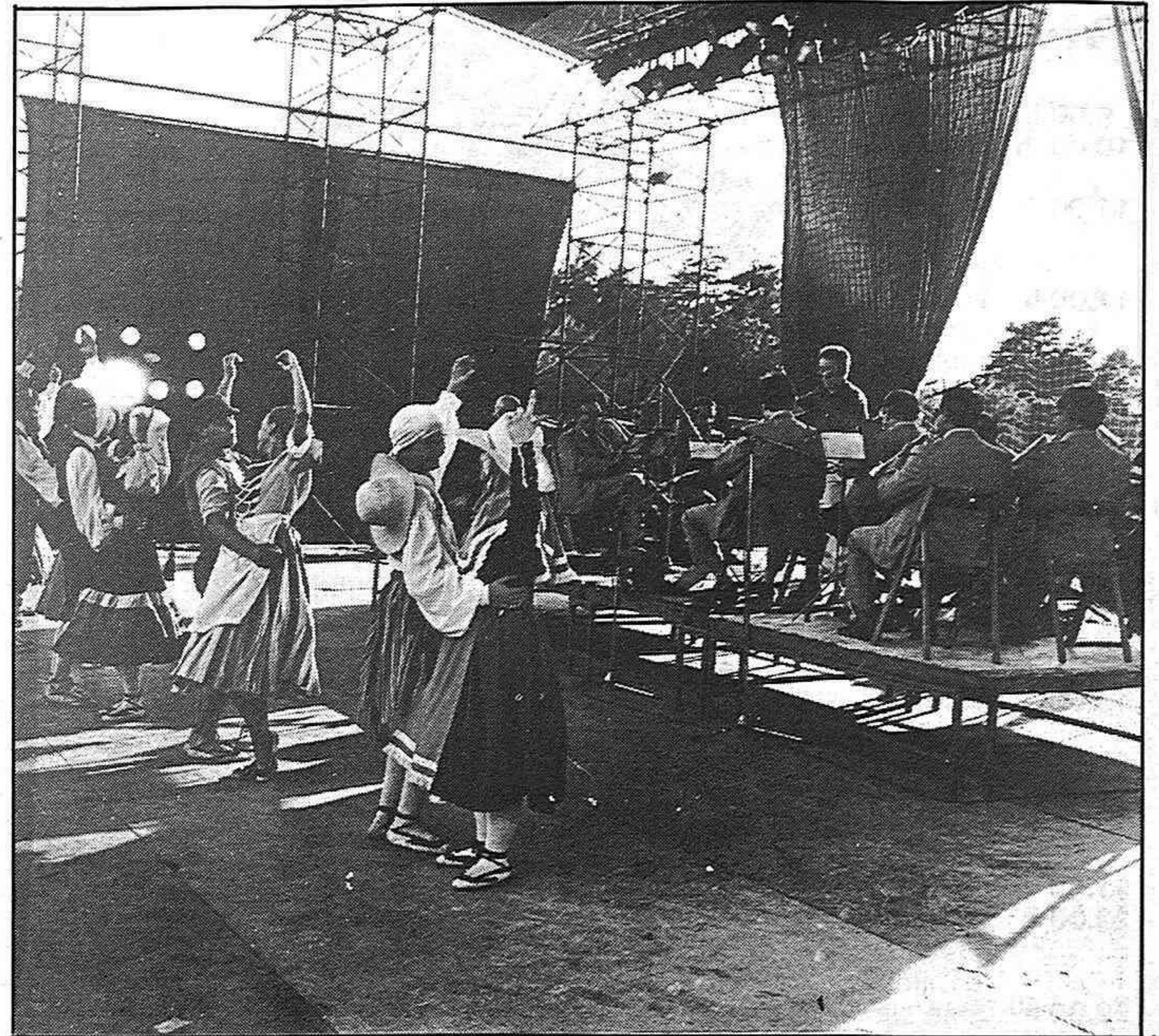
- 19.00 h **Míting de la Festa**, amb les intervencions de:
Jordi Guillot, director de TREBALL
Gerardo Iglesias, secretari general del PCE
Rafael Ribó, secretari general del PSUC
(escenari central)

De tot... i força

ESTAND DE BARCELONA

- PEGASO:** «bocatas», però de pernil, bull (blanc i negre), botifarra, espetec... (passeig de la Pau, estand núm. 1).
- Sant Andreu - Sagrera - Bon Pastor:** «pinxos», xoriço, truita de patates al gust del consumidor (passeig de la Pau, estand núm. 2).
- Nou barris:** «morçilla» de ceba amb entrepà. Molts ous... ferrats, i encara més patates amb truita i estofat (passeig de la Pau, estand núm. 6).
- Districte X: Sant Martí, Verneda, Clot, Camp de l'Arpa, Parc, Poblenou:** xocolata de la gata amb molta nata, cafè i altres productes de granja (passeig de la Pau, estand núm. 9).
- Juventut Comunista:** exposicions. JSUC, cinquantè aniversari i activitats de la JCC. Afília't amb bon humor i molts de suc (passeig de la Pau, estand núm. 14).
- Comitè de Barcelona i altres:** Presentació de les obres completes de l'Alfons Carles Comín, a càrrec de Josep Antoni González Casanova i Gregori López Raimundo, dijous a dos quarts de 8 de la tarda. Colloqui «L'ENASA i el sector públic», dissabte a les 7 de la tarda. Cafeteria i licors amb molta barra.
- Sarrià - Sant Gervasi:** Tots els còctels del món (avinguda de la Unió, estand núm. 23).
- Guinardó - Parc de les Aigües:** Exposició «Història dels carrers del Guinardó». Una granja «comme il faut» (passeig de la Pau, prop de l'escenari central, estand núm. 34).
- Agrupació DAMM:** la cervesa DAMM, és clar, a pressió (passeig de la Pau, estand núm. 38).
- Agrupació Les Corts:** Tones de patates fregides (passeig de la Pau, estand núm. 39).
- Vall Hebron - Horta - El Carmel:** Entrepans de tota mena i una truita a la francesa sucosa (passeig de la Pau, estand núm. 46).

- Vallès Oriental:** plats combinats i entrepans (passeig de la Pau, estand núm. 41).
- Vilanova - Garraf:** sardines a la brasa, peix variat i popet, tot ben regat amb vi de la terra (passeig de la Pau, estand núm. 42).
- Osona:** No cal dir-ho, la tradicional botifarra de Vic (passeig de la Pau, estand núm. 44).
- Tarragona:** La Cafeteria. Estanc (passeig de la Pau, estand núm. 45).

ESTANDS DE LA RESTA DE L'ESTAT

- Múrcia:** no cal presentar-los, fan la primera pela (passeig de la Pau, enfront de la direcció de la Festa, estand núm. 10).
- Les Illes:** Els seus licors, ensaïmades i xocolata (passeig de la Pau, estand núm. 13).
- Astúries:** es diu «escanciar», es diu «fabada», es diu «cabrales»... (passeig de la Pau, estand núm. 15).
- Aragó:** ceràmica, de la que ja no es fa. Pernal, xoriço i llonganissa, i molt d'aquell vi tan espès que no es pot tallar amb un ganivet... (passeig de la Pau, prop de l'escenari central, estand núm. 35).
- XCG (Joventut Comunista de Galícia):** Ribeiro i altres vins, teta i altres formatges, (passeig de la Pau, prop de l'escenari central, estand núm. 36).
- País Valencià:** orxata i aigua de València. Exposició i venda de ceràmica de Manises (passeig de la Pau, estand núm. 43).

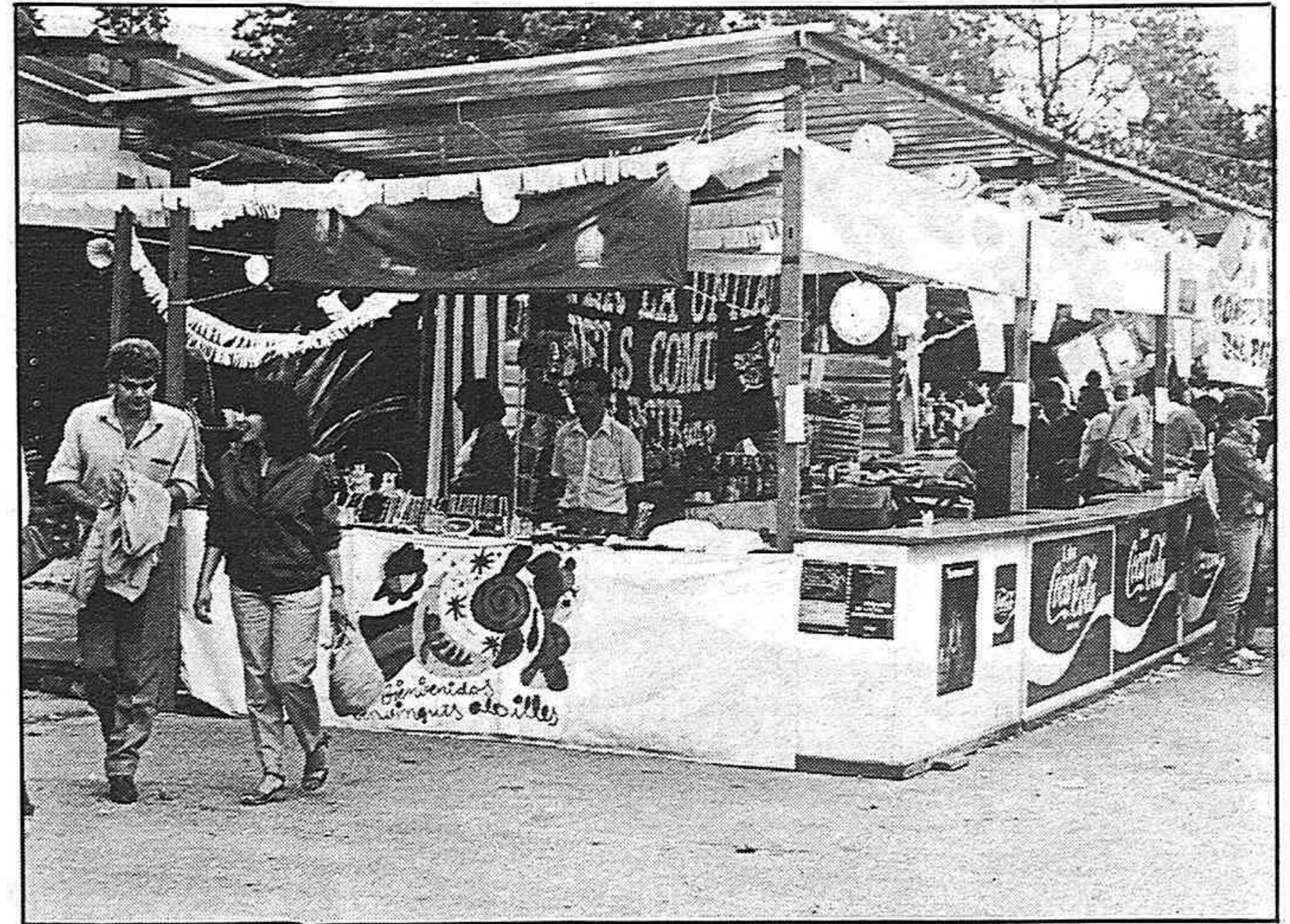

ESTANDS INTERNACIONALS

Eslovènia (Eixample - Sagrada Família): exposició. Realitzacions del poble eslovè. Venda de publicacions i records. Actuacions del grup musical «Los muchachos de todos los tiempos». Un restaurant com cal, varietats de plats serbis i eslovens i slivovitch (avinguda de la Unió, estand núm. 25).

Piemont (Baix Llobregat): exposició sobre Togliatti. Llibres i records. Restaurant típic: spaghetti al ragú, a la carbonara, arrabbiata. Raviolis al ragú. Bistec a la milanesa. Pinxos a la brasa (avinguda de la Unió, estand núm. 31).

Cuba (l'Hospitalet): una festa dintre de la Festa. Dies 11 i 12, salsa calentona, amb el conjunt «Sierra Maestra», a partir de les 11 de la nit fins... Exposició política. Artesania cubana. Rom pur i combinats que no cal presentar... Marisc, per aguantar la nit (passeig de la Pau, complex núm. 46).

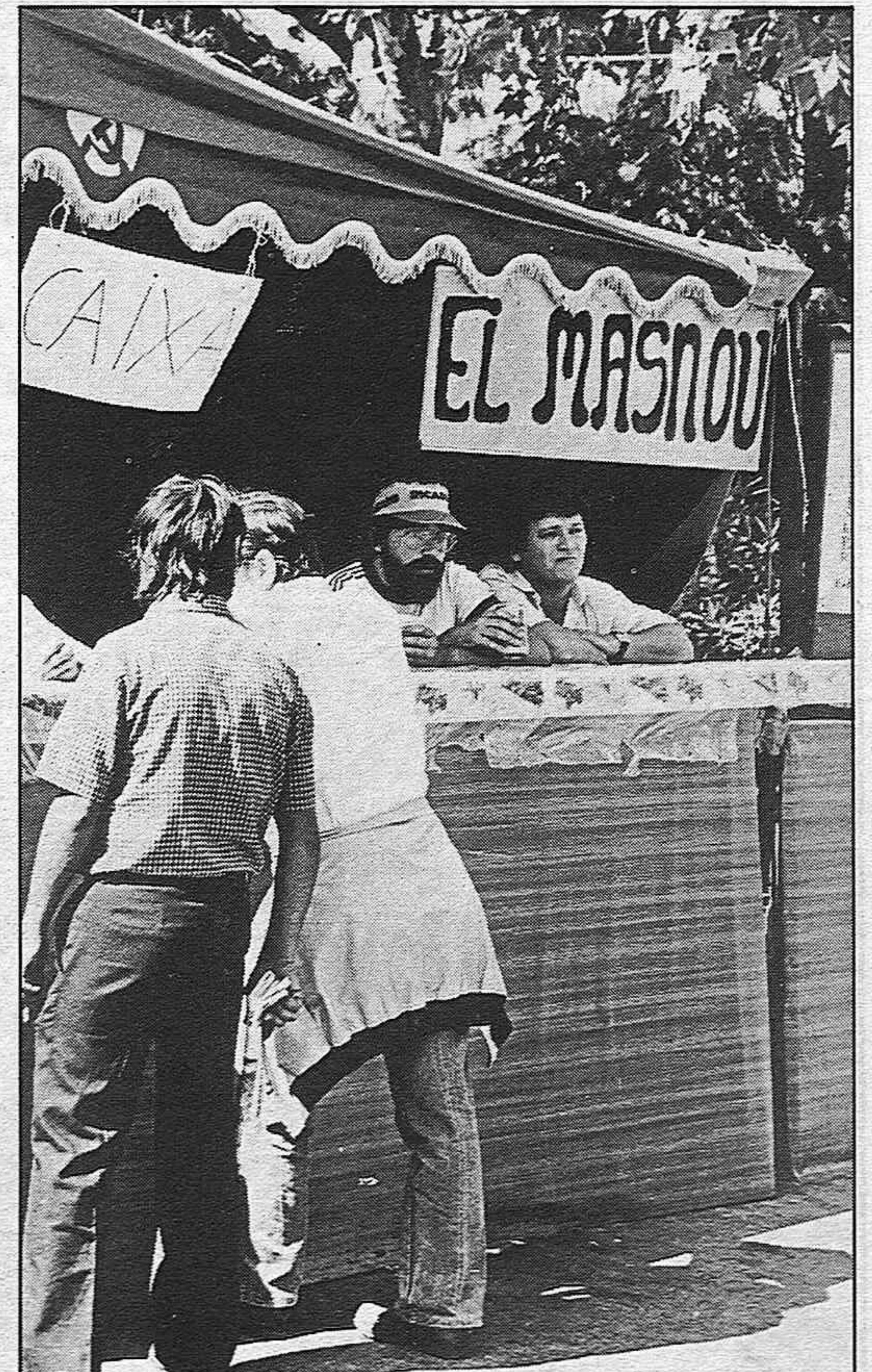

SOLIDARITAT INTERNACIONAL

Xile
Uruguai
Casa de Nicaragua
Coordinadora de Nicaragua
Comitè de Solidaritat amb Guatemala
Iran (TUDEH)
Marroc (C.E.N.)
Comitè de Solidaritat amb Perú
COSOFAM (Argentina)
OLP
Comitè de Solidaritat amb Liban
Comitè de Solidaritat amb El Salvador
Amics NN.UU.
Amnistia Internacional
Conferència Washington
Casal d'amistat Català-Cubà

D'ALTRES ESTANDS

OC Bandera Roja: cartells i revistes. Begudes i entrepans (passeig de la Pau, estand núm. 5).
RICARD: trobades al voltant d'una copa per refrescar... o per escalfar (passeig de la Pau, estand núm. 8).
MUNDO OBRERO i NUESTRA BANDERA: plaça del Cinquentenari, estand núm. 29.

COL·LOQUIS

Àrea del Comitè Central —«carpa»—, estand núm. 28 (plaça del Cinquantenari)

Dijous 11

20,00 h La lluita del poble xilè per la llibertat

- Miquel Coll i Alentorn (moderador, president del Parlament de Catalunya)
- Arcadi Calzada - Diputat (Convergència Democràtica)
- Víctor Torres - Diputat (Esquerra Republicana)
- Marta Mata - Diputada (PSC-PSOE)
- Ferran Camps - Diputat (Unió Democràtica)
- Joan Esteve Oriol - Diputat (Coalició Popular)
- Maties Vives - Diputat (PSUC)
- Jordi Borja - Institut cooperació Iberoamericana

Divendres 12

20,00 h Paper dels sindicats a l'empresa

- Gabriel Abascal (moderador, membre del Comitè Executiu del PSUC)
- Angel Pérez (Indústria Sangrà)
- Teo Sánchez (Ajuntament de l'Hospitalet)
- Josep Rojo (SAL)
- J. M. Gil (SECOINSA)

Dissabte 13

18,00 h Esport Pràctica: professió-espectacle

- Antoni Moreno (moderador, llicenciat en educació física per l'INEF de Barcelona)
- Un futbolista internacional
- Un recordman atlètic espanyol
- Un periodista d'esports
- Un seleccionador nacional

20,00 h Per fer del Mediterrani una zona de pau

- Antoni Gutiérrez Díaz (moderador, membre del CE del PSUC i del PCE)
- Rudi Ccaccinovic (ex-ambaixador de Iugoslàvia a Espanya, membre de la Comissió de Relacions Internacionals de la Lliga dels Comunistes d'Eslovènia)
- Joan Reventós (president del PSC (PSC-PSOE), senador)
- Umberto Cardia (membre del CC del PCI i de la direcció regional de Sardenya)
- Carlos Alonso Zaldívar (diplomàtic)
- Josep Palau (responsable del CC del PCE per a les qüestions de la Pau, membre de la Plataforma Cívica)

Diumenge 14

12,00 h Els municipis i la divisió territorial de Catalunya

- Joan Saura (moderador, membre del CC del PSUC)
- Ferran Pont Puntigam (diputat de Convergència i Unió al Parlament de Catalunya)
- Jorge Fernández Díaz (diputat d'Aliança Popular al Parlament de Catalunya)
- Un representant d'Esquerra Republicana de Catalunya
- Antoni Farrés (membre del CE del PSUC i alcalde de Sabadell)
- Jordi Parpal (PSC-PSOE, tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona)

16,00 h El futur de l'esquerra a Catalunya

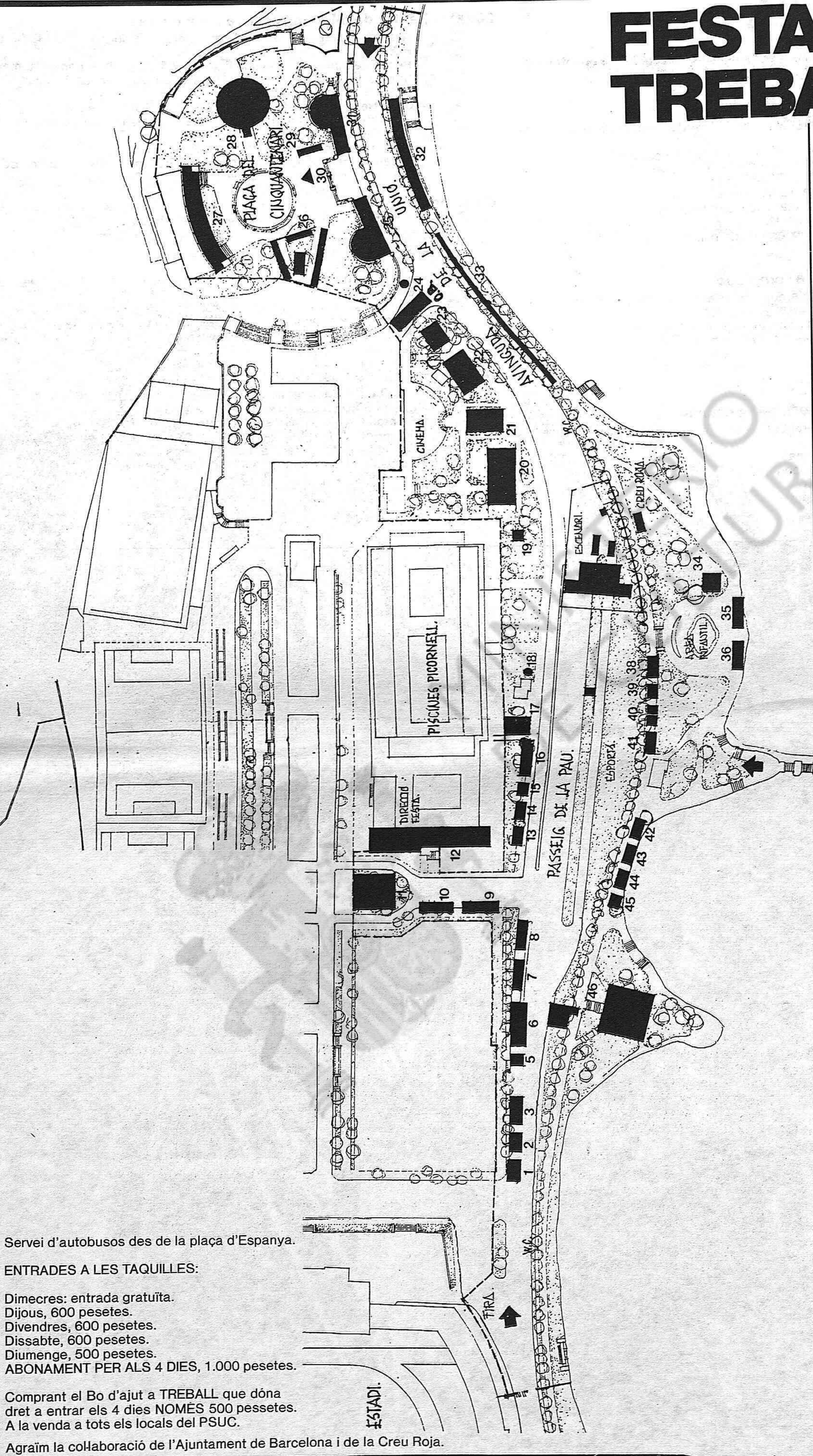
- Jordi López Camps (moderador, membre del CE del PSUC)
- Rafael Ribó (secretari general del PSUC)
- Raimon Obiols (primer secretari del PSC (PSC-PSOE))
- Joan Botella (CEPREC - Centre per la recuperació de l'esquerra)
- Daniel Font (Conferència homes i dones d'esquerra)
- Octavi Pellissa (Centre de Treball i Documentació)

FESTA DE TREBALL 86

Llista d'estands

- 1 - Sant Andreu - Bon Pastor
- 2 - Bages - Anoia - Alt Penedès
- 3 - PEGASO
- 5 - OC - Bandera Roja
- 6 - Nous Barris
- 7 - El Maresme
- 8 - RICARD
- 9 - Districte X
- 10 - Múrcia
- 11 - Vallès Occidental
- 12 - Magatzem: Gràcia - Sants
- 13 - Les Illes
- 14 - Joventut Comunista de Catalunya
- 15 - Astúries
- 16 - Lleida
- 17 - Coca-Cola: Comarques gironines
- 18 - RICARD: Sant Adrià
- 19 - Alt Pirineu
- 20 - Badalona
- 21 - Comitè de Barcelona
- 22 - Santa Coloma
- 23 - Sarrià - Sant Gervasi
- 24 - RICARD: Sant Adrià
- 25 - Eslovènia: Eixample (s) - Sagrada Família
- 26 - Llibres, discos, litografies: universitat - ensenyament - Poble Sec
- 27 - Exposició Cinquantesari del PSUC
- 28 - Carpa: col·loquis - actuacions
- 29 - NOUS HORIZONS, MUNDO OBRERO, NUESTRA BANDERA
- 30 - TREBALL
- 31 - Piemont: Baix Llobregat
- 32 - Solidaritat Internacional: Xile - Uruguai - Casa de Nicaragua - Coor. de Nicaragua - Comitè de Sol. amb Guatemala - Iran (TU-DEH) - Marroc (CEN) Ctè. Sol. amb Perú - COSOFAM (Argentina) - OLP - Ctè. de Sol. Líban - Ctè. Sol. amb El Salvador - Amics NN.UU. - Amnistia Internacional - Conf. de Washington Casal d'amistat català-cubà
- 33 - Venedors ambulants
- 34 - Guinardó - Parc de les Aigües
- 35 - Aragó
- 36 - Xuventú Comunista Galega
- 38 - DAMM: Agrupació DAMM
- 39 - Les Corts
- 40 - Vall Hebron - Horta - Carmel
- 41 - Vallès Oriental
- 42 - Vilanova - Garraf
- 43 - València
- 44 - Osona
- 45 - Tarragona
- 46 - Cuba: l'Hospitalet
- O.B. - Olímpic Bus

Servei d'autobusos des de la plaça d'Espanya.

ENTRADES A LES TAQUILLES:

Dimecres: entrada gratuïta.
 Dijous, 600 pesetes.
 Divendres, 600 pesetes.
 Dissabte, 600 pesetes.
 Diumenge, 500 pesetes.
 ABONAMENT PER ALS 4 DIES, 1.000 pesetes.

Comprant el Bo d'ajut a TREBALL que dona dret a entrar els 4 dies NOMÉS 500 pesetes. A la venda a tots els locals del PSUC.

Agraïm la col·laboració de l'Ajuntament de Barcelona i de la Creu Roja.

¿Cap a la neutralització política dels ajuntaments?

Qualsevol que segueixi mínimament la política municipal, haurà notat les reiterades queixes, tant de les organitzacions municipalistes com de diferents alcaldes, posant el crit al cel davant la situació econòmica dels ajuntaments i el retard de la llei de finances municipals que fixi els recursos d'aquestes corporacions. Pasqual Maragall mateix, aquest estiu, a la Universitat Menéndez y Pelayo, manifestava que la pressió fiscal local havia tocat sostre, fins i tot en alguna ocasió ha demanat un nou «Pacte de la Moncloa» que repartís de manera simultània el percentatge en la distribució dels recursos públics a cadascun dels nivells d'administració (central, autonòmica i local).

El problema, però, al meu criteri, és molt més greu. Hi ha, des de 1983, un procés constant de laminació dels recursos, de les competències i del paper dels ajuntaments al nostre país.

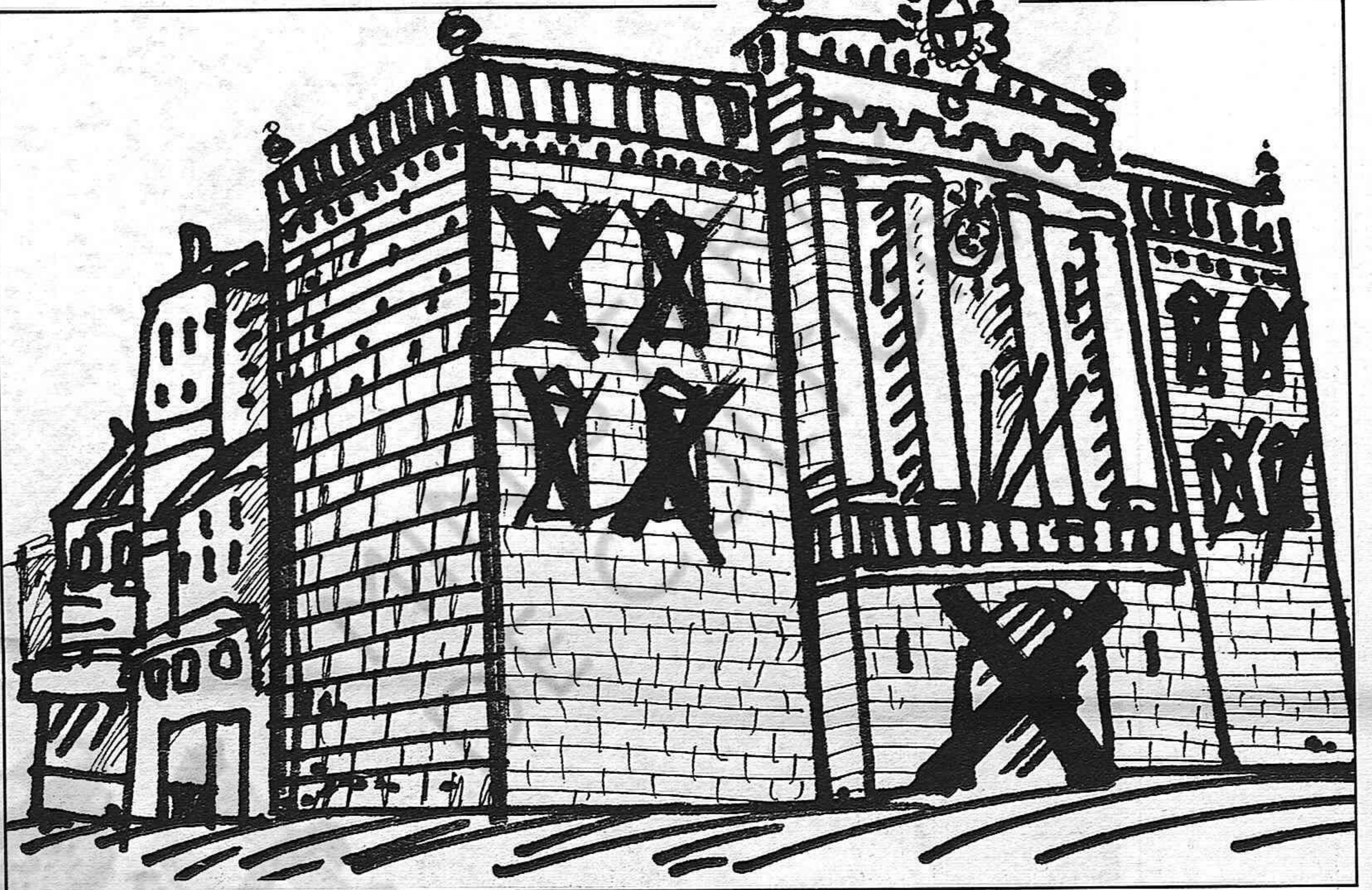
Jo crec que és una posició sistemàtica i volguda, una opció política conscient, ja que el model de democràcia participativa no és pas el model del PSOE, sinó forçar un procés, amb l'excusa de la tecnocràcia, de neutralització política d'uns organismes, més difícils de controlar que els grups parlamentaris o assimilats.

Primer va ser la nova llei de Règim Local, que el PSUC i el PCE van refusar perquè consagrava un model presidencialista, no participatiu, de competències ambigües o compartides («... en los términos de la legislación del Estado y de las CC.AA...»), que fa difícil fins i tot el seu seguiment per part dels grups de l'oposició. Una llei que anul·la de fet la possibilitat de tenir una veritable llei municipal de Catalunya, que conté nombrosos preceptes propis d'un reglament o fins i tot del reglament orgànic municipal de què es dota cada ajuntament. Per això no vam estar-hi d'acord al Parlament.

Amb això aprovat i amb la promesa d'una llei de finançament de les hisendes locals —promesa no complerta fins ara— va començar una retallada sistemàtica dels recursos, per una triple via:

a) La disminució dels percentatges de participació en els impostos que nodreixen el fons de cooperació municipal, amb el mèrit que el PSOE en aquesta matèria ha fet bona la UCD, ja que del 8 % on érem, ara hem baixat al 6,32 %, quan al programa socialista es deia que a final de la legislatura (any 1986) seria del 12 %.

b) Fent córrer a càrrec dels ajuntaments despeses que no hi corrien, o modificant unilateralment temes com les bases de cotització de la Munpal, o la prevista modificació de l'estructura retributiva.

c) Obligant, per la via dels fets, a fer córrer a càrrec dels ajuntaments despeses que no els corresponen, ja que són competència de l'administració central (dipòsit de presos, increment de la policia municipal per insuficiència de la nacional, etc.).

A tot això cal afegir que el Govern, conscient de la situació de fallida pràctica dels ajuntaments, prefereix recórrer a recursos extraordinaris que primen la mala gestió (pressupostos extraordinaris, liquidació de deutes, déficits de transport, etc.) o de clara o presumible inconstitucionalitat, com els recàrrecs a la renda o les modificacions del tipus a la Contribució Territorial Urbana.

La posició és clara; cal forçar els ajuntaments perquè augmentin la pressió fiscal, ja que l'administració central té altra feina pagant despeses d'armament o tapant forats de bancs, o...

A tot això cal afegir que a través de la refosa de reglaments s'han introduït veritables modificacions a la llei o resuscitat vells controls (cossos nacionals) que poc tenen a veure amb el principi de l'autonomia municipal.

Aquesta voluntat s'ha posat de manifest un cop més amb la negativa reiterada al fet que els alcaldes tinguin competències en matèria de seguretat ciutadana i d'autoritat efectiva en relació amb els cossos i forces de seguretat de l'Estat.

La posició de CiU no ha estat gaire més bona i la vocació municipalista no sols encara s'ha de demostrar, sinó que els indicis apunten també a una concepció centralista del país i a una clara vocació del Consell Executiu de fer d'Ajuntament Gran de Catalunya —el president mateix ha manifestat la seva satisfacció, davant la Federació de Municipis de Catalunya (FMC), pel fet que se li retregui que està fent d'alcalde de Catalunya.

La posició de la Minoria Catalana a Madrid ha estat clara. En les seves discussions amb el PSOE en determinades lleis que a aquest no interessava d'aprovar tot sol, resol el problema repartint-se competències a costa dels ajuntaments; així es va aconseguir el vot de Minoria Catalana a la Llei de Règim Local, Llei de Forces i Cossos de Seguretat o fins i tot a la Llei de Sanitat (¿sabíeu que els ajuntaments haurem de donar a la Generalitat els diners que fins ara destinàvem a temes sanitaris?).

En resum, per socialistes i convergents els ajuntaments han estat moneda de canvi de les seves baralles polítiques i de competències.

A tot això caldria afegir la posició de CiU a la Llei de Caixes, on intenten evitar la presència efectiva dels municipis a les caixes d'estalvis catalanes i molts dels articles de la Llei que és al Parlament. En el seu afany de dir el que han de fer i com ho han de fer, es po-

sen a regular fins i tot com han de ser les banderes locals o la durada mínima dels precs i preguntes! —imagineu-vos l'avorriment, el dia que no hi hagi precs ni preguntes, d'haver de passar-nos mitja hora al ple mirant-nos els uns als altres.

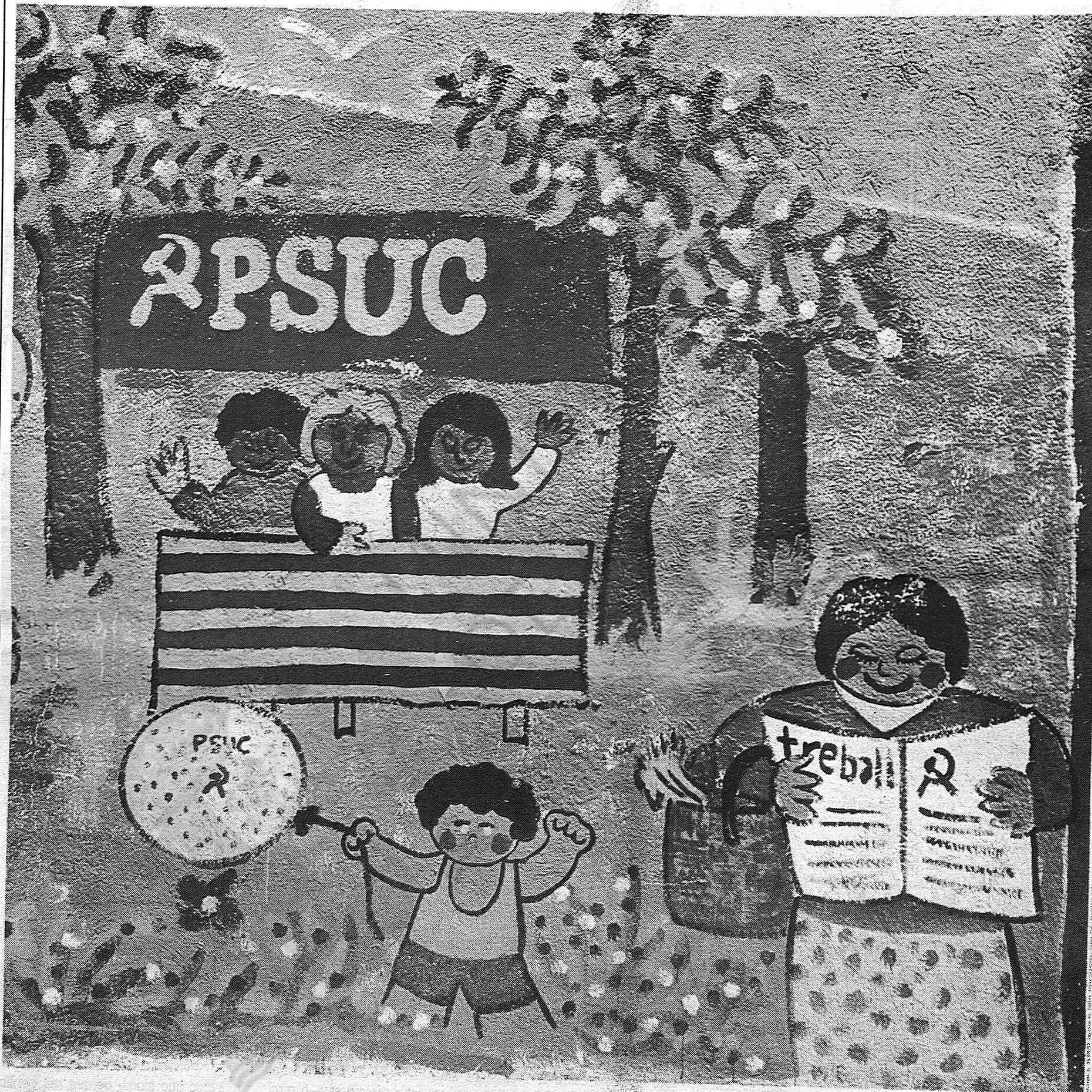
En resum, l'administració central es confon constantment amb l'Estat; l'autonòmica, cada cop que li neguen aquest caràcter i competències, té la temptació de prendre-les al de més avall. ¿Qui confia, doncs, en els ajuntaments? Jo crec que ningú.

I crec que ningú, perquè són perillosos, i ho són perquè són molt més difícils de controlar o de fer que funcionin a cop de consigna; constantment primen els interessos de la població als de partit, no sempre coincidents; tenen massa contacte directe amb la població; els ajuntaments viuen el país real i no pas l'oficial. Cal corregir-ho, això no és bo per a les cúpules dirigents.

La mateixa FMC, en la seva assemblea de la Seu d'Urgell, denunciava la crisi del municipalisme i llençava el primer SOS en aquest sentit.

Cal reelaborar la política municipal, per fer-la capaç de defensar el principi constitucional de l'autonomia i la potenciació municipal i fer possible una administració propera al ciutadà i arrelada a la vida real, la vida quotidiana de pobles i ciutats.

La Festa de **⌘** treball

MONTJUIC 17-18 Setembre 1977

10 anys de *La Festa*
de **⌘** treball

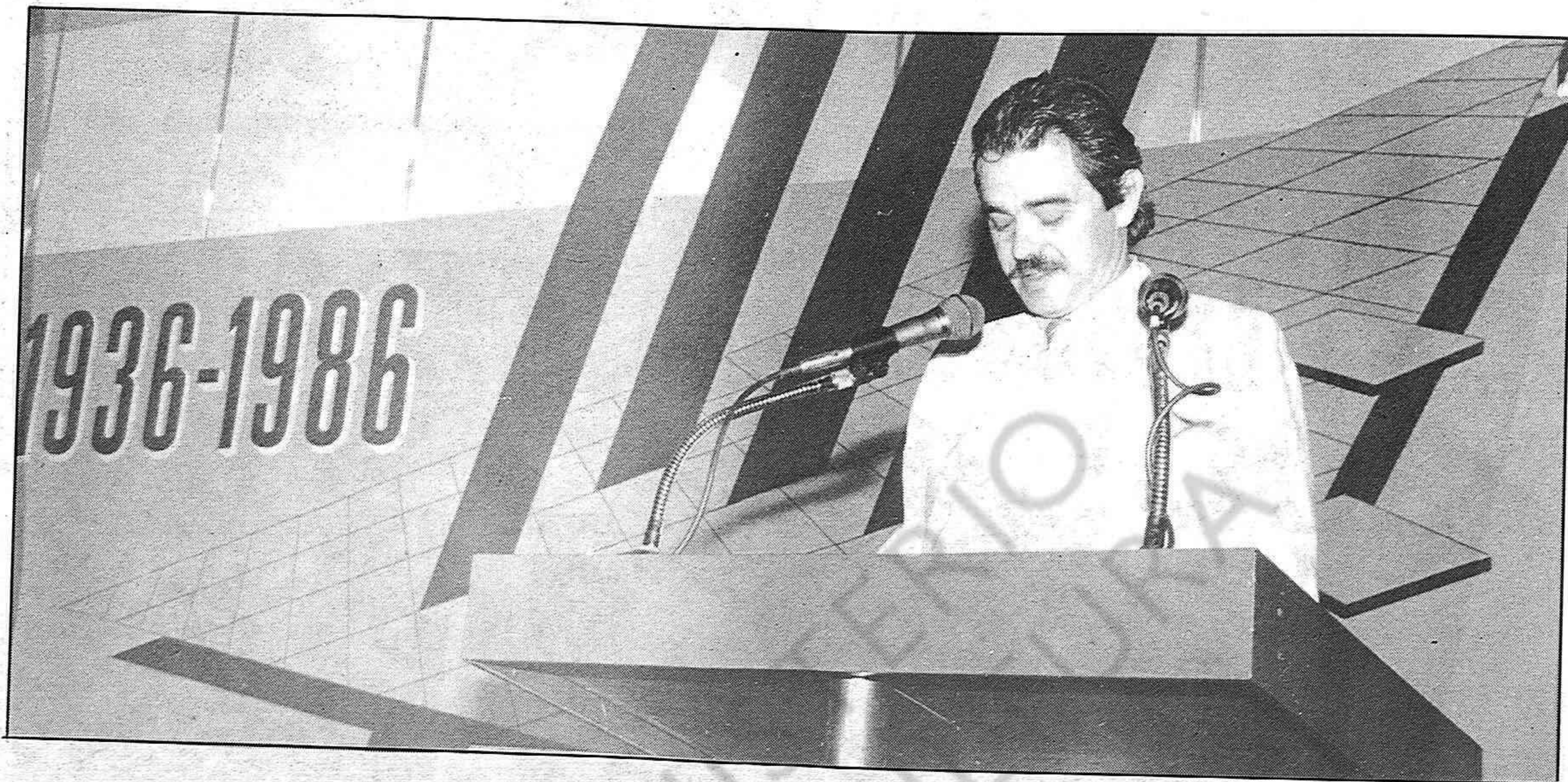
«La historia del PSUC es una historia de Barcelona»

ESTIMAT PSUC!

Pasqual Maragall

«La història del PSUC és indestriable de la història de Barcelona»

Molt Honorable senyor president, senyor secretari general del partit i amics, senyor president del Parlament de Catalunya. Jo us parlaré breument, perquè haig de ser present al Saló de Cent de l'Ajuntament d'aquí a poca estona, on hi ha una conferència del president del Govern Basc, i això no em permetrà de quedar-me amb vosaltres tot el temps que jo voldria. Us haig de dir, breument però rotundament, que crec que **la història del PSUC és indestriable de la història de Barcelona.**

El moment en què neix, poc després en tot cas, és un moment de divisió del moviment obrer a la nostra ciutat, una divisió dramàtica. Però és evident que el vostre partit neix amb un intent d'agrupar esforços, d'agrupar forces dintre de l'esquerra. Ve després una època dura que avui justament, en el Fossar de la Pedrera, recordàvem amb el president basc quan li ensenyava no sols el monument al president Companys, sinó també aquelles columnes que hi ha a l'entrada amb els noms de tots els qui van morir després de la guerra, els anys 39, 40, 41, fins als anys 48, 49, 50, 51 i 52, i allí li ensenyava jo el nom d'alguns militants del vostre partit que estan inscrits en pedra a l'entrada del Fossar. I ve després una època que ja recordo més personalment, i em permetreu que acudeixi a la meua memòria personal, la dels anys 56 i 57, moment en què jo entro a la Universitat. D'aquella època tinc records, la majoria d'ells bons, encara que difícils, de companys, d'amics; de Xavier Folch, de Guillem Sánchez, de Tomàs Fibla, d'Antoni Montserrat, de tants i tants que avui, aquí, em fan venir a la memòria els anys d'una època de lluita, d'esforç i d'illusió una altra vegada compartides. L'any 59 i l'any 60, la vaga nacional, i en alguns moments el desànim. Encara me'n recordo, asseguts al pati de la facultat, a la Gran Via, a la universitat vella, com comentàvem que no havia sortit bé, que sí que havia sortit bé, perquè sempre s'havia fet la interpretació que, a pesar de tot, tot anava bé.

I recordo les reunions, algunes a casa meua, amb el Marcel Plans, l'Antoni Júpia, el Pep Termes, el Ramon Gabarro, el

Josep Fontana, el Manuel Vázquez i tants i tants, companys que provenien de diverses procedències i de diverses destinacions, però que van començar, segurament, a fer l'entramat del país que avui tenim. Recordo més tard, ja a la universitat, l'any 62, com amb el Josep Benet, l'Oriol Duran i d'altres companys vam haver d'ajudar a l'esforç del partit i no del partit, del moviment que hi havia en aquell moment, perquè no era company nostre encara—, per salvar la vida de Jordi Conill, que estava condemnat a mort. I recordo tants moments, el 67 i el 68, els Primers de Maig de CC.OO., moviment unitari en el qual hi érem tots, la campanya de la «P», la jornada contra la repressió en el processament del meu pare, del Manolo Sacristán i del Martínez de Terrassa, per haver explicat que hi havia tortura en aquell moment, i els Onze de Setembre davant del monument a Casanova, en què érem pocs, molt pocs, i molts parlaven castellà, molts que eren obrers, treballadors que, seguint la

consigna dels partits d'esquerra i bàsicament del vostre partit, eren allà, defensant i reclamant ja en aquell moment l'autonomia de Catalunya. I el referèndum del 68, en què tampoc no érem tants, només uns quants del carrer i molts eren del PSUC.

I després, no molt després, recordo el coneixement de les coses que vaig tenir, a través d'un familiar molt estimat que ara ja no hi és, i de Gregori López Raimundo i de Miquel Núñez, en aquella situació estranya en què jo tot d'un cop després arribava a saber el que havia passat abans, i que havia passat molt a prop, però que no ho coneixia perquè la clandestinitat no ho permetia. I recordo l'Assamblea de Catalunya.

I així ens hem acostat al que és la història present del nostre país i de la nostra ciutat.

Només us vull dir una cosa, estimats companys, estimat Guti, estimats amics: estigueu segurs que, com a persona i com alcalde, sempre tindrè respecte per unes sigles que no podré mai separar ni de la història de Barcelona ni de la meua pròpia història. Felicitats.

Gregori López Raimundo

«Aquest aniversari és una invitació a treballar junts perquè l'esquerra recuperi l'hegemonia»

En tant que primer orador, del PSUC, em correspon exposar el nostre agraïment al Molt Honorable president de la Generalitat per haver acceptat presidir aquest acte, i al Molt Honorable president del Parlament per acompanyar-nos, com també a l'Excel·lentíssim alcalde de Barcelona per les paraules que acaba de pronunciar.

El nostre reconeixement s'estén a l'Excel·lentíssim president de la Diputació de Barcelona, al Síndic de Greuges, als rectors de la Universitat de Barcelona i de la Politècnica, als consellers, diputats i d'altres autoritats que ens honoren amb la seva presència; als representants de partits i organitzacions, els noms dels quals no dono per no córrer el risc d'ometre'n algun, però l'assistència dels quals en aquest acte estimem especialment (1); als amics i les amigues que, sense militar en les nostres files i malgrat que aquests són temps difícils per al nostre partit, heu atès la invitació del nostre secretari general a venir aquí a celebrar el 50 aniversari de la fundació del PSUC.

Saludo fraternalment els companys Francisco Palero i Simón Sánchez Montero, que ens porten la felicitació solidària del Comitè Central del PCE. La seva presència aquí confirma una vegada més que els laços de germanor establerts entre nosaltres des de la fundació del PSUC, que ens han dut a actuar com si el PSUC i el PCE fossin un mateix partit, es mantindran i s'enfortiran fins a l'assoliment del socialisme en llibertat que és el nostre objectiu comú.

Així mateix, saludem i agraïm la presència del company Marco Bosio, secretari regional de la Federació del Piemont del PCI, amb la qual el PSUC manté des de l'època de la clandestinitat un agermanament solidari que s'ha expressat sobretot en benefici del PSUC, sens dubte perquè ells són més forts i tenen més experiència de lluita en les condicions de la legalitat democràtica, però, sobretot, per la seva generositat i sincera companyonia, que agraïm profundament. El company Bosio pot dir als companys del Piemont que ens esforçem per enriquir el nostre agermanament i la nostra contribució a aconseguir que l'esquerra europea estableixi una col·laboració plural en la lluita per la pau i per la construcció de l'Europa dels pobles.

Aprofito el privilegi de l'antiguitat i de ser el primer en aquesta tribuna per enviar la meua felicitació i una abraçada entranable als militants de totes les èpoques, joves i veterans, que sou aquí per afirmar de nou la nostra voluntat comuna de superar les dificultats que travessa el nostre estimat partit, la nostra decisió de contribuir, fins on arribin les nostres forces, a fer que aquest vell PSUC, que avui compleix 50 anys, serveixi, fins al seu triomf definitiu, els

ideals socialistes que van inspirar la seva creació i pels quals es van sacrificar i van donar la seva vida tants companys nostres.

Crec interpretar el vostre sentiment rendint homenatge preferent en aquest dia a la memòria dels fundadors del PSUC ja morts, al seu primer secretari general, Joan Comorera, promotor principal de la unificació i de l'acció que va convertir el PSUC, tan sols en uns mesos, en la primera força política de Catalunya, com també a Rafael Vidiella i els altres components de la primera direcció del PSUC.

Aquest homenatge també inclou aquells fundadors del PSUC que han mantingut la seva militància sense interrupció al llarg d'aquests 50 anys i que continuen al peu del canó. Des d'aquí veig Josep Solé Barberà i Salvador González, aquest darrer membre del primer Comitè Central del PSUC, militant actiu a l'exili, que ha vingut especialment des de França, com fa sempre que hi ha un esdeveniment important en la vida del PSUC.

I aquest homenatge també arriba als militants que van ingressar durant la guerra, artífexs de la conversió del PSUC en un autèntic partit de masses, de lluita i de govern —com es diu ara—, i dels quals la figura més representativa, entre els desapareguts, és Josep Moix, secretari general entre l'any 1949 i 1965 i president després, fins a la seva mort l'any 1973. I entre els presents aquí tenim el nostre entranable doctor Bonifaci, que als seus noranta-un anys segueix amb la mateixa passió de sempre els avatars del PSUC.

Sentim especialment, avui, l'absència d'Alfons Carles Comín, mort un altre 23 de juliol d'ara fa sis anys.

Obviament, el nostre més sentit record, avui i sempre, va destinat a la memòria dels qui van morir en el combat, des de Jaume Graells, Antonio López Raimundo i Lina Odena, caiguts els primers dies de juliol del 36, fins a Antonio Ruiz Villalba i Manuel Fernández Márquez, morts pels guardians de l'ordre durant les vagues de la SEAT i de la Tèrmica, el 1971 i el 1973 respectivament, passant per Moreno, Panyella, Solsona, Muntané i Platé, crivellats a trets per la guàrdia civil a les muntanyes de Girona, la dècada dels 50, quan complien missions d'enllaç de la direcció del PSUC amb les organitzacions de l'interior. Ells obren i tanquen una història d'heroisme i de sacrifici, en la qual figuren centenars de noms, que simbolitzen Joaquim Puig Pidemunt i els tres companys afusellats amb ell el mes de febrer de 1949. El seu exemple honora la història del PSUC, constitueix un capital d'autoritat que cap altra força política no té, en igual proporció, i és una de les fonts del

respecte conquerit pel nostre partit en la societat catalana.

Però en els 50 anys d'història del PSUC hi ha d'altres motius perquè ens puguem sentir orgullosos del seu passat.

El fet que ens reunim avui aquí per commemorar el 50 aniversari del PSUC sota la presidència del president de la Generalitat i de l'alcalde de Barcelona s'explica i es justifica no sols perquè sota el franquisme vam combatre junts, a la mateixa trinxera, per la democràcia i l'autonomia, sinó també, i sobretot, per la contribució que el PSUC va fer a la defensa de Catalunya i les seves institucions enfront de la sublevació franquista i en el combat posterior per recuperar-les i enfortir-les.

Acabat de néixer, el PSUC fou protagonista principal del restabliment progressiu de la legalitat republicana i de la Generalitat —arraconades pels comitès anarquistes i els incontrolats que s'apoderaren de la situació després de l'aixament de la sublevació franquista a Barcelona, el 19 de juliol de 1936—, com també de l'esforç col·lectiu que va fer de Catalunya un bastió fonamental de resistència al feixisme en la contesa armada de 1936-39.

El PSUC va ser també, després de la derrota, el principal motor de la reconstrucció del moviment obrer i de la unitat antifranquista, que van col·locar Catalunya al capdavant de la lluita dels pobles d'Espanya contra la dictadura, lluita que va conduir a la recuperació de la democràcia.

Considerat com «el partit» per tots els lluitadors antifranquistes d'avantguarda durant la clandestinitat, i el defensor més conseqüent dels interessos dels treballadors pels immigrants, el PSUC incorporà milers d'obers no catalans de naixement a la lluita pels drets nacionals de Catalunya i donà una contribució decisiva a aconseguir que la reconquesta de la democràcia a Espanya inclogués el rescat de l'autonomia catalana.

Després, factors diversos —però sobretot els enfrontaments interns— afebliren l'organització del PSUC i la seva credibilitat davant dels treballadors, la qual cosa es va reflectir dramàticament en els resultats electorals de 1982, agreujats encara més en les eleccions del passat mes de juny.

El 50 aniversari de la seva fundació troba el PSUC lluitant per sortir d'una

greu crisi que fa perillar el capital històric acumulat durant la guerra civil i en la clandestinitat, i les conseqüències de la qual es fan sentir negativament en el moviment obrer i en el conjunt de l'esquerra. És per això que aquest aniversari és pels comunistes catalans, pels qui estem dins del PSUC i pels qui són fora d'ell, una invitació a oblidar disputes passades, a rectificar els errors comesos i a treballar junts perquè l'esquerra recuperi l'hegemonia que no havia d'haver perdut i perquè el PSUC torni a ser el partit de tots els comunistes.

El PSUC fa falta. El necessiten els treballadors per defensar-se de la contraofensiva del capital, que aprofita la crisi econòmica per intentar arrabassar-los drets conquerits a través de més d'un segle de lluita. El necessiten els joves per impedir la seva marginació creixent i per assolir el seu lloc en la societat. El necessita el poble de Catalunya per dur fins al final el procés autonòmic i per satisfer plenament les seves aspiracions nacionals. El PSUC fa falta perquè el nostre poble i la resta de pobles d'Espanya no siguin un apèndix dels poders que empenyen el món cap a la guerra nuclear, sinó una força activa en la lluita per la pau i el desarmament i per l'establiment d'un nou ordre econòmic internacional. Fa falta perquè Catalunya contribueixi a impedir que Reagan envaeixi Nicaragua, a fer que es posi fi a l'apartheid a l'Àfrica del Sud, a fer que es construeixi l'Europa dels pobles. Fa falta per treballar per la unitat de l'esquerra europea, cridada a obrir nous camins a l'avenç cap al socialisme a Europa i a tot el món.

Per tot això, estic segur que el PSUC sortirà endavant i que cada un de nosaltres continuarem aportant el nostre gra de sorra perquè el centenari del PSUC se celebri en una situació qualitativament diferent en què la guerra, l'exploació i la injustícia només siguin un mal record del passat.

Gràcies, i per molts anys a tots!

(1) Hi eren presents el president i el primer secretari del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE), Joan Reventós i Raimon Obiols; el president de CDC, Ramon Trias Fargas; el dirigent del PCC Chema Corral; el secretari general d'ERC, Heribert Barrera; la presidenta del Consell de Govern d'UDC, Concepció Ferrer; els membres de la direcció de l'Entesa dels Nacionalistes d'Esquerra Jordi Carbonell i Magda Oranich; el president de Justícia i Pau, Joan Gomis, i el seu company Arcadi Oliveres; els dirigents d'Euskadiko Ezkerra Garmendia i Uriarte; Josep Benet, Paco Candel, Pere Portabella i moltes altres personalitats.

Paco Frutos

«El PSUC pot tornar a ser la gran força que fou en el passat»

Amb motiu de la celebració del 50 aniversari de la constitució del Partit Socialista Unificat de Catalunya, el nou secretari general m'ha demanat que hi fos present i que adreçés la paraula als participants en l'acte com a ex-secretari general.

Agraïxo la invitació a aquesta commemoració especialment significativa, tant pels 50 anys d'existència i de lluita del PSUC com per la situació mateixa difícil que té el partit actualment. És una bona política que en moments difícils, i hauria de ser així en tots els moments, es procuri utilitzar tot el que és, amb més o menys força, patrimoni humà del partit per reforçar la seva capacitat organitzativa i política, la seva projecció exterior i la seva imatge pública d'instrument útil per a una pràctica que intenta ser eix vertebrador de la reflexió i de l'acció d'amplis sectors socials que lluiten per la pau i pel progrés social, cultural i polític.

Vull, en primer lloc, donar a tots els militants del partit, a tots els qui creuen encara que el PSUC pot ser una important força comunista, la més sentida salutació de company i el desig que a partir de l'etapa que ha començat amb l'elecció d'un nou secretari general les coses torçades en els darrers anys comencin a redreçar-se i el PSUC recuperi gradualment la seva capacitat d'elaborar idees i propostes, de fer política i de defensar-la a la societat amb l'ètica que sempre ha de presidir l'actuació d'un partit com el nostre, que vol ser un element vàlid per organitzar tots els comunistes en la defensa d'alternatives d'esquerra a la problemàtica actual que colpeja els treballadors i els sectors populars de Catalunya. Aprofito, doncs, el moment per donar ple suport al nou secretari general, convençut que són necessaris tots els suports per poder realitzar amb encert les difícils tasques que exigeix la situació del PSUC i la situació més general de l'esquerra, en un moment polític carregat d'incògnites. Crec que una persona que com Rafael Ribó està plenament convençuda que el PSUC

pot refer-se plenament, malgrat les actuals dificultats, està en condicions de dirigir amb eficàcia el procés de recuperació i redreçament del partit perquè aquest torni a ser l'instrument més vàlid per a la defensa més radical i, alhora, més sensata de les idees emancipatòries que van originar el naixement del PSUC, aquell llunyà 23 de juliol de 1936. Caldrà defugir les inútils disquisicions sobre la necessitat del partit o sobre el sexe unilateral o multilateral de l'esquerra. Aquestes converses, normalment en llenguatge de laboratori experimental, condueixen sempre a la més pura i inútil abstracció política i al més acrític possible, que sempre acaba justificant la fugida cap a territoris més escalfats per la clarividència del poder establert.

Voldria parlar breument, defugint el protocol que els actes solemnes imposen, sobre quines bases polítiques veig la recuperació del Partit Socialista Unificat de Catalunya. En primer lloc, tenim un projecte nacional català, estretament lligat a un projecte transformador d'abast estatal i internacionalista que, partint dels ideals propis que històricament han mogut el pensament marxista, sigui capaç de conciliar i organitzar la més àmplia i diversa unitat de l'esquerra. Al meu entendre, això significa treballar estretament amb el Partit Comunista d'Espanya i amb el projecte comunista i unitari que aquest defensa. Cal aprendre de les experiències del passat, les positives i les negatives. No val només una part de la nostra història, no s'hi val a quedar-se amb la cara i deixar la creu. Cal aprendre de les experiències positives i de les negatives, per no tornar a caure en els errors, els vicis i les deformacions en l'anàlisi i en la pràctica política que foren unes de les principals causes de l'esmicolament organitzatiu progressiu del PSUC, convertint-lo en una eina inútil per a molta gent. Conseqüent amb això, cal recuperar per al PSUC tota la força possible dels milers de treballadors manuals i intel·lectuals que en un procés implacable l'han anat abandonant. El PSUC ha de tornar a ser el marc on puguin actuar políticament tots els qui,

tot i ser comunistes, són ara fora del partit. Això significa una decidida política cap als companys del PCC i cap a tots els qui són a casa seva, perquè aviat pugui produir-se el retrobament dins el PSUC de tots els comunistes. Seria difícil explicar, i segurament pocs comunistes, militants o votants, ho entendrien, que unes persones que es proposen transformar la societat no fossin capaces de posar-se d'acord en una cosa tan senzilla com és transformar-se a elles mateixes i posar fi a la imatge terrible de divisió comunista que existeix des de l'existència dels partits comunistes, operant en una mateixa realitat social, que fan més o menys la mateixa política concreta, i recuperar, alhora, una gran quantitat de comunistes que són a casa seva, producte d'aquesta situació. Les bases del retrobament no poden ser les de les disputes semàntiques, els essencialismes ni les claudicacions, sinó la política concreta i el projecte transformador que defensem cap a una societat socialista i comunista.

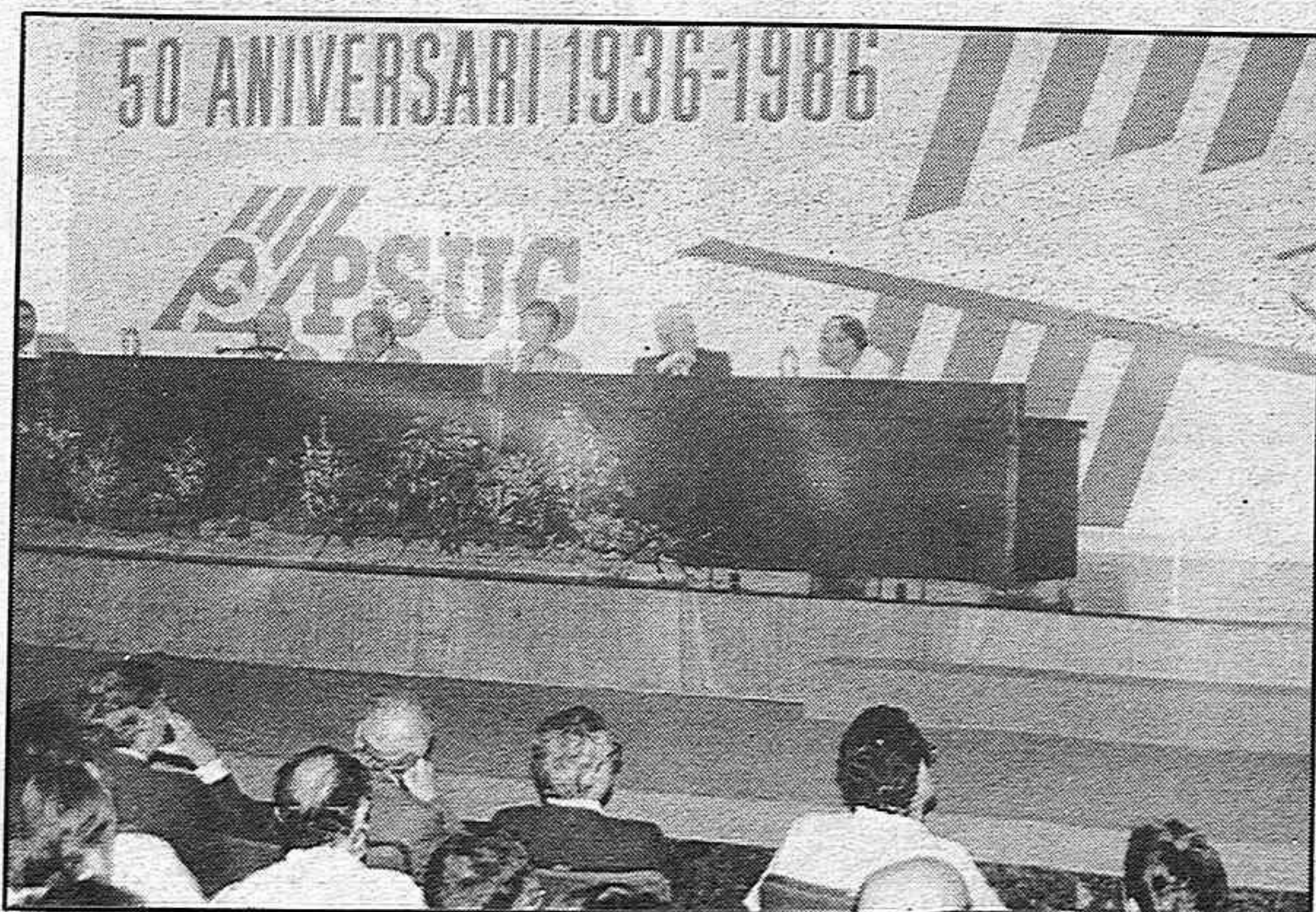
Tot això que he dit fa referència al partit i a l'organització de la militància més estricta. Però, més a més, el PSUC ha de ser capaç d'impulsar idees i fer propostes que procedeixin de sectors no professionals de la política i que teneu una clara percepció dels vells i els nous problemes que afecten amplíssims sectors de la societat, que s'han convertit ja en fenòmens que posen en confrontació no solament les classes antagoniques, sinó fins i tot, la possibilitat mateixa de futur de l'espècie humana. El subjecte teòricament transformador de la història no es pot reduir actualment a la classe obrera, la més nombrosa i organitzada encara, sinó que ha d'incloure altres sectors no específicament venedors de la seva força de treball però sí protagonistes de les lluites socials per una concepció de la vida més racional, més solidària i òbviament més pacifista.

Finalment, voldria referir-me a allò que anomeno l'ètica i l'estètica de la política, és a dir, el mètode de relació dins el partit i del partit cap a la societat. Dubtar de les veritats eternes, no creure's en possessió de la veritat absoluta, sobretot quan la veritat, les veritats eternes, i la veritat absoluta no han estat contrastades amb la realitat, és una necessitat objectiva per damunt de consideracions personals, alhora que un sa exercici per avançar en la superació de la forma sobreestructural de fer política que ens allunya del carrer, i és el millor mètode per interessar més amplex sectors de la societat en la pràctica política diària. Això tan senzill, això que sembla tan senzill, que és tan senzill sobre el paper, no ho és tant en la pràctica, i moltes vegades les temptacions són continuar fent el treball per dalt entre els entesos. En aquest sentit, l'experiència —ho sabem— ha estat absolutament negativa. Cal, doncs, anar per una altra

via, buscar altres camins de treball políticament en una política transformadora. Es parla ara de refundar el partit, de fer la política de manera diferent. Si refundar el partit i fer política de forma diferent significa començar a ser capaços d'elaborar propostes i teoria i transformar-les en debat i pràctica constant dins el partit i fora del partit, d'acord, hi estic totalment d'acord; refundem el partit, fem política comunista, d'esquerres, de manera diferent; refundem el partit amb tots els comunistes que són fora d'ell i que progressivament vulguin incorporar-s'hi, però tinguem en compte més que les paraules els fets, i els fets són: ser capaços que a l'interior del partit les idees més adients pel seu contrast amb la realitat hegemonitzin el necessari pluralisme i respectin el més gran tresor del partit, que és el pensament dels militants. Cap enfora, vol dir ser capaços d'oferir els trets essencials d'una política d'esquerres capaç d'engrescar i organitzar les forces que hegemonitzin els processos de lluita i de transformació socials. Si volem que les nostres idees, les propostes polítiques i els comportaments ètics s'obrin camí en la reflexió i en l'acció dels treballadors i actuïn com a elements dinamitzadors i exemplificadors de la vida política i social, en un constant combat per la defensa dels interessos populars més trepitjats i per la construcció d'una societat solidària plenament democràtica i socialista, el PSUC ha d'actuar en les seves relacions internes i en les relacions amb la societat d'una manera que sigui i es vegi profundament democràtica i participativa. El PSUC pot tornar a ser la gran força política que fou en el passat, una força certament renovada per les experiències assimilades i pel seu necessari enfortiment i creixement.

He dit algunes coses que, en rellegir-les, de tan repetides i sabudes em fa fins i tot vergonya haver sentit la necessitat d'escriure-les. No sé si seran vàlides o no; són, en tot cas, una petita contribució a aquest acte commemoratiu del 50 aniversari del PSUC. Desitjo que aquest any 1986 sigui l'any del retrobament de vells companys, del redreçament de camins destruïts pels sectarismes i per les intoleràncies i del relleuament d'unes idees no envellides pel temps sinó més vigents i urgents que mai.

Antoni Gutiérrez Díaz

«El PSUC ha de créixer, des de la seva pròpia independència, amb un projecte laic, heterogeni, antidogmàtic, europeu».

Molt Honorable president de la Generalitat, senyor Jordi Pujol, Molt Honorable president del Parlament, senyor Miquel Coll i Alentorn, Excel·lentíssim alcalde de Barcelona, senyor Pasqual Maragall, digníssimes autoritats, amigues i amics tots.

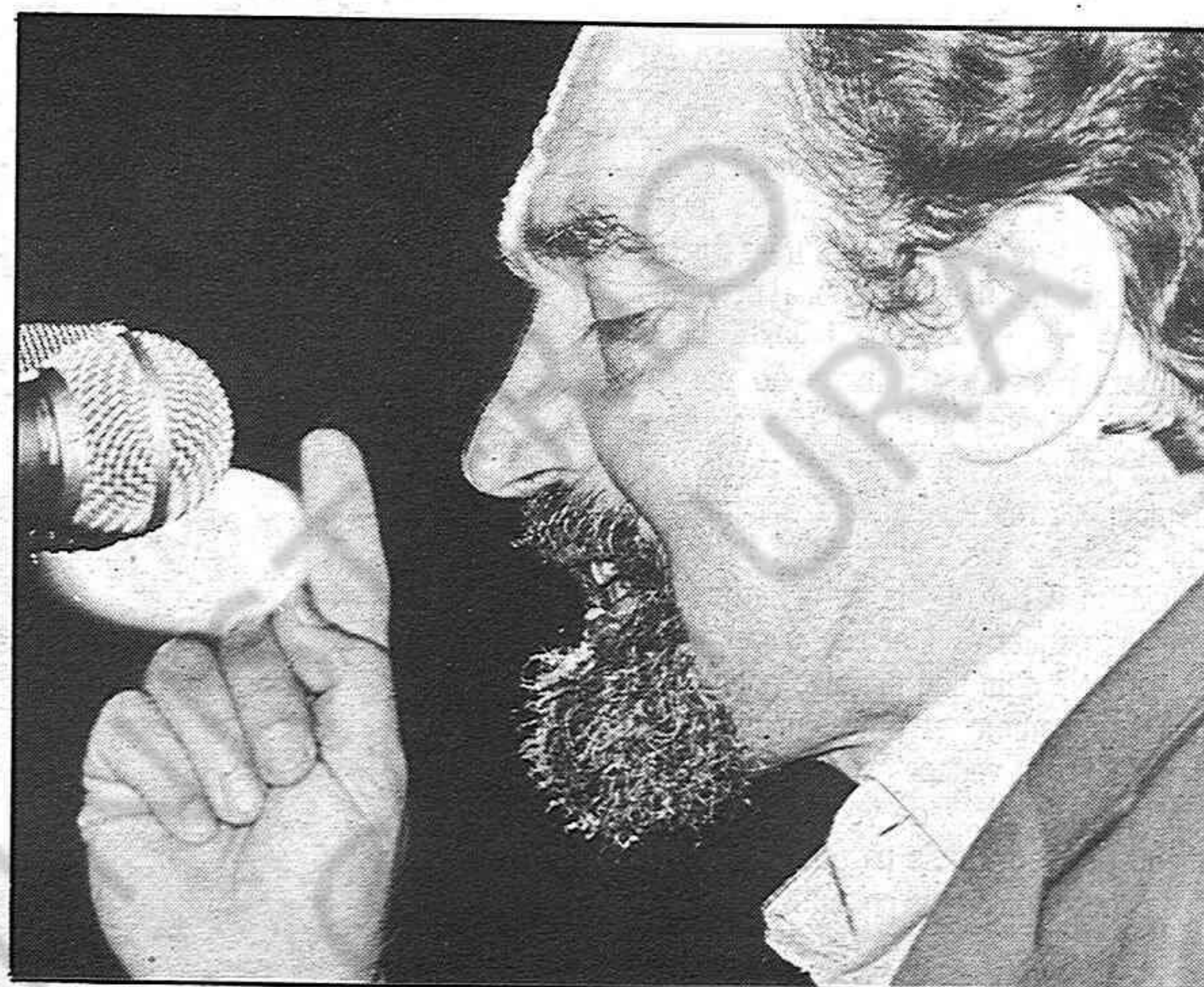
Ahir, en la presentació del llibre commemoratiu del 50 aniversari de la fundació del PSUC, Josep Benet recordava que la presència, la continuïtat en la lluita, l'afirmació del present i el futur del PSUC, caldrà intentar comprendre-les i valorar-les en el marc de les dificultats viscudes pel nostre poble durant aquest període. Un poble que, amb una heroica serenitat, sense substituir mai el gest per la gesticulació, ha estat col·lectivament oberta a totes les aportacions vivificadores vingudes dels més diversos indrets d'Espanya i, alhora, digne defensor de la seva identitat nacional.

Ho hagi dit qui ho hagi dit per primera vegada —si és que hi ha hagut una primera vegada—, el fet és que el PSUC, plenament identificat amb el poble de Catalunya, en la seva contribució a la lluita per la llibertat i la democràcia no sols ha fet seva, sinó que l'ha convertida en instrument de corresponsabilització i convivència, l'expressió «som catalans tots els qui vivim i treballem a Catalunya». Des de la guerra civil fins a la transició, des de la negació d'un poble, una llengua i una cultura a l'absurda ceguesa davant les nostres legítimes reivindicacions d'autogovern, Catalunya i el PSUC hem viscut una llarga trajectòria que avui, amb motiu de la commemoració del 50 aniversari de la fundació del nostre partit, obre un espai a la reflexió, al record —amb legítim orgull— de l'aportació de milers i milers de militants, fidels a uns valors fonamentals insubornables de pau, de llibertat i de justícia.

En contemplar les dificultats aclaparadores viscudes en aquests 50 primers anys d'història del PSUC, és legítim confiar en un futur més esperançador. Caldrà, però, ni oblidar tota la duresa del camí transcorregut ni menystenir els reptes del present i del futur. La imaginació, la creativitat, la renovació, el reconeixement dels nostres errors i les nostres febleses han de ser una font constant d'ensenyament. Però també caldrà no desdenyar allò que han estat, i són, elements fonamentals, signes d'identitat del nostre partit. Sabem que qui perd els orígens perd la identitat, però sabem, també, que qui es queda en les arrels i no dona fulles i fruits no pot construir el futur. Per això, les meves paraules avui, aquí, contribuint des del més profund sentit de solidaritat a la commemoració del 50 aniversari de la fundació del PSUC, són una aposta sense reserves al futur, a la renovació i a la creativitat.

Però vull dir també, malgrat que això pugui ser l'acceptació en veu alta d'una imaginació lligada a una fidelitat, que sóc incapaç de contemplar l'horitzó de Catalunya sense la presència del PSUC. Vull dir amb això, clarament, sense que l'esquerra catalana afermi, consolidi i amplii el seu paper amb la contribució activa i contínua d'un partit nacional, un partit dels treballadors, un partit marxista revolucionari, un partit comunista. Un partit que ha fet de la llibertat i de la democràcia condicions indestruïbles del socialisme. Un partit que, des de la seva modestia, entén que l'elaboració dels seus criteris, la fixació dels seus objectius, l'assumpció dels seus compromisos, són sempre fruit de la seva plena independència. Independència insubornable davant de qualsevol pressió o en benefici de qualsevol avantatge tàctic.

Ser petit quan es té una pàtria petita no vol dir ser miserable. Ben al contrari: vol dir créixer des de la pròpia independència a través de la solidaritat, amb un projecte laic, heterogeni, antidogmàtic, europeu. Aquest és, amigues i amics,

el PSUC que jo sento, el PSUC que jo vull, des de l'assumpció plena de tot el passat, cap a un futur no pas, per difícil i ple d'ombres encara, menys esperançador.

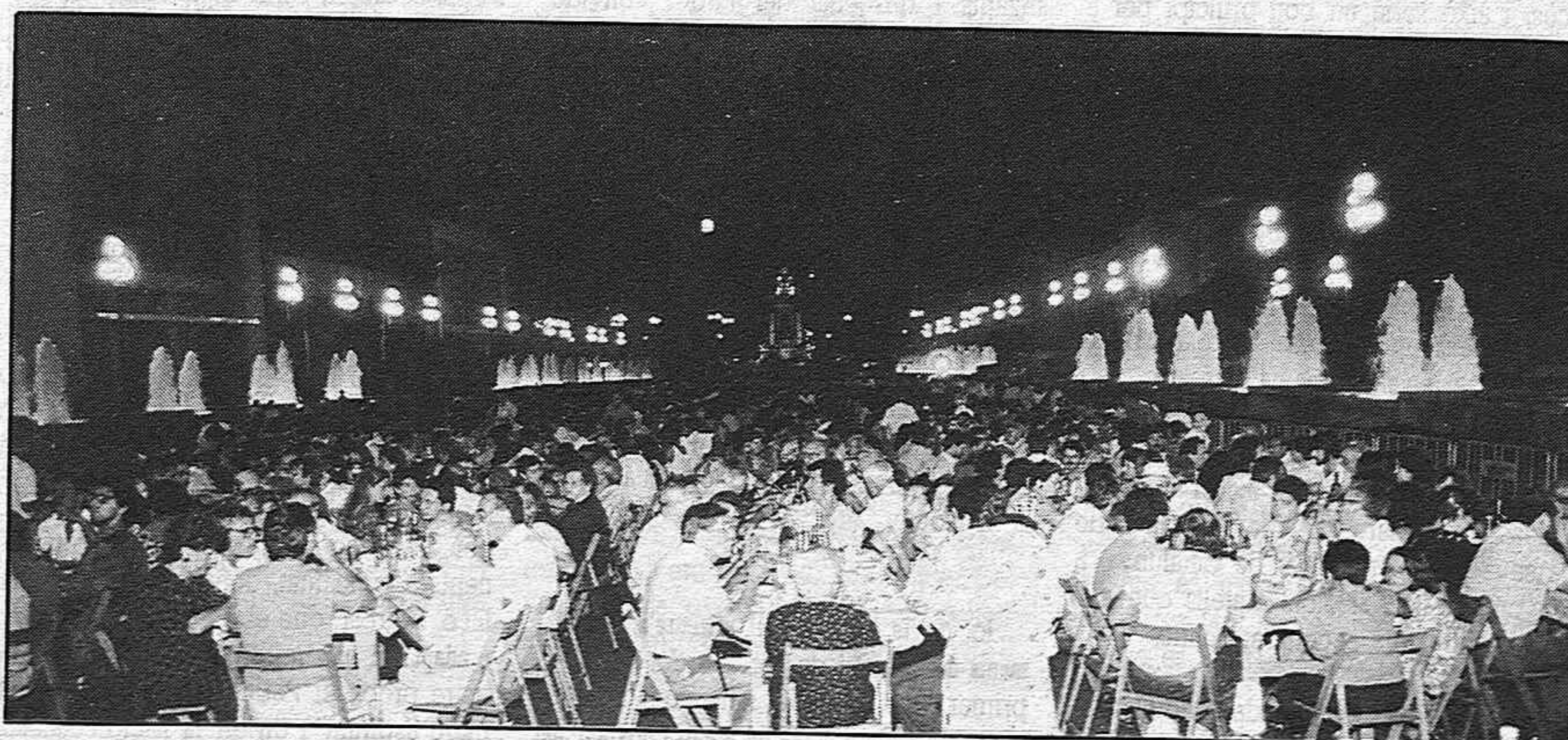
El PSUC és més que un partit, hem dit moltes vegades. I això, fins i tot en les situacions de major feblesa organitzativa i electoral. El valor d'aquesta afirmació trenca els motllos estrictes de la pràctica política per endinsar-se en el terreny dels comportaments. No tenim, certament, el monopoli de l'honestetat, però sí que podem afirmar que l'honestetat, els valor de l'ètica solidària, són signes irrenunciables de la identitat del nostre partit. És des d'aquesta cultura ètica i solidària que hem estat donant i rebent constantment de la nostra societat, del nostre poble. Que, més enllà de la militància, s'ha projectat una manera de ser, de sentir, de donar i de rebre, d'entendre la convivència i l'amistat, sabent fer, quan convé, que la política sigui també una festa.

Celebrem el 50 aniversari després d'haver obtingut uns resultats insatisfac-

toris en les darreres eleccions generals. Sabem que seria no sols superficial sinó històricament condemnable que no reflexionéssim davant d'aquesta expressió sobirana de la voluntat popular, i que no cerquéssim les respostes més immediates i més efectives al nostre abast. Però seria també superficial i històricament condemnable que d'aquesta conjuntura deduïssim el qüestionament d'allò que políticament i culturalment és i representa el PSUC per als treballadors, per al poble de Catalunya.

Modifiquem sense reserves tot el que calgui modificar, sentim-nos tots corresponsables i solidaris de les respostes que col·lectivament elaborem, però fem-ho des de la plena consciència del paper històric que correspon al nostre partit, al PSUC.

Amb aquest esperit renovo el meu compromís amb els segons 50 anys de vida del PSUC. Fent-ho així, crec que coincideixo amb tots vosaltres. Per tant, amigues i amics, endavant! Salut i bon treball!

Rafael Ribó

«Hi pot haver una alternativa d'esquerres a Catalunya»

Senyor president, autoritats, amigues i amics. ¿Per què, el 23 de juliol de 1986, el Partit Socialista Unificat de Catalunya? És un bon dia i és un bon moment per fer-se aquesta pregunta. Ho és per raons històriques: complir 50 anys és una bona fita històrica per fer aquesta reflexió. Ho és per raons internacionals, ningú no pot girar-se d'esquena al debat que hi ha a escala internacional sobre els partits i la democràcia representativa i la participació social en ella. Cal analitzar l'ample i riquíssim debat que hi ha a Europa sobre les esquerres i el seu paper en la construcció d'un nou projecte polític. Cal tenir en compte el qüestionament que s'està fent, de vegades subrepticiament i amb mala intenció, de vegades legítimament, del paper dels partits socialistes i del paper dels partits comunistes.

I també és un bon moment per fer aquesta reflexió per raons pròpies del PSUC, perquè estem tan sols en el 3,9 dels vots populars de Catalunya. ¿Hem complert ja una missió? ¿Cal passar la darrera pàgina? ¿Cal tancar el llibre, o podem anar endavant, com deia l'Antoni Gutiérrez Díaz, cap a la segona etapa dels 50 anys?

Jo voldria reflexionar aquí sobre tres períodes: la història, amb curiositat, amb afany d'aprendre; el present, amb serenitat, amb realisme, sense por a la realitat, i el futur, amb voluntat i amb decisió.

La història l'hem d'assumir com un patrimoni propi i com un patrimoni de Catalunya; per això aquest acte, per això les paraules de Gregori López Raimundo, per això l'assistència i la memòria de molts que hi eren fa 50, 40 o 30 anys, per això la valoració d'enorme aportació del PSUC a la història de Catalunya, i de Catalunya i totes les altres forces socials a la configuració del PSUC. Com ha dit un escriptor, no tot han estat floretes franciscanes en aquests 50 anys de comunisme.

I és també un bon moment per tenir en compte les injustícies que hem comès, i això seria un bon principi per a tota commemoració. Hem d'assumir críticament el nostre passat i els nostres errors i espero que les investigacions que s'estan fent, els estudis que s'estan desenvolupant, ens ajudaran a extreure lliçons distanciades de la passió política.

Però en mirar endarrere també vull que ho fem amb sabiesa, amb la sabiesa de l'experiència, sabent aprendre dels grans, dels militants, dels lluitadors, de tants i tants exemples que es podrien anar citant en una llista inacabable d'aquells que donaren la vida o el millor de la seva vida per al PSU de Catalunya, i, en primer lloc, de tots aquells que ens han ensenyat en el combat polític.

Convido tots els ciutadans de Catalunya, convido tots els militants, simpa-

titzants i dirigents del PSUC, convido especialment tots els joves, a recuperar la memòria antifranquista, a recuperar la memòria d'un combat en contra d'una dictadura, amb l'aportació plural, la del PSUC i la de moltes altres forces polítiques, per arribar a un marc democràtic. Una memòria col·lectiva que ens dona encara lliçons vivents i que ens les dona per a la democràcia, com sou tots els presents, com ho és aquesta mesa mateixa que presideix l'acte, on hi ha dos trets comuns: el servei a Catalunya i el combat en la lluita democràtica contra la dictadura.

Jo, de la història vull extreure'n tres elements del passat i de l'origen del PSUC. El primer, que el PSUC neix com un projecte de superació de la tràgica divisió del

moviment obrer a partir de la revolució soviètica. El PSUC, a diferència d'altres partits comunistes que neixen tràgicament com a escissions dels partits socialistes, neix per ajuntar socialistes i comunistes i altres forces polítiques; i aconsegueix ajuntar-les, integrar-les positivament i de forma enriquidora en un mateix projecte orgànic. Unitat com a primera lliçó. El segon, que el PSUC neix com una experiència original, no respon ni copia cap model clàssic ni fins i tot les consignes de la III Internacional; i ho fa així per la pròpia especificitat de les forces que conflueixen en el PSUC i per l'heterogeneïtat dels seus components. Originalitat, doncs, com a segona lliçó. I tercer, que el PSUC neix localitzat i adaptat a una realitat nacional que té un marc propi; el PSUC neix dins d'aquest marc aspirant a dirigir la nació catalana,

una nació sense estat. Neix amb la voluntat de formar una via nacional al socialisme; neix com a primera síntesi en tota la història de Catalunya, de la lluita nacional i de la lluita social. Per primera vegada, des del moviment obrer amb voluntat d'hegemonia es plantegen, com dos eixos inseparables en aquest mateix combat, l'alliberament nacional i el social com un tot. Via nacional, tercera lliçó.

Amigues i amics, pensem en l'enorme capital que significa el fet que el PSUC ha inspirat en la classe obrera de Catalunya de parla castellana o de parla catalana un profund sentiment nacional. El PSUC ha estat qui més ha contribuït a la creació d'un moviment obrer inspirat en la lluita nacional, d'un moviment obrer que neix també amb la seva originalitat, CC.OO. de Catalunya, la Comissió Obrera Nacional de Catalunya, amb unes característiques socio-econòmiques que són consubstancials amb les fatigues, amb les penes, amb els èxits i amb les victòries de les classes populars de Catalunya. Jo crec que amb això el PSUC ha contribuït a fer el que deia Marx, de la classe obrera una classe nacional. Evidentment hem de valorar fins a quin punt ho ha fet de manera suficient, i en parlarem en el present i en el futur.

Aquesta via nacional que ha emprat el PSUC fa 50 anys és la via de la cultura nacional, amb unes profundes arrels històriques. La nostra història són 50 anys d'història de la cultura del moviment obrer català. Des del 36, amb discontinuïtats però amb presència fins al 86, el PSUC representa el que diria Gramsci, la legitimitat nacional del moviment obrer de Catalunya. Per exemple, l'òrgan TREBALL representa un instrument, en català, el degà de la premsa en català, la fidelitat insubornable a la llengua d'aquest país.

Jo voldria mirar, en segon lloc, el present; i ho hem de fer amb realisme, i ho hem de fer amb serenitat. Per mi el present pot anar fins al 77. Hi ha dos fets cabdals que ens marquen en aquesta recent perspectiva. Nosaltres érem, i us avencem que hem de tornar a ser, els campions de la política unitària, i vam veure com a les nostres mans, esmunyint-se entre els dits, es trencava l'Entesa dels Catalans, aquella coalició de socialistes, de comunistes, de republicans, d'altres forces socials de Catalunya que guanyà aclaparadorament a totes les circumscripcions de Catalunya i que va dur Josep Benet a ser, encara avui, el senador més votat de la història de la democràcia a l'estat espanyol. I també vull recordar, com una altra fita que ens marca (i entenedreu que les dues ens marquen negativament), la trencadissa del PSUC l'any 1981. També fou un drama per a les esquerres a Catalunya que el PSUC s'esmicolés, es dispersés i que avui una gran majoria de comunistes no

siguin en un altre lloc que a casa seva, potser als seus fronts de treball polític o social, però sense cap militància orgànica.

Jo n'extrec **dues conclusions** del present. En primer lloc que la nostra crisi va aparejada a la crisi de les esquerres. La pèrdua de vots de les esquerres comença, en xifres globals, amb el trencament de l'Entesa dels Catalans. Pitjor encara perquè aleshores comença la pèrdua d'energies, de posicions, i de valors de progrés i de transformació, d'alternativa. I, en segon lloc, que el PSUC en concret té una disminució progressiva de consens ciutadà, fet que s'explica a través de la nostra feblesa política i organitzativa. Això ens du avui, i ho hem de dir sense embuts, a una situació difícil; amb unes condicions dures en una societat que volem transformar.

Però per mi el present és molt més ample que això que ens envolta. Considerar solament això seria capficar-nos en la nostra pròpia realitat, seria localitzar-nos en el sentit més negatiu. El present és una societat, la que hi ha aquí, al nostre voltant, la que hi ha a Europa, la que hi ha a la majoria del món, regida per un **vell principi** que data de fi-

nals del segle XVII, aquell principi que està escrit en el Leviatan, està escrit per Hobbes i diu: «La justícia ha estat dividida en commutativa o distributiva. La commutativa consisteix en la igualtat de valor de les coses que es contraten i la distributiva en l'assignació d'igual benefici per a homes d'igual mèrit». I diu Hobbes, pensador liberal, pedra fonamental de l'Estat actual modern: «com si fos injustícia vendre més car del que hem comprat, o donar a un home més del que mereix. El valor de les coses que intercanviem per contracte depèn dels desigs dels contractants. Per tant, el valor d'un home és com el de totes les altres coses, el seu preu, o sigui, és tant com algú està disposat a pagar per l'ús del seu poder; per tant el valor d'un home no és en absolut en si mateix sinó que depèn de les necessitats i del judici d'un altre».

Aquest principi vàlid a l'estat modern, que pateixen els treballadors diàriament en el seu contracte de treball, no ens agrada. És el principi contra el qual volem lluitar i volem superar en aquesta societat. Aquesta és una premissa inacceptable que no cap dins de la nostra utopia. És l'arrel del conformisme humà.

El present també ens diu, de forma més ample i sense localismes, que la **democràcia espanyola, al nostre modest entendre, camina cap a una societat de desmobilització**. Vivim en una societat on es posa en evidència la tremenda, tràgica i desastrosa herència de la dictadura: la incultura de la gran majoria de la població. Hi ha una manca de cultura democràtica per consolidar; vegeu els índexs de lectura de la població, vegeu les taxes d'afiliació sindical o d'afiliació política que estan molt per sota d'un terç de l'afiliació a l'Europa comunitària. Aquesta és una tendència que ens porta, si no ho aturem, cap a un sistema polític de despreocupació al ciutadà, d'una política camuflada darrere la gestió necessària, eficaç i tècnica, d'un exercici del poder pel poder, sense projecte polític, d'una visió patrimonial de les institucions, d'una societat on el mot d'ordre sembla ser el realisme, sembla ser el possibilisme, perquè es volen ofegar les idees i es vol anar al pur pragmatisme.

I això és present i pot ser futur si la tendència s'hi aferma. **Ens servirà, aquest realisme?** jo em pregunto. Per a què? Qui marcarà els objectius? Com el definirem? Jo faig meves les paraules d'O-

lof Palme. «Els realistes a ultrança, que avui semblen ser els qui dominen, els qui manen, són tanmateix aquells que no resolen cap problema. Les idees són indispensables per fundar un món concret, especialment en temps difícils». **¿Què és —es demana Olof Palme— si no, la política, sinó aquesta gran tensió entre les idees del demà i la realitat d'avui?»**

Jo us pregunto: **¿Coneixem prou la realitat d'avui?** ¿Generem prou idees per al demà? ¿Ens adonem dels canvis que ha sofert Catalunya l'any 86 en relació amb l'any 86? ¿Som conscients, per exemple, que el sector de serveis a Catalunya, que l'any 73 no arribava al 38 % de la població, avui sobrepassa el 51 %? ¿Som conscients que anem camí d'una societat on els tècnics mitjos i els quadres seran més que la classe obrera industrial, en nombre, amb un deteriorament de les seves condicions de treball malgrat el seu increment de formació cultural i professional? ¿Som conscients, per exemple, que les inversions estrangeres a Catalunya, que del 69 al 79 provenien en un 43 % de la Comunitat Econòmica Europea, en un 19 % dels Estats Units i en un 18 % de Suïssa, avui pel que fa al seu creixement són del Japó i del que això significa per a la futura Catalunya? ¿Som conscients que l'any 85 la renda nacional ha anat un 50 % a remunerar assalariats i un 50 % a excedents de beneficis quan fa 7 anys era un 64 % per als assalariats i la resta per a beneficis, i que per tant, que es va obrint un bano a favor de l'excedent i en contra de l'assalariat? ¿Som conscients que ja no hi ha imaginació a Catalunya, que hi ha una instal·lació social i un canvi socio-cultural fins i tot en el vot?

Si som conscients de tot això el PSUC ha de ser capaç de recuperar el temps perdut i estudiar aquesta realitat que ens envolta amb una nova cultura, per extreure les lliçons que ens permetran avançar. Per això jo em pregunto, amb Olof Palme: ¿ens adonem de la realitat d'avui? **¿Establim formes de generar idees per al demà?** ¿Busquem la raó crítica o massa sovint ens han empenyat els intel·lectuals que han estat crítics i han assenyalat allò que no els agradava del nostre projecte, i nosaltres, posar amb una visió política reductivista, no els hem escoltat o només els hem intentat manipular? ¿Som conscients de les nostres necessitats culturals? ¿Som conscients de la novetat cultural de la postmodernitat i de les idees del demà? No parlo de la moda, ni de les idees conservadores d'aquelles que pretenen conservar les actuals estructures socio-econòmiques i refinar només els mecanismes de poder. Son necessàries les idees de futur, aquelles que hem de començar a generar avui invertint cap endavant per recollir a mig i a llarg termini. Es tracta d'un futur que no és exclusivament nostre, però que no es farà sense nosaltres; un futur que no es basa en un revival del PSUC

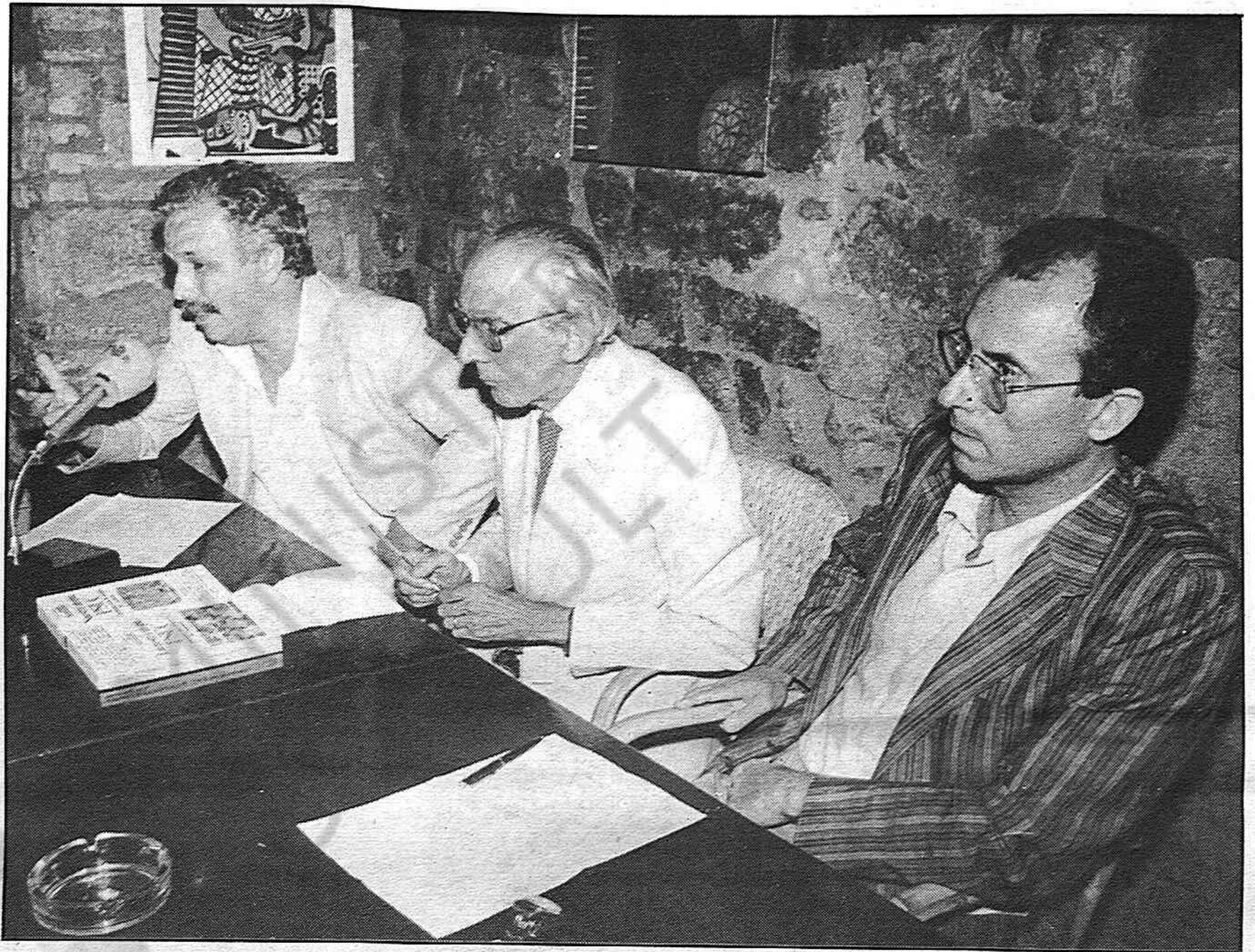
però que no oblidem que hi ha un capital enorme en el PSUC i fora del PSUC, d'aquells «ex-psuqueros» que no són enlloc i que no estan satisfets tampoc ni amb nosaltres ni amb la resta de la situació política. Cal afrontar aquest futur amb atreviment, amb innovació, amb entusiasme.

Jo us diria, entrant ja en la darrera part de la meua intervenció, el futur, que el futur no pot ser a Catalunya instal·lar-nos fàcilment en una falsa divisió, com es vol pretendre de vegades de forma maniquea: «és d'esquerres, és espanyol; és català, és de dretes. «No! Hi pot haver una alternativa d'esquerres a Catalunya! Pot existir una alternativa: o sigui un projecte político-cultural. No es tracta de programes electorals improvisats, sinó un projecte político-cultural. Ha de ser d'esquerres, inequívocament, amb valors de progrés, valors de transformació. Ha de ser català, inequívocament, arrelat en aquesta terra, disputant a qui sigui el monopoli del valor de representació d'aquesta societat.

I la contribució del PSUC en aquesta direcció està a fer un projecte propi, a tenir el nostre projecte a partir d'uns eixos de treball com poden ser neutralitat, llibertats, autogovern, redistribució de riquesa.

¿És que és utòpic o impossible demanar la neutralitat? ¿És que és impossible demanar que els nostres alcaldes siguin els caps d'ordre públic democràticament elegits de les nostres poblacions? ¿És que és impossible exigir per a la Generalitat competències globals en temes com la reindustrialització? ¿És que és impossible que els impostos directes tornin a ser superiors com ho eren en temps passats, als impostos indirectes? Ens cal un projecte propi, com deia Paco Frutos, d'ètica política: «ethos» costum; «polis», vida col·lectiva, o sigui, de democràcia participativa a partir dels nostres costums d'intercanvis socials. ¿O és que ens volem contentar a ser els pitjors d'Europa a l'hora de participar, d'afiliar-nos, de contribuir al moviment obrer o el moviment social? ¿És que les esquerres en general podem estar satisfetes d'aquestes baixíssimes taxes d'afiliació?

En segon lloc, podem contribuir amb un discurs d'unitat. Diu Miquel Martí Pol: «Un arbre sol no ens pot donar aixopluc, ni dues fonts no ens poden saciar, un arbre sol no deixa fer ni fa i dues fonts són un recurs poruc». Unitat vol dir sumar, és el verb a conjuguar a partir d'avui; unitat és un concepte profund que hem de recuperar des de la nostra legítima tradició i amb orgull d'haver estat els impulsors de la creació d'allò tan important que fou l'Assemblea de Catalunya. Les energies les tenim, no només en aquesta sala; hi són per tot Catalunya, si sabem generar la participa-

ció. Hem d'anar a dialogar amb tots els partits i amb totes les forces socials de l'esquerra. Hi hem d'anar a escoltar i a fer-nos escoltar. Hem d'anar-hi amb una voluntat d'unitat d'esquerres i amb una voluntat d'unitat comunista, la qual seria la nostra millor contribució a la unitat d'esquerres.

Hi anirem amb el nostre discurs; jo us asseguro que hi anirem, allà on calgui, allà on es belluguin les esquerres,

amb el nostre propi perfil, a discutir, a fixar objectius concrets i a treballar l'endemà colze a colze cap a aquell objectiu.

És així, i amb això acabo, que ens podem adonar de la validesa del nostre missatge original per al futur. Digueu-li refundació, digueu-li com vulgueu. No en farem un joc de mots. Mireu-lo amb serenitat, amb tranquil·litat, a mig i a llarg termini, però amb urgència treballem-hi: lliçó de

reunificació de tots aquests que creiem que aquesta societat s'ha de transformar. Lliçó d'originalitat en el projecte, no anem a copiar ni a aplicar mimèticament res. Lliçó de profunda catalanitat.

Jo us diria, amigues i amics, amb l'expressió d'Enrico Berlinguer, amb la fredor al cap, amb l'escalfor al cor, que el PSUC és necessari per refer una força política nacional dels treballadors de Catalunya. Tots hi som convocats. Gràcies.

Jordi Pujol

«El PSUC és del tot necessari per al país»

Honorable senyor president del Parlament, senyor secretari general del Partit Socialista Unificat de Catalunya, militants i simpatitzants del PSUC. Aquest acte, tot i les anàlisis polítiques que s'han fet i que és lògic i obligat que es facin, fonamentalment em sembla a mi que és una festa. La festa vostra, una commemoració vostra. I, per tant, és com una gran festa de família, un gran aniversari de família, en uns moments més bons o més dolents, però un gran aniversari de família. I en un acte així els qui no som de la família hem de ser discrets i sobretot hem de ser respectuosos. Perquè qui coneix exactament allò que s'ha de dir sou vosaltres mateixos.

Tanmateix, no deixa de ser cert, com alguns han recordat en els parlaments anteriors, que la història dels partits i del vostre partit, amb 50 anys d'antiguitat, s'identifica amb molts aspectes amb la història del país. I a més, quan aquests 50 anys han estat una època torturada, una època amb alts i baixos, amb sumes i restes, amb contradiccions, amb coses bones i dolentes; moltes oses bones i moltes coses dolentes, que moltes vegades han coincidit en una mateixa persona. Per tant, el vostre partit

s'identifica, en el bé i en el mal, amb la nostra història catalana del darrers 50 anys. Aquests partits, i el vostre d'una manera especial, són el país, formen part del país, són patrimoni, també, en un altre sentit, del país. I a més es pot dir del vostre que ha estat, en més d'un moment durant aquest 50 anys, un partit

al qual li ha tocat jugar un paper protagonista. Un partit sobre el qual, d'una manera especial, el pes de la història en aquell moment concret ha recaigut. Per tant era obligat, i em sembla positiu que aquesta hagi estat la voluntat del PSUC, que hi hagués en aquest acte la presència institucional de la Generalitat de Catalunya.

D'altra banda, el coneixement i la reflexió de la història d'aquests 50 anys, i concretament del vostre, ens dona claus del que ha passat i del que hem estat, del que som i de com som. És una reflexió que és bo que fem, i que la fem amb prudència i amb respecte, no solament per allò que he dit de la família sinó, a més, per la complicació d'aquests anys. Que la fem sobretot amb comprensió. Jo recordo que fa un parell d'anys, quan van retornar les despulles de Comorera, en un acte que hi va haver al Palau de la Generalitat, jo intentava dir —i també era difícil per mi trobar les paraules justes— que tots plegats havíem de tenir envers tots, en parlar d'aquestes coses, sobretot això, una gran i mútua comprensió. Afortunadament, això hi és.

Ara mateix, aquests dies ha cridat l'atenció als observadors estrangers, als

periodistes estrangers, l'extrema prudència amb què tothom ha commemorat l'inici de la guerra civil, sobretot l'extrema prudència amb que aquesta commemoració s'ha fet en els ambients més propiament polítics. Però això no vol dir que s'hagin de silenciar tot un munt de valors, de sacrificis, d'heroismes i d'aportacions positives de tothom i, òbviament, també del Partit Socialista Unificat, al qual, repeteixo, en més d'un moment durant aquests 50 anys li ha tocat jugar un paper molt de primera fila. I jo, a qui evidentment no correspon entrar en cap mena d'anàlisi política, sí que crec, en canvi, que puc fer referència a dos fets positius, que en el Partit Socialista Unificat, personalment, a través del contacte que he tingut amb ell durant una pila d'anys, m'ha semblat sempre observar. Fets que, d'altra banda, pot ser útil que en aquests moments siguin objecte de reflexió dintre del PSUC.

L'un d'aquests trets és una característica dels militants del PSUC: la tenacitat, la constància, l'obstinació, l'idealisme, el voluntarisme, aquella manera de fer que a un li feia pensar que aquell, aquell militant comunista, creia que tot el que pogués passar depenia del seu esforç, de l'esforç de cadascú. Jo deia de vegades, amb una punta d'ironia, que espero que en sàpiguen perdonar, que aquells militants comunistes que estaven molt convençuts que actuaven en el sentit de la història i en el caràcter irreversible dels seus plantejaments, devien pensar que aquesta seguretat no era tan clara, perquè realment hi posaven el coll d'una manera absolutament formidable, com si realment tot depengués no pas de les anàlisis polítiques, ni dels plantejaments teòrics, ni de cap caràcter irreversible, ni de les anàlisis científiques, sinó del seu esforç personal. Admirables. Jo recordo que els primers contactes que vaig tenir amb militants comunistes d'una manera no escadussera i superficial sinó a fons i amb temps, va ser justament a la presó de Saragossa. Hi havia un grup de cinc comunistes de Saragossa, però només recordo el nom d'un d'ells; es deia Isgor. Era gent, l'any 61, lluitadora, desinteressada, neta. Molt admirable. En darrer terme, encara que les anàlisis polítiques són molt importants, la qualitat dels homes que serveixen les idees també ho és molt. I aquesta qualitat hi era, i vull creure i desitjo que hi és, en els militants del PSUC. D'altra banda, també a la presó de Saragossa, hi havia el tema de les conduccions, de les conduccions a través de la gent. L'únic lloc en què jo he fet de metge, estimat amic, és a la presó. I així, li deia a algú, a qui repartia el menjar per exemple; «vés, i digues a aquells que un d'ells digui que té mal de cap o mal de ventre». I aleshores, d'aquesta manera, hi podia anar i xerràvem una estona llarga. Eren les conduccions clàssiques de Barcelona a Burgos. I un altre cop em trobava aquest tipus d'home tot d'una

peça, amb una confiança i una fe en el triomf de vegades, permetin-me dir-ho i no es molestin, quasi ingènua, però, en darrer temps enormement festiva. Quasi ingènua, perquè quan tu li preguntaves: «¿quants anys hi haurà d'estar, vostè?», et deia: «ohl, jo, si no passa res, només hi he d'estar tres anys —cinc anys, deu anys, quinze anys—, però no s'amoini, d'aquí sis mesos s'haurà acabat això, sí, perquè...». Aleshores un sempre tenia a la punta de la llengua la idea de dir-li que no, que no s'haurà acabat, que el fet que s'hagin manifestat 500 persones davant de l'ambaixada espanyola a Copenhaguen no fa caure el règim l'any 61. Però al final, com que un pensa que és mala cosa apagar la flama que escalfa el cor dels homes, no deia res i ells se n'anaven amb aquesta convicció. I és que en darrer terme, i vull subratllar-ho, els partits, els països, es fan amb idees, es fan amb mitjans i amb recursos, però es fan també amb qualitat humana i aquesta qualitat humana en els militants del PSUC hi era i hi és, vull creure que hi és, en un grau molt important.

També crec que, de cara al futur, ens cal que sigui en el seu lloc el Partit Socialista Unificat de Catalunya per tal d'aconseguir tots aquests objectius que no hem aconseguit encara, alguns dels quals en aquests moments perillen. Espero que no cauré en el voluntarisme, en aquell mateix voluntarisme d'alguns militants del PSUC de l'any 61, si els dic que jo també crec que superarem les nostres dificultats, i ara parlo del país, de Catalunya, que tinc la plena certesa que acabarem fem valer els nostres drets com a poble, com a poble català, com a nació catalana, que serem un país de progrés i de benestar, un país de convivència. I també crec, ho crec fermament, i a més hi tinc confiança, que en aquest anar bé de Catalunya el PSU hi farà una importat aportació. Tinc confiança que els comunistes, que tots els comunistes, hi faran una important aportació, que podrem comptar amb els seus plantejaments; òbviament, que podrem comptar amb aquest patrimoni basat en l'esperit i la tradició de disciplina i de sacrifici, amb la generositat i en el treball tenaç al servei del poble.

És una tradició, és un patrimoni, que ningú no té dret a malmetre; ni els comunistes no tenen dret a malmetre aquest gran patrimoni dels 50 anys del Partit Socialista Unificat de Catalunya. I ho dic jo, encara que no sigui de la família. Aquesta aportació doncs, l'esperem de vosaltres, l'esperem dels comunistes, l'esperem del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Però el combat que això comporta el deixarem per demà. Avui simplement, per acabar, els simpatitzants i els militants del PSU, els dirigents del partit i, en general, tots els homes i dones de conviccions comunistes, tots vosaltres, rebeu la meua felicitació i el meu encoratjament.

Vull parlar també d'un altre aspecte, aquest menys subjectiu, més objectiu. I és el gran paper jugat pel Partit Socialista Unificat de Catalunya en l'afirmació nacional del nostre poble. En la defensa de l'autonomia hi ha hagut moments en els quals, indubtablement, els qui amb més eficàcia i amb més espectacularitat varen defensar-la van ser els comunistes. I destaca el respecte que sempre van tenir, i que han tingut i que tenen, a les institucions catalanes, i a la Generalitat d'una manera especial. I també el seu combat a favor de la llengua catalana i a favor de la nostra cultura.

I finalment, en aquesta línia, vull subratllar la contribució inestimable que el Partit Socialista Unificat va fer en el tema immigratori, en un moment en què la temptació del lerrouixisme podia ser tan fàcil i en el qual un podia pensar que el PSUC s'hi podia sentir inclinat. I no va ser així, sinó que el PSUC, amb una força en aquell moment molt important per condicionar actituds de tota mena en el conjunt del país, no solament no va sucumbir en aquesta temptació sinó que, ben al contrari, la va combatre a fons i amb eficàcia. I va sorgir aquell lema, «Catalunya, un sol poble», que no sé exactament qui és el que un bon dia el va idear per presidir una manifestació, però que molt probablement, i en justícia hauria de ser així, atès com van anar les coses, el va pensar i el va proposar algú del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per tant, jo vull aprofitar aquesta avinentesa per expressar aquestes coses, per expressar el meu reconeixement al Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Sé que el cinquantenari, el vostre cinquantenari, se celebra en un moment no fàcil per al PSUC. Val a dir que en certs moments tampoc no és fàcil per al país. Vosaltres m'heu sentit a dir moltes vegades que jo crec que tenim un país, afortunadament, amb molta vitalitat, amb molta capacitat d'anar endavant i que està en vies, en molts aspectes, de recuperació. Però no és menys cert que tenim greus dificultats polítiques i institucionals i, fins i tot, de reconeixement nacional. Amb tot, vull dir dues coses. Primer, que els nostres objectius col·lectius no estan assumits. I ho dic, evidentment, amb ple coneixement del que dic, precisament des de la meua perspectiva institucional. I ho dic, a més, perquè aquests objectius nacionals que no estan plenament assumits i que fins i tot poden córrer perill i recular han estat i són objectius molt prioritaris per al Partit Socialista Unificat de Catalunya. I això em porta a la segona cosa que volia dir, i és que tots som necessaris. Un país som tots, i el PSUC, la seva història, el seu patrimoni polític i moral, el seu passat, però també el seu present, el seu avui, i confio que també el seu futur, ens són del tot necessaris.

per conèixer l'àrea metropolitana de Barcelona

l'evolució, el creixement i la voluntat de futur d'una peça cabdal de Catalunya

PLANTEJAMENT METROPOLITÀ:

- Plan Director del Àrea Metropolitana de Barcelona. Comisión Técnica para la revisión del Plan Comarcal de 1953
- Plan General Metropolitano de Ordenación Urbana de la Entidad Municipal Metropolitana de Barcelona.

NORMATIVA METROPOLITANA:

- Normes urbanístiques.
- Ordenanzas metropolitanas de edificación.
- Disposiciones Generales.

DEBAT METROPOLITÀ:

- Discurs en la sessió de cloenda del Simposi sobre Àrees Metropolitanas. Narcís Serra.
- Institucionalización del Área Metropolitana. Pascual Maragall.
- El futur de l'Àrea Metropolitana de Barcelona. Jordi Pàrpal.
- La ciutat metropolitana, un camí per Barcelona. Jordi Pàrpal.
- Baltimore, l'experiència del Metro Center. Jack C. Fisher.

GUIES I DOCUMENTS METROPOLITANS:

- Guia de transports públics.
- Recursos, centres, activitats, iniciatives. Infància i Joventut.
- 4 anys d'acció. 1979-1983.
- Dades metropolitanas, quadriplíc.
- Parc metropolità de Collserola (Tibidabo).

ESTUDIS I PROPOSTES:

- Las sociedades de economía mixta de actuación urbanística.
- Estudio sobre los equipamientos de deportes y espacios libres para el ocio en Barcelona y Comarca.

- Estudio del patrimonio natural de la comarca de Barcelona y su entorno inmediato.
- Estudio de los niveles sónicos en los aeropuertos del Área Metropolitana de Barcelona.
- Bases para un plan de aforos en una red viaria.
- La localització industrial a la zona metropolitana de Barcelona. Proposta per al programa d'actuació 1980-90.
- Recomendaciones para la redacción de proyectos de saneamiento de la Comarca.
- Estudio sobre la regulación de las actividades extractivas en las márgenes y delta del Llobregat.
- Els horts familiars a l'àmbit territorial de l'EMMB.
- La problemàtica de la vivienda en la EMMB.

DOCUMENTS DE TREBALL:

- Estudio de tráfico del Baix Llobregat.
- Recopilación de medidas de tráfico para la potenciación del transporte colectivo de superficie.
- Projecte d'estudi sobre la contaminació ambiental.
- Implantación de un sistema tarifario integrado para los transportes públicos en el área metropolitana de Barcelona.
- Enquesta de mobilitat obligada 1981.
- Estudio sobre la problemática del taxi en Barcelona.
- Evolución de la población de la EMMB 1950-1990.
- El fenómeno de la movilidad en el ámbito territorial de la CMB.
- La problemática de transporte en el ámbito territorial de la CMB en el nuevo orden constitucional.
- Análisis comparativo de la movilidad obligada 1975-1981.
- Dades estadístiques del Padró 1981 dels municipis de la CMB.
- Prospectiva metropolitana i Sistemes Generals.

**CORPORACIÓ
METROPOLITANA
DE BARCELONA**

CATALUNYA MUNICIPAL

FONS D'OCUPACIÓ COMUNITÀRIA, ARA GENS

Amb prou feines clausurada la VI Assemblea de la Federació de Municipis de Catalunya a la Seu d'Urgell, l'atenció s'ha centrat en la qüestió de l'ocupació comunitària, que comença a ser un punt de referència de cada any. Aquest número de maig de CATALUNYA MUNICIPAL informa lògicament dels resultats de l'assemblea i publica íntegrament el discurs final del president Joaquim Nadal, veritable memorial de greuges municipalista davant del ministre d'Administració Territorial i del conseller de Governació. Els fons de la Generalitat per als plans d'ocupació comunitària són un greuge que es renova cada any i que s'accentua. El pressupost de la Generalitat de 1986 no preveu ni una sola partida amb aquesta finalitat, la qual cosa ha motivat una presa de posició pública de la FMC, tot fent costat als sindicats majoritaris, tal com s'expressa en l'editorial d'aquest número i s'explica en la informació corresponent.

La línia d'intercanvi i d'aproximació del municipalisme català a altres experiències s'enriqueix en aquest número amb dues noves aportacions. Jaume Antich, alcalde

d'Uldecona i membre del Consell Nacional de la FMC, manté una conversa amb l'alcalde de Madrid, Juan Barranco, amb qui havia coincidit a les Corts essent tots dos diputats. D'altra banda, Miquel Fañanás, de retorn d'un viatge a la Xina, ens presenta un altre municipalisme, Pequín.

La tasca diària dels Ajuntaments, la que sovint no trasllueix pels mitjans d'informació habituals i la que permet avançar no tan sols en el servei al ciutadà sinó també en la millora de l'estructura i el funcionament de l'Administració local, és un tema prioritari per a CATALUNYA MUNICIPAL. En aquest número, explica l'experiència de la introducció dels mètodes dels cercles de qualitat per a la millora del rendiment i l'eficàcia del treball a un Ajuntament, l'Hospitalet de Llobregat. D'altra banda, un altre Ajuntament, Sabadell, informa d'una actuació de serveis socials com és l'atenció a la vellesa. Finalment, destaquem entre altres temes, el funcionament de l'operació del Padró d'enguany amb els impressions obtingudes de diferents municipis catalans.

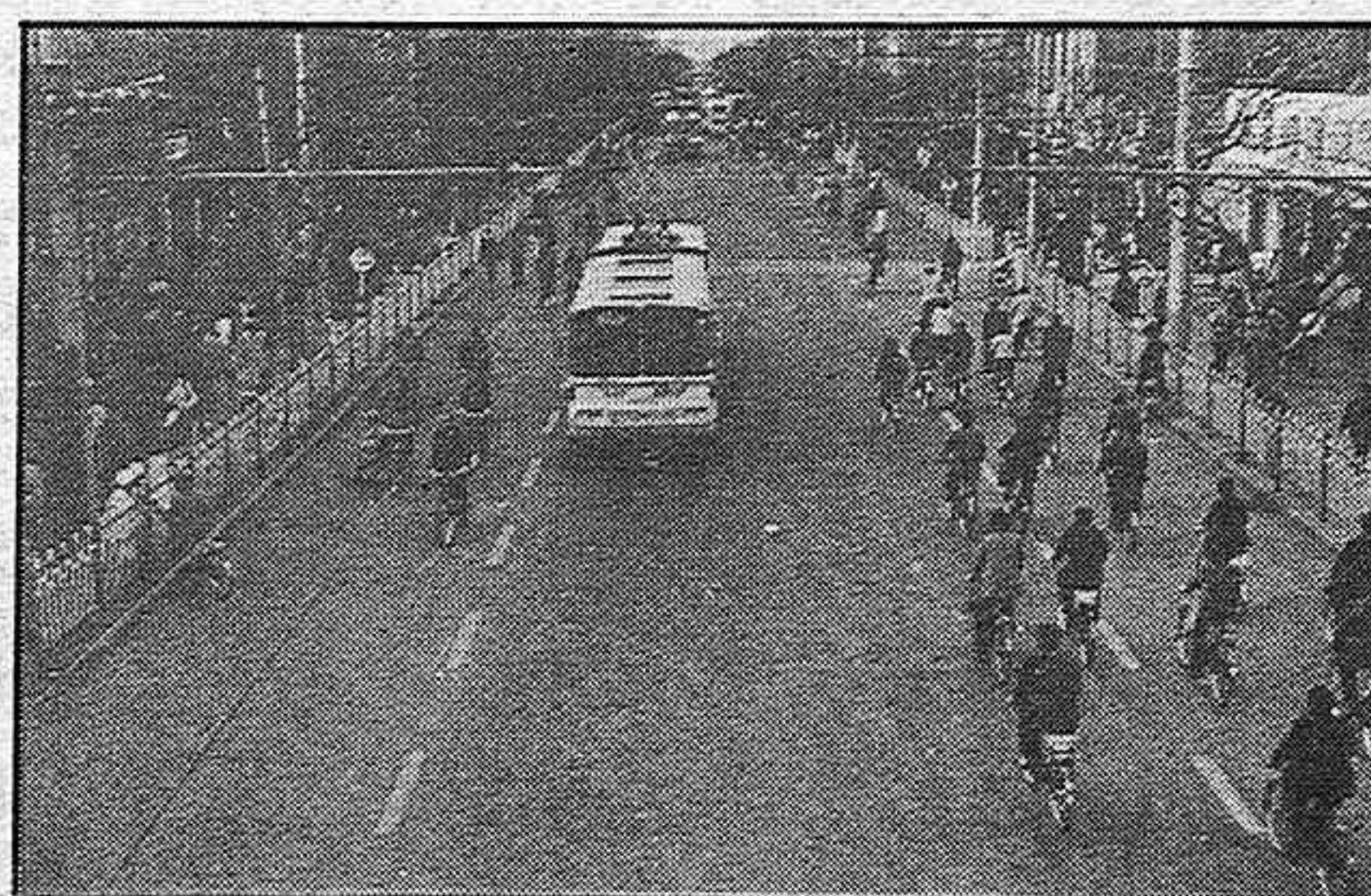
La supressió de la partida pressupostària per als plans d'ocupació decidida per la Generalitat tindrà un efecte social i municipal molt negatiu. La FMC i els sindicats CC.OO. i UGT s'han mobilitzat per defensar aquesta conquesta social. (Foto Pilar Viladegut).

L'alcalde d'Uldecona, Jaume Antich (a l'esquerra) entrevista el seu homòleg de Madrid, Juan Barranco.

JAUME ANTICH
ENTREVISTA
JUAN
BARRANCO

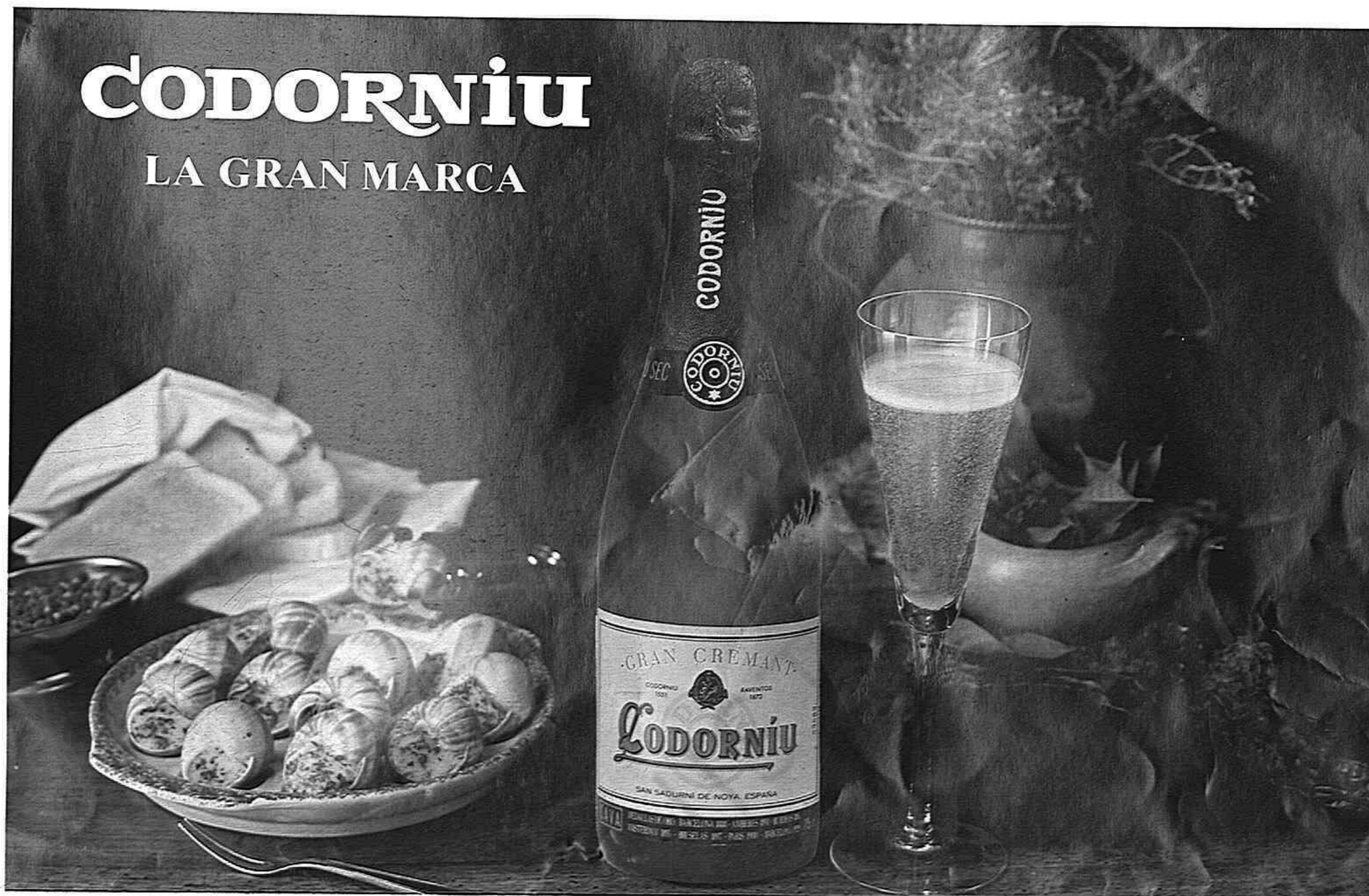
PEQUÍN,
UN ALTRE
MUNICIPI

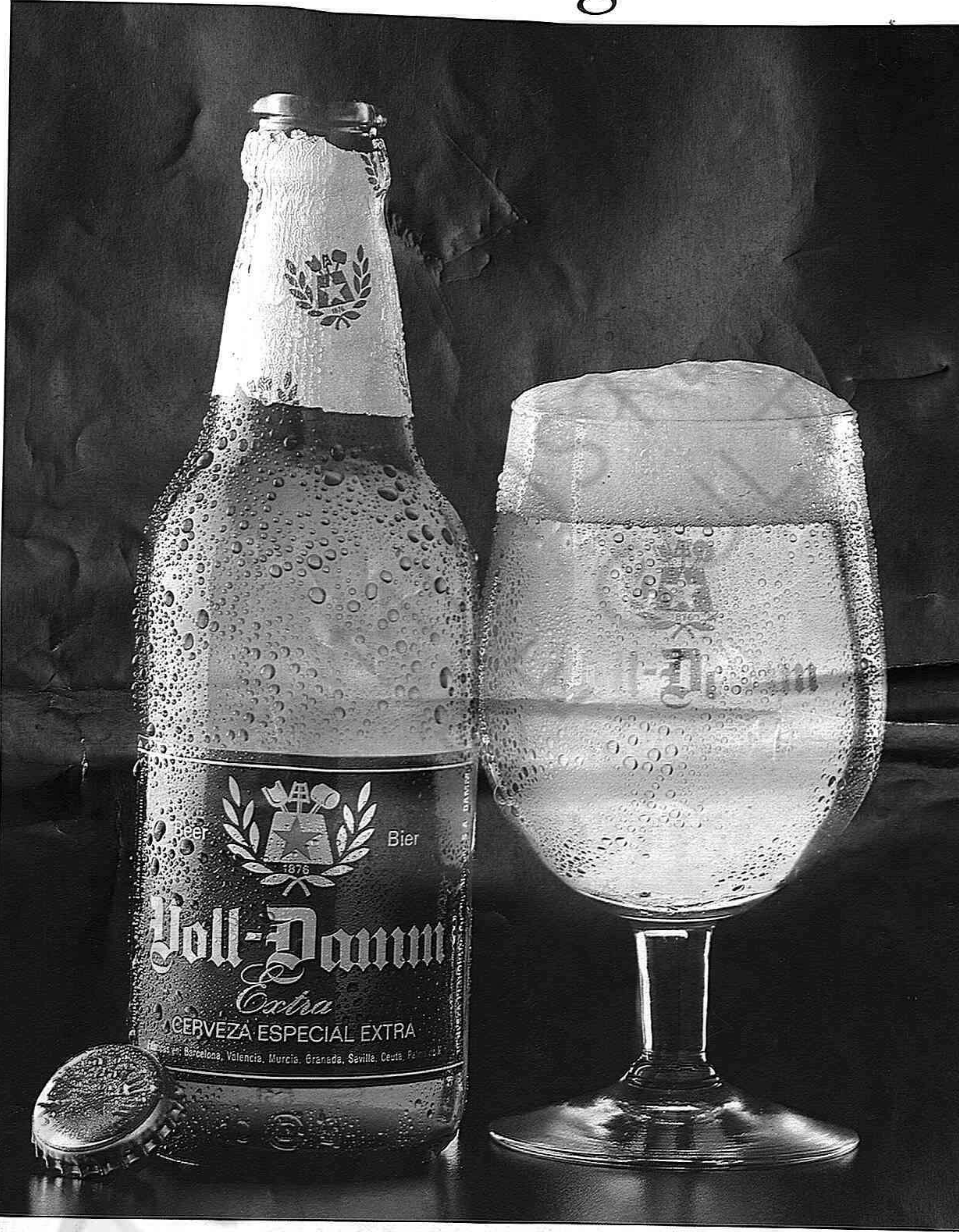
En un ampli reportatge s'explica el singular sistema polític i municipal de la Xina comunista i, en general, de la seva capital Pequín. (Foto Miquel Fañanás).

XILE VENCERA!

Voll-Damm, la gran cerveza.

© DOS FOR DOS

CERVEZAS
DAMM
1876